Alyson Noel

Evermore

Unu

— Ghici cine-i?

Palmele calde şi lipicioase ale lui Haven sunt apăsate cu putere pe obrajii mei, în timp ce marginea metalică a inelului ei cu un craniu de argint îmi lasă o amprentă pe piele. Şi, cu toate că ochii îmi sunt acoperiţi şi închişi, ştiu că părul ei vopsit negru este cu cărare pe mijloc, corsetul negru din vinilin este purtat pe deasupra unei bluze cu guler colant (în conformitate cu politica de vestimentaţie a şcolii noastre), fusta ei nouă-nouţă, din satin negru, ce mătură podeaua, are deja o gaură aproape de tiv, unde şi-a prins-o cu vârful cizmelor Doc Martens, iar ochii par a fi aurii, dar asta doar din cauză că poartă lentile de contact galbene.

De asemenea, mai ştiu că tatăl ei nu e chiar plecat cu „afaceri” aşa cum a spus, antrenorul personal al mamei ei e mai mult „personal” decât „antrenor”, iar fratele mai mic i-a stricat CD-ul cu Evanescence, dar îi este prea frică să-i spună.

Dar nu ştiu toate astea din cauză că aş fi spionat sau aş fi tras cu ochiul şi nici nu mi s-a spus. Ştiu astea deoarece sunt medium.

— Repede! Ghiceşte! Clopoţelul e pe cale să sune! Spune ea, vocea fiindu-i aspră şi răguşită de parcă ar fuma un pachet pe zi, cu toate că n-a încercat să fumeze decât o singură dată.

Trag de timp, gândindu-mă la ultima persoană cu care ar vrea să fie vreodată confundată.

— Cumva Hilary Duff?

— Îhh. Ghiceşte din nou!

Apasă mai tare, fără să ştie că eu nu am nevoie să văd pentru a şti.

— E doamna Marilyn Manson?

Râde şi-mi dă drumul, lingându-şi degetul mare, îndreptându-1 spre tatuajul de murdărie pe care 1-a lăsat pe obrazul meu, însă ridic mâna şi o opresc. Nu deoarece sunt scârbită gândindu-mă la saliva ei (vreau să zic, ştiu că e sănătoasă), ci din cauză că nu vreau să mă atingă din nou. Atingerea este prea revelatoare, prea obositoare, aşa că încerc să evit asta cu orice preţ.

Mă apucă de gluga hanoracului şi mi-o dă jos de pe cap, apoi aruncă o privire spre căştile mele şi întreabă:

~ Ce asculţi?

Bag mâna în interiorul buzunarului pentru iPod, pe care l-am cusut la toate hanoracele mele, ascunzând acele fire albe omniprezente, apoi i-1 întind şi îi văd ochii mărindu-i-se când spune:

— Ce naiba? Vreau să zic, ar puteai şi mai tare de-atât? Şi cine sunt ăştia?

Bălăngăne iPodul între noi pentru a-1 putea auzi amândouă pe Johnny Rotten urlând despre anarhia din Regatul Unit1. Şi adevărul e că nu ştiu dacă Johnny este pentru sau împotriva ei. Pur şi simplu, ştiu că e destul de tare pentru a-mi diminua mult-prea-exageratele simţuri.

— Sex Pistols, spun eu închizându-1 şi vârându-1 în compartimentul meu secret.

— Sunt surprinsă că poţi să mă şi auzi. Râde în timp ce clopoţelul sună.

Dar eu doar ridic din umeri. Nu am nevoie să ascult pentru a auzi Cu toate că nu menţionez asta. Ii zic doar că o să ne vedem la prânz şi mă îndrept spre clasă, croindu-mi drum de-a lungul campusului şi dând înapoi când îi simt pe acei doi ţipi care se furişează în spatele ei, călcându-i tivul fustei, făcând-o aproape să cadă. Insă când se întoarce şi le arată semnul răului (bine, nu e chiar semnul răului, este doar ceva ce a fost inventat de ea) şi le aruncă o privire duşmănoasă cu ochii ei galbeni, aceştia se dau imediat înapoi şi o lasă în pace. Iar eu scot un oftat de uşurare în timp ce mă grăbesc spre clasă, ştiind că nu va dura mult până ce energia de durată a atingerii lui Haven va pieri.

Mă îndrept către locul meu din spate, evitând geanta pe care Stacia Miller a pus-o în mod intenţionat în calea mea, în timp ce îi ignor serenada zilnică „Raatatăăă!" pe care o croncăne şoptit. Apoi, mă aşez pe scaunul meu, îmi scot din geantă cartea, caietul de notiţe şi stiloul, îmi introduc casca în ureche, îmi trag înapoi gluga pe caP. Îmi trântesc ghiozdanul pe locul gol de lângă mine şi aştept să apară domnul Robins.

Domnul Robins întârzie întotdeauna. Îndeosebi deoarece îi place să ia câteva sorbituri între ore din sticluţa sa argintie. Dar asta doar din cauză că soţia sa ţipă la el tot timpul, fiica lui crede că e un ratat şi îşi cam urăşte viaţa. Am aflat toate astea în prima zi la această şcoală, când mâna mea 1-a atins din greşeală, în vreme ce i-am dat biletul cu transferul meu. Aşa că acum, ori de câte ori am nevoie să îi dau ceva, îi pun lucrul respectiv pe marginea catedrei.

Îmi închid ochii şi aştept, degetele mele umblând încontinuu prin interiorul hanoracului, schimbând cântecul urlător al lui Johnny Rotten cu un altul mai lent şi mai calm. Toate sunetele acelea tari nu mai sunt necesare acum că sunt în clasă. Presupun că acea corelaţie elev-profesor stăpâneşte cumva energia de medium.

Nu am fost dintotdeauna o anormalitate. Am fost o adolescentă normală. Tipul de fată care mergea la dansurile şcolare, se îndrăgostea de vedete şi care era foarte orgolioasă în privinţa părului ei lung şi blond pe care nici măcar nu visa să-1 strângă

la spate într-o coadă de cal şi să-1 ascundă sub hanoracul mare cu glugă. Am avut o mamă, un tată, o surioară pe nume Riley şi un frumos labrador bej -Buttercup. Am locuit într-o casă drăguţă, într-un cartier bun din Eugene, Oregon. Am fost populară, fericită şi de-abia aşteptam să înceapă clasa a unsprezecea deoarece tocmai devenisem majoretă. Viaţa mea era perfectă, iar cerul era limita. Şi, cu toate că ultima parte e un clişeu, este, de asemenea, ironic de adevărată.

Şi totuşi, toate alea sunt doar vorbe în vânt, din câte ştiu eu. Deoarece, de când cu accidentul, singurul lucru pe care mi-1 pot aminti cu acurateţe este moartea.

Aveam ceea ce ei numesc EAM sau „experienţă aproape de moarte". Numai că se întâmplă ca ei să se înşele. Deoarece, crede-mă, nu a fost nimic „aproape" în asta. Pur şi simplu, într-o clipă, eu şi surioara mea, Riley, stăteam pe bancheta din spate a jeepului tatei, capul lui Buttercup odihnindu-se în poala mea, în timp ce-şi izbea cu putere coada de piciorul meu, iar următorul lucru pe care îl ştiu c că toate airbagurile erau umflate, maşina buşită rău, iar eu priveam totul din afară.

Am aruncat o privire spre rămăşiţe – parbrizul spart, portierele spulberate, amortizorul din faţă turtit de un pin într-o îmbrăţişare mortală – întrebându-mă ce se întâmplase, în timp ce speram şi mă rugam ca toată lumea să fi scăpat. După aceea, am auzit un lătrat cunoscut şi m-am întors pentru a-i vedea rătăcind pe o cărare, cu Buttercup dând din coadă în faţa lor.

M-am dus după ei. La început încercând să fug, ca să-i ajung din urmă, apoi încetinind şi preferând să zăbovesc. Dorindu-mi să cutreier prin acel câmp vast şi înmiresmat din pricina copacilor care pulsau şi florilor care tremurau, închizându-mi ochii pe fundalul ceţii albe ce reflecta şi strălucea şi făcea ca totul să sclipească.

Îmi promisesem că nu voi sta mai mult de o clipă. Apoi, aveam să mă duc repede să îi găsesc. Însă când, într-un sfârşit, m-am uitat, a fost exact la timp pentru a-i vedea zâmbind şi făcând cu

mâna şi traversând un pod, câteva secunde înainte ca ei să dispară.

M-am panicat. M-am uitat peste tot. Fugind încoace şi-ncolo, dar totul arăta la fel – cald, alb, sclipitor, tremurător, frumos, stupid, ceaţa eternă. Şi am căzut la pământ, pielea fiindu-mi înţepată de ceva rece, întregul meu corp contractându-se, plângând, urlând, blestemând, implorând, făcând promisiuni pe care ştiam că n-aş fi putut vreodată să le ţin.

Şi apoi, am auzit pe cineva spunând: Ever? Asta e numele tău? Deschide-ţi ochii şi uită-te la mine!

M-am împleticit înapoi spre suprafaţă. Înapoi unde totul era durere şi nefericire, iar o umezeală usturătoare îmi rănea fruntea. Şi am privit îndelung pe tipul care se înclina deasupra mea, m-am uitat în ochii săi negri, apoi am şoptit: „Eu sunt Ever”, înainte să leşin din nou.

Doi.

Cu câteva secunde înainte ca domnul Robins să intre, îmi dau gluga jos, închid iPod-ul şi mă prefac că citesc cartea, neobosindu-mă să-mi ridic capul când spune:

— Copii, el e Damen Auguste. Tocmai s-a mutat aici din New Mexico. Bine, Damen, poţi să te aşezi pe locul acela liber din spate, cel de lângă Ever. Va trebui să împărţi cartea cu ea până ce îţi faci rost de un exemplar.

Damen este superb. Ştiu asta iară să ridic măcar o dată privirea. Pur şi simplu, îmi concentrez atenţia asupra cărţii, în timp ce el vine către mine, de vreme ce deja ştiu mult prea multe despre colegii mei. Aşa că, în ceea ce mă priveşte, un moment în plus în care sunt ignorată este o adevărată fericire.

Dar, conform celor mai lăuntrice gânduri ale Staciei Miller, care stă doar cu două bănci în faţa mea, „Damen Auguste este cu adevărat supersexy”.

Prietena ei cea mai bună, Honor, este perfect de acord.

La fel şi Craig, iubitul lui Honor, dar asta este cu totul o altă poveste.

— Hei.

Damen se aşază pe scaunul de lângă mine, ghiozdanul meu scoţând o bufnitură înăbuşită când cade la podea.

Clatin din cap, refuzând să mă uit mai departe de cizmele sale negre şi lucioase de motociclist. Tipul de ghete care sunt mai mult milităreşti decât moto Hells Angels. Genul care arată foarte nepotrivit printre multiplii şlapi multicolori care onorează în prezent podeaua cu mochetă verde.

Domnul Robins ne cere să ne deschidem cărţile la pagina 133, ceea ce-1 face pe Damen să se aplece spre mine şi să-mi spună: Te superi dacă o împărţim?

Ezit, fiindu-mi teamă de apropiere, dar împing cartea prea mult, până ce se bălăngăne pe marginea băncii mele. Şi, când îşi mută scaunul mai aproape, desfiinţând micul gol dintre noi, mă trag spre cea mai îndepărtată parte a scaunului şi mă ascund sub glugă.

Râde înăbuşit, dar, de vreme ce nu mă uit la el, nu prea îmi dau seama ce înseamnă. Tot ceea ce ştiu este că a sunat uşor şi amuzat, dar parcă mai conţinea ceva.

Mă feresc şi mai tare, sprijinindu-mi obrazul în palmă, cu ochii pe ceas. Hotărâtă să ignor toate privirile nimicitoare şi comentariile critice aruncate către mine. Lucruri de genul: „Mi-e milă de bietul băiat nou şi sexy, şi superb care trebuie să stea lângă ciudata aia!” Astea vin dinspre Stacia, Honor şi Craig, şi aproape de la toţi ceilalţi din încăpere.

Ei bine, de la toţi, în afară de domnul Robins, care îşi doreşte la fel de mult ca mine să se sfârşească ora.

La prânz, toată lumea vorbeşte despre Damen.

„L-ai văzut pe băiatul acela nou, Damen? E atât de sexy… Foarte sexy… Am auzit că e din Mexic… Nu, cred că e Spania… Mă rog, e o ţară străină… Cu siguranţă, am să-i cer să-mi fie partener la Balul de Iarnă… Nici măcar nu-l cunoşti… Nu-ţi face griji, o voi face…”

— O, Dumnezeule! L-ai văzut pe băiatul acela nou, Damen?

Haven se aşază lângă mine privind prin bretonul franjurat, şuviţele ţepoase ajungându-i până aproape de buze.

— O, te rog, nu şi tu.

Clatin din cap şi muşc din măr.

— Nu ai mai fi spus asta dacă ai fi fost destul de privilegiată ca să-l vezi cu adevărat, zice ea scoţându-şi prăjitura cu vanilie din cutia roz de carton, lingând glazura, aşa cum face de fiecare dată la prânz, cu toate că se îmbracă precum o persoană care mai degrabă ar bea sânge decât să mănânce prăjiturele dulci.

— Vorbiţi cumva despre Damen? Şopteşte Miles aşezându-se pe bancă şi punându-şi coatele pe masă, ochii săi căprui săgetându-ne, faţa sa de bebeluş transformându-se într-un rânjet. Superb! I-ai văzut cizmele? Atât de Vogue! Cred că am să-i cer să-mi fie următorul iubit.

Haven îl priveşte fix cu ochii ei galbeni mijiţi.

— Prea târziu, eu m-am abonat.

— Îmi pare rău, nu mi-am dat seama că eşti non-gotică. Zâmbeşte superior, dându-şi ochii peste cap în timp ce îşi desface sendvişul.

Haven râde.

— Când arată aşa, ai mei sunt. Jur că e ca un foc înăbuşit, trebuie să-l vezi. Clatină din cap, enervată că nu mă pot alătura amuzamentului. Cum să-ţi zic, e… combustibil!

— Nu l-ai văzut?

Miles strânge bine sendvişul şi cască gura spre mine.

Privesc în jos, către masă, întrebându-mă dacă ar trebui să mint. Fac atâta tam-tam, încât bănuiesc că-i singura mea scăpare. Doar că nu pot. Nu cu ei. Haven şi Miles sunt prietenii mei cei mai buni. Singurii mei prieteni. Şi simt că deja ascund prea multe secrete faţă de ei.

— Am stat lângă el la engleză, spun eu în cele din urmă. Am fost forţaţi să ne uităm în aceeaşi carte. Dar nu l-am privit foarte atent.

— Forţaţi? Haven îşi dă bretonul al o parte, permiţându-şi să o vadă bine de tot pe ciudata care îndrăzneşte să zică un asemenea lucru. Oh, asta probabil că a fost îngrozitor pentru tine, a fost un mare rahat. Îşi dă ochii peste cap şi oftează. Jur, nu ai nici cea mai vagă idee cât de norocoasă eşti. Şi nici măcar nu apreciezi asta.

— Care carte? Întreabă Miles, de parcă titlul va dezvălui cumva ceva semnificativ.

— La răscruce de vânturi.

Ridic din umeri, punând cotorul mărului în mijlocul şerveţelului şi împăturindu-i marginile.

— Şi gluga ta? Ridicată sau dată jos? Întreabă Haven.

Îmi întorc gândurile înapoi la oră, amintindu-mi cum am ridicat-o de îndată ce a venit către mine.

— Hm, ridicată, îi spun. Da, cu siguranţă, ridicată. Scutur din cap.

— Ei bine, îţi mulţumesc pentru asta, mormăie ea rupând în două prăjitura cu vanilie. Ultimul lucru de care am nevoie este concurenţă din partea zeiţei blonde.

Mă trag înapoi şi privesc masa. Mă ruşinez când oamenii zic lucruri de genul ăsta. În mod evident, obişnuiam să trăiesc pentru acest tip de lucruri, dar nu mai vreau.

— Ei bine, ce zici de Miles? Doar nu crezi că e concurenţă, nu? Întreb eu, redirecţionând atenţia de la mine spre cineva care o apreciază cu adevărat.

— Da. Miles îşi trece mâna prin părul său scurt şi şaten şi se întoarce pe-o parte, oferindu-ne profilul său cel mai bun. Pe mine mă scoateţi din schemă.

— Bine spus, zice Haven, îndepărtând firimituri albe din poala ei. Damen şi Miles nu sunt în aceeaşi tabără. Ceea ce înseamnă că înfăţişarea lui spulberătoare de calitate-de-model nu se pune.

— De unde ştii tu în ce tabără se află el? Întreabă Miles, scoţând capacul sticlei de VitaminWater şi mijindu-şi ochii. Cum poţi fi atât de sigură?

— Gaydar1, spune ea, lovindu-şi fruntea cu degetul. Şi crede-mă, tipul ăsta nu intră aici.

Nu doar că Damen este la cursul meu de engleză şi la cursul de pictură (nu s-a aşezat lângă mine şi nici nu m-am uitat, dar gânduri-le care curgeau prin încăpere, chiar şi dinspre profesoara noastră, doamna Machado, mi-au spus tot ce aveam nevoie să ştiu), însă acum se pare că a mai şi parcat lângă mine. Şi, cu toate că am evitat să-i văd orice în afară de cizme, am ştiut că perioada mea de graţie tocmai ajunsese la un sfârşit.

— O, Dumnezeule, uite-1! Chiar lângă noi! Miles scânceşte cu acea şoaptă ascuţită şi tărăgănată pe care o păstrează pentru cele mai încântătoare momente ale vieţii. Şi priveşte maşina aceea -BMW strălucitor şi negru, geamuri de protecţie extraântunecate. Frumos, foarte frumos. OK, uite cum facem, mă duc să-mi deschid portiera şi o lovesc din greşeală de a lui, aşa că voi avea o scuză pentru a vorbi cu el.

Se întoarce, aşteptându-mi încuviinţarea.

— Să nu cumva să-mi zgârii maşina. Sau pe a lui. Sau oricare altă maşină, spun eu, clătinând din cap şi scoţându-mi cheile.

— Bine. Se îmbufnează. Spulberă-mi visul, mă rog. Dar fă-ţi o favoare şi pnveşte-l! Iar apoi uită-te în ochii mei şi spune-mi că nu te face să înnebuneşti şi să leşini.

Îmi dau ochii peste cap şi mă strecor între maşina mea şi între Volkswagenul broscuţă prost parcat, care se află într-un unghi atât de ciudat, că arată de parcă încearcă să se caţăre peste Miata mea. Şi tocmai când sunt pe cale să-mi descui portiera, Miles îmi dă jos gluga, îmi scoate ochelarii de soare şi fuge către locul de lângă şofer de unde mă forţează, folosindu-se de nişte mişcări din cap nu chiar subtile şi gesturi făcute cu degetul mare, să mă uit la Damen, care stă în spatele lui.

Şi îl ascult. Vreau să zic, nu aş putea să evit asta la nesfârşit. Aşa că respir adânc şi mă uit.

Şi ceea ce văd mă face să nu pot vorbi, clipi sau mişca.

Şi, cu toate că Miles începe să-mi facă mişcări cu mâna, privindu-mă încruntat, practic oferindu-mi toate semnalele posibile pentru a încheia misiunea şi a mă întoarce la sediul central, nu pot. Vreau să zic, mi-aş dori să pot, deoarece ştiu că mă port precum ciudata care toată lumea e convinsă că sunt, dar este complet imposibil. Şi asta nu doar din cauză că Damen este în mod incontestabil frumos, cu părul său strălucitor şi negru ce îi atinge umerii şi se răsuceşte în jurul maxilarului foarte proeminent, însă, când mă priveşte, când îşi scoate ochelarii de soare negri şi îmi întâlneşte privirea, văd că ochii săi migdalaţi sunt adânci, întunecaţi şi mi se par îngrozitor de cunoscuţi, fiind încadraţi de nişte gene atât de lungi, că par a fi false. Iar buzele lui! Buzele lui sunt cărnoase şi ispititoare, numai bune de sărutat, desenate într-o arcuire perfectă. Iar corpul care le deţine pe toate este înalt, slab, bine lucrat şi înveşmântat numai în negru.

— Hm, Ever? Alo. Poţi să te trezeşti acum. Te rog. Miles se întoarce spre Damen, râzând agitat. Scuz-o pe prietena mea, de obicei are gluga pe cap.

Nu e ca şi cum n-aş şti că e cazul să mă opresc. Trebuie să mă opresc chiar acum. Însă ochii lui Damen sunt fixaţi pe ai mei, iar culoarea lor se intensifică în timp ce gura sa începe să se rotunjească.

Dar nu splendoarea sa completă m-a transfigurat. Nu are nici o legătură cu asta. Este în mare parte felul cum întreaga zonă care îi înconjoară corpul, începând cu capul său splendid şi coborând până la vârfurile pătrăţoase ale cizmelor sale de motociclist, nu conţine nimic altceva în afară de un spaţiu gol.

Nici o culoare. Nici o aură. Nici un spectacol de lumini pulsând.

Toată lumea are o aură. Orice vietate are vârtejuri de culori ce sunt emanate din corp. Un câmp energetic ca un curcubeu, de care ei nici măcar nu ştiu. Şi nu e periculos sau înfricoşător, sau rău în vreun fel oarecum, ci este parte din câmpul magnetic vizibil (bine, vizibil pentru mine).

Înainte de accident, nici măcar nu am ştiut de lucruri ca acestea. Şi, în mod sigur, nu am fost în stare să le văd. Dar, din momentul în care m-am trezit în spital, am observat culori peste tot.

— Te simţi bine? M-a întrebat asistenta roşcată privind în jos îngrijorată.

— Da, dar de ce eşti toată roz?

Am privit-o chiorâş, încurcată de pastelul strălucitor care o înconjura.

— De ce sunt ce?

S-a forţat să-şi ascundă panica.

— Roz. Ştii tu, este peste tot în jurul tău, în special în jurul capului.

— În regulă, scumpo, tu odihneşte-te, iar eu am să mă duc să-1 aduc pe doctor, a spus ea ieşind din cameră şi fugind pe culoar.

Nu s-a întâmplat decât după examinări ale ochilor, scanări ale creierului şi evaluări psihologice să aflu că trebuie să ţin cercurile de culori numai pentru mine. Şi, atunci când am început să aud gânduri, să aflu poveşti de viaţă doar prin atingerea cuiva şi să mă bucur de vizite dese ale surorii mele moarte, Riley, am avut destulă minte încât să nu mai spun nimănui.

Cred că mă obişnuisem atât de mult cu acest stil de viaţă, încât uitasem că mai exista o altă cale. Dar, să-1 văd pe Damen conturat de nimic altceva în afară de vopseaua strălucitoare şi neagră a maşinii sale faine şi scumpe era o vagă aducere-aminte a unor zile mai fericite şi mai normale.

— Ever, da? Spune Damen, faţa sa transformându-se într-un zâmbet cald, etalând încă una dintre perfecţiunile sale – dinţi orbitor de albi.

Stau acolo dorindu-mi ca ochii mei să se desprindă de ai săi, iar Miles face spectacol dregându-şi vocea. Şi, amintindu-mi cât de tare ii displace să fie ignorat, fac un semn către el şi spun:

— O, scuze! Miles, Damen, Damen, Miles.

Şi în tot acest timp, ochii mei nu se mişcă deloc.

Damen aruncă o privire spre Miles, dând scurt din cap înainte să-şi fixeze din nou atenţia asupra mea. Şi, cu toate că ştiu că asta sună nebunesc, în acea fracţiune de secundă în care ochii săi s-au mutat în altă parte, m-am simţit ciudat de rece şi slăbită.

Însă din momentul în care privirea sa revine, totul e cald şi bine din nou.

— Pot să-ţi cer o favoare? Îmi zâmbeşte. Ai putea să-mi împrumuţi exemplarul tău din La răscruce de vânturi? Trebuie să ajung la zi şi nu voi avea timp să vizitez o librărie în seara asta.

Bag mâna în rucsac, îmi scot exemplarul jerpelit şi îl ţin cu vârfurile degetelor, o parte din mine tânjind să-i atingă vârfurile degetelor, pentru a lua contact cu acest străin frumos, pe când cealaltă parte, partea aceea puternică şi înţeleaptă de medium dă înapoi – fiindu-i frică de îngrozitoarea clipă de aflare care vine cu fiecare atingere.

Însă, abia după ce şi-a băgat cartea în maşină, şi-a dat jos ochelarii şi a spus: „Mersi, ne vedem mâine”, mi-am dat seama că, în afară de o mică furnicătură în vârfurile degetelor, nu s-a întâmplat nimic. Şi, înainte să-i pot răspunde, el iese din parcare şi se îndepărtează.

— Scuză-mă, spune Miles clătinând din cap, în timp ce se suie lângă mine. Însă, când am spus să înnebuneşti când îl vezi, nu a fost o sugestie, nu a fost ceva ce trebuia luat ad litteram. Serios, Ever, ce s-a întâmplat acolo? Deoarece a fost o stângăcie megatensionată, un adevărat moment de genul: „Bună, numele meu e Ever şi am să Jiu următoarea ta hărţuitoare”. Vorbesc serios, am crezut că vom avea nevoie să te resuscităm. Şi, crede-mă, eşti extrem de norocoasă că buna noastră prietenă Haven nu a fost aici să vadă asta, deoarece, urăsc să-ţi amintesc, însă ea s-a abonat…

Miles continuă în felul ăsta, bodogănind întruna tot drumul spre casă. Însă, pur şi simplu, îl las să vorbească în vreme ce navighez în trafic, trecând distrată degetul peste cicatricea roşie şi groasă de pe frunte, cea care e ascunsă sub breton.

Vreau să zic, cum să-mi explic că, de când cu accidentul, singurii oameni ale căror gânduri nu le pot auzi, ale căror vieţi nu le pot afla şi ale căror aure nu le pot vedea sunt deja morţi?

Trei.

Intru în casă, iau o sticlă cu apă din frigider, apoi mă duc sus, în camera mea, de vreme ce nu trebuie să nu mă străduiesc prea tare pentru a afla că Sabine e încă la muncă. Sabine e mereu la muncă, ceea ce înseamnă că eu am la dispoziţie toată această casă imensă cam tot timpul, cu toate că de obicei stau doar în camera mea.

Îmi pare rău pentru Sabine. Îmi pare rău că viaţa pentru care a muncit atât de mult a fost schimbată pentru totdeauna în ziua când s-a pricopsit cu mine. Dar, de vreme ce mama a fost singură la părinţi şi toţi bunicii mei au murit când eu aveam doi ani, nu prea a avut de ales. Vreau să zic, trebuia ori să locuiesc cu ea – singura geamănă şi singura soră a tatălui meu – ori să mă adopte cineva până la vârsta de optsprezece ani. Şi, cu toate că ea nu ştie nimic despre creşterea copiilor, nici n-am ieşit bine din spital, că şi-a vândut apartamentul, a cumpărat această casă mare şi 1-a angajat pe unul dintre cei mai cunoscuţi decoratori din Orange County pentru a-mi aranja camera.

Vreau să zic, am toate lucrurile obişnuite, cum ar fi un pat, un dulap şi un birou. Dar, de asemenea, mai am şi un televizor cu plasmă, un dressing, o baie enormă cu jacuzzi şi o cabină de duş separată, un balcon cu o minunată privelişte spre ocean şi propria mea cameră de lucru/cameră de jocuri cu alt televizor cu plasmă, bar, cuptor cu microunde, minifrigider, maşină de spălat vase, sistem stereo, canapele, mese, fotolii-puf, tot ce vrei.

E amuzant cum înainte aş fi dat orice pentru a avea o cameră ca aceasta.

Însă acum, aş da orice doar ca totul să fie ca înainte. Bănuiesc că, de vreme ce Sabine îşi petrece cea mai mare parte a timpului prin preajma altor avocaţi şi a tuturor acelor directori VIP pe care firma ei îi reprezintă, ea de fapt s-a gândit că toate aceste lucruri erau necesare sau ceva de genul acesta. Şi nu am fost niciodată sigură că motivul pentru care ea nu are copii e că lucrează tot timpul şi nu poate programa asta sau poate că încă nu 1-a întâlnit pe bărbatul potrivit, sau poate că nu a vrut să aibă copii, sau poate o combinaţie din cele trei.

Probabil, pare că aş şti toate astea fiindcă sunt medium şi toate alea. Dar nu pot vedea neapărat motivările unei persoane, deoarece ceea ce văd sunt de obicei evenimente. Ca un şir întreg de imagini ce reflectă viaţa cuiva, ca nişte cartonaşe cu poze sau cam aşa ceva, doar că mai mult sub forma unui forşpan. Cu toate că uneori văd doar simboluri pe care trebuie să le decodez pentru a afla ce înseamnă, în felul cărţilor de tarot sau ca atunci când a trebuit să citim Ferma animalelor la cursul de literatură engleză de anul trecut.

Cu toate că e departe de a fi exact şi câteodată le înţeleg complet greşit. Dar, oricând se întâmplă asta, pot să o iau de la început şi mai e şi faptul că unele poze au mai mult decât un înţeles. Ca atunci când am confundat o inimă mare ce avea o ruptură pe mijloc crezând că înseamnă o durere sufletească – până ce femeia a căzut la podea făcând un atac de cord. Câteodată, poate deveni puţin confuz încercând să descifrezi semnificaţiile. Însă imaginile propriu-zise nu mint niciodată.

Oricum, nu cred că trebuie să fii clarvăzător pentru a şti că, atunci când oamenii visează să aibă copii, se gândesc, de obicei, la un ghemotoc de bucurie învăluit în culori, şi nu la o adolescentă de unu-şaptezeci, cu ochi albaştri şi păr blond, care posedă puteri de medium şi o tonă de bagaje emoţionale. Din această cauză încerc să fiu tăcută, respectuoasă şi să nu stau în calea lui Sabine.

Şi, în mod sigur, nu îi spun că vorbesc aproape în fiecare zi cu surioara mea decedată.

Prima dată când Riley a apărut, stătea la picioarele patului meu din spital, în mijlocul nopţii, ţinând o floare într-o mână şi salutându-mă cu cealaltă. Încă nu sunt sigură ce anume m-a trezit, de vreme ce nu a vorbit şi nici nu a scos vreun sunet. Bănuiesc că pur şi simplu i-am simţit prezenţa sau ceva de genul ăsta, ca o schimbare în cameră sau în aer.

La început, am presupus că aveam halucinaţii – doar un alt efect secundar al medicamentului pe care îl luam contra durerii. Insă, după ce am clipit de mai multe ori şi m-am frecat la ochi, ea încă

era acolo, şi bănuiesc că nu mi-a trecut prin minte să ţip său să strig după ajutor.

Am privit-o cum a venit lângă pat, arătând spre ghipsurile care îmi acopereau mâinile şi piciorul, râzând. Vreau să zic, a fost un râset scurt, dar totuşi, nu e ca şi cum m-aş fi gândit că era amuzant. Însă, de îndată ce mi-a observat chipul furios, şi-a modificat expresia întruna de parcă întreba dacă mă durea.

Am ridicat din umeri, încă puţin supărată pe ea pentru că a râs şi un pic înspăimântată de prezenţa ei. Şi, cu toate că nu am fost pe deplin convinsă că era ea cu adevărat, asta nu m-a oprit din a întreba:

— Unde sunt mama şi tata şi Buttercup?

Şi-a întors capul într-o parte, de parcă stăteau chiar lângă ea, dar tot ce puteam vedea era un spaţiu alb.

— Nu înţeleg.

Însă ea a zâmbit, şi-a împreunat palmele şi şi-a înclinat capul într-o parte, ca un îndemn că ar trebui să mă culc din nou.

Aşa că mi-am închis ochii, cu toate că înainte nu aş fi ascultat vreun ordin de-al ei. Apoi, i-am deschis repede şi am spus:

— Hei, cine ţi-a spus că poţi să-mi împrumuţi puloverul?

Şi tocmai atunci, ea a plecat.

Recunosc, mi-am petrecut restul nopţii furioasă pe mine însămi pentru că pusesem o asemenea întrebare tâmpită şi egoistă. Avusesem şansa să primesc răspunsuri cu privire la cele mai mari nedumeriri ale vieţii, să capăt, probabil, tipul de intuiţii despre care oamenii au tot făcut speculaţii de-a lungul timpului. Dar, în schimb, am ratat momentul, întrebând-o pe surioara mea decedată de ce dăduse iama prin garderoba mea. Bănuiesc că obiceiurile vechi chiar mor greu.

A doua oară când a apărut am fost atât de recunoscătoare să o văd, că nu am menţionat deloc că purta nu doar puloverul preferat, ci şi cei mai buni jeanşi ai mei (care erau atât de lungi că manşetele îi depăşeau cu mult gleznele) şi brăţara norocoasă pe care am primit-o la cea de-a treisprezecea aniversare şi pe care am ştiut dintotdeauna că şi-o dorea cu ardoare.

În schimb, am zâmbit doar şi am clătinat din cap, şi m-am purtat de parcă nu observasem, în timp ce m-am aplecat către ca şi am privit-o chiorâş.

— Aşadar, unde sunt mama şi tata? Am întrebat eu gândindu-mă că ar apărea dacă aveam să privesc destul de intens.

Însă Riley a zâmbit şi şi-a fluturat mâinile pe lângă corp.

— Vrei să spui că sunt îngeri? Ochii mei s-au deschis larg.

Şi-a dat ochii peste cap, apucându-şi strâns talia când s-a aplecat din pricina unui isteric râs tăcut.

— OK, bine, mă rog. M-am trântit înapoi pe perne, crezând că întrecea măsura, chiar dacă era moartă. Aşa că, spune-mi, cum e acolo? Am întrebat, hotărâtă să nu mă cert. Îţi place, ei bine, îţi place să locuieşti în rai?

Şi-a închis ochii şi şi-a ridicat palmele de parcă balansa un obiect şi apoi, de nicăieri, a apărut un tablou.

M-am aplecat în faţă, privind lung un desen care sigur era paradisul, mătuit în alburiu şi prins într-o ramă elaborată, de aur. Oceanul era de un albastru intens, falezele neregulate, nisipul auriu, copacii înmuguriţi şi, pe o insuliţă îndepărtată, o siluetă întunecată putea fi văzută la distanţă.

De ce nu eşti acolo acum? Am întrebat eu.

Şi, când a ridicat din umeri, desenul a dispărut. Şi ea la fel.

Am stat în spital mai bine de o lună, având oase rupte, o comoţie, hemoragie internă, tăieturi şi contuzii, şi o frumoasă

rană adâncă pe frunte. Aşa că, atâta timp cât am fost bandajată şi sedată, Sabine a fost împovărată cu sarcina ingrată de a goli casa, făcând pregătirile de înmormântare şi împachetând toate lucrurile mele pentru marea mutare în sud.

Îmi ceruse să fac o listă cu toate lucrurile pe care voiam să le iau. Toate lucrurile pe care voiam să le târăsc din fosta mea viaţă perfectă din Eugene, Oregon, spre cea nouă din Laguna Beach, California. Dar, în afară de câteva haine, nu mai voiam nimic. Pur şi simplu, nu mai puteam suporta nici măcar o singură amintire a tot ce pierdusem, de parcă o cutie tâmpită, plină cu nimicuri avea să-mi aducă vreodată familia înapoi.

În tot acest timp, am fost închisă într-o cameră albă, sterilă, am primit vizite regulate din partea unui psiholog, un intern trecut de vârsta corespunzătoare, cu un cardigan bej şi un clipboard, care mereu începea şedinţele cu aceeaşi întrebare stupidă despre cum mă descurcam cu „pierderea îngrozitoare” (cuvintele sale, nu ale mele). După care încerca să mă convingă să mă îndrept către camera 618, unde avea loc consilierea pentru cazurile de durere sufletească.

Dar, în nici un caz, nu aveam să mă duc acolo. Nici gând să stau într-un cerc cu o adunătură de oameni suferinzi, aşteptându-mi rândul pentru a Ic împărtăşi povestea despre cea mai oribilă zi din viaţa mea. Vreau să zic, cum avea asta să mă ajute? Cum ar putea fi posibil să mă facă să mă simt mai bine o confesiune despre ceva ce deja ştiu – că nu numai că eram unica responsabilă pentru ceea ce i se întâmplase familiei mele, dar şi că eram destul de proastă, destul de egoistă şi destul de leneşă pentru a hoinări, a pierde vremea şi a-mi amâna intrarea în eternitate?

Eu şi Sabine nu am vorbit prea mult pe durata zborului din Eugene spre aeroportul John Wayne şi m-am prefăcut că era din cauza necazului şi a rănilor, dar aveam nevoie cu adevărat de ceva distanţă. Ştiam totul despre emoţiile ei contradictorii, cum pe de-o parte îşi dorea din tot sufletul să facă totul cum trebuie şi pe de altă parte nu se putea opri din a se gândi: „De ce eu?”

Cred că nu m-am întrebat niciodată: „De ce eu?”

De cele mai multe ori gândesc: „De ce ei, şi nu eu?”

Dar, de asemenea, nu voiam să risc să o rănesc. După ce trecuse prin atâtea, luându-mă cu ea şi încercând să-mi ofere un cămin frumos, nu puteam să risc să îi spun că toată munca ei grea şi bunele intenţii erau inutile pentru mine. Că ar fi putut să mă plaseze într-o dărăpănătură veche şi ar fi fost tot aia.

Drumul spre noua casă a fost un amestec de soare, mare şi nisip şi, când Sabine a deschis uşa şi m-a condus sus, în camera mea, i-am aruncat o privire rapidă, apoi am murmurat ceva sunând vag a „mulţumesc”.

— Îmi pare rău că trebuie să te părăsesc, spusese ea, evident foarte nerăbdătoare să se întoarcă la biroul ei unde totul era organizat, consecvent şi nu aducea deloc cu lumea fragmentată a unei adolescente traumatizate.

În momentul în care uşa s-a închis, m-am aruncat pe pat, mi-am îngropat faţa în mâini şi am început să urlu până mi-au ieşit ochii.

Până când cineva a spus:

— Oh, te rog, uită-te la tine! Ai văzut cumva locul ăsta? Televizorul cu plasmă, şemineul, cada care face baloane de săpun? Vreau să zic, Credeam că nu poţi să vorbeşti. M-am răsucit şi m-am încruntat la sora mea care, apropo, purta un trening rozjuicy, Nike aurii şi o perucă ciclam deschis de păpuşă chinezească.

— Bineînţeles că pot să vorbesc, nu fi ridicolă. Şi-a dat ochii peste cap.

— Dar ultimele daţi… Am început eu.

— Pur şi simplu, mă distram. Aşa că, omoară-mă. S-a plimbat prin camera mea punându-şi mâinile pe birou, pipăind noul laptop şi iPod pe care Sabine probabil că le pusese acolo. Nu pot

să cred că ai toate astea. Este atât de nedrept! Şi-a pus mâinile pe şolduri şi s-a încruntat Şi nici măcar nu apreciezi asta! Vreau să zic, ai văzut măcar balconul? Te-ai deranjat măcar oleacă să vezi priveliştea?

— Nu-mi pasă de privelişte, am spus eu încrucişându-mi braţele la piept şi privind încruntată. Şi nu pot să cred că m-ai păcălit în halul asta, pretinzând că nu puteai să vorbeşti.

Însă ea doar a râs.

— Ai să treci peste asta.

Am urmărit-o în timp ce a traversat camera, a tras perdelele şi s-a străduit să descuie uşile franţuzeşti.

— Şi de unde faci rost de hainele astea? Am întrebat eu, analizând-o din cap până-n picioare, reîntorcându-ne la rutina noastră normală de certuri şi invidii. Deoarece, la început ai apărut îmbrăcată cu lucrurile mele, iar acum porţi Juicy şi ştiu sigur că mama nu ţi-a cumpărat niciodată treningul ăla.

A râs.

— Te rog, de parcă încă am nevoie de permisiunea mamei când pur şi simplu mă pot îndrepta spre acel dressing mare şi dumnezeiesc şi să iau ceea ce vreau de acolo. Gratis, a spus ea întorcându-se pentru a-mi zâmbi.

— Serios? Am întrebat eu, ochii mei deschizându-se larg, gândindu-mă că părea o situaţie destul de convenabilă.

Dar ca a clătinat din cap şi mi-a făcut semn să o urmez.

— Haide, vino să vezi noua privelişte superbă.

Şi chiar aşa am şi făcut. M-am dat jos din pat, mi-am şters ochii cu mâneca şi m-am îndreptat spre noul meu balcon. Trecând fix pe lângă surioara mea în timp ce-am păşit pe podeaua placată cu piatră, am căscat ochii de uimire la vederea peisajului din faţa mea.

— Asta trebuia să fie amuzant? Am întrebat eu, privind ceva ce era o replică exactă a picturii înrămate în aur cu paradisul pe care mi-1 arătase în spital.

Însă, când m-am întors să mă uit la ea, deja dispăruse.

Patru.

Riley a fost cea care m-a ajutat să-mi recapăt amintirile. Ghidându-mă prin poveştile copilăriei şi amintindu-mi de viaţa pe care o trăiam şi prietenii pe care îi aveam, până ce totul a început să reapară la suprafaţă. M-a mai ajutat să-mi apreciez şi noua viaţă pe care o duceam în California de Sud. Deoarece, văzând-o pe ea bucurân-du-se de noua mea cameră grozavă, de maşina mea decapotabilă, slrălucitoare şi roşie, de minunatele plaje şi de noua mea şcoală, mi-am seama că, deşi nu era viaţa pe care o voiam, era totuşi bună.

Şi, cu toate că încă ne batem şi ne certăm, şi ne călcăm pe nervi la fel de mult ca înainte, adevărul e că tânjesc după vizitele ei. Faptul că sunt în stare să o văd din nou înseamnă o persoană mai puţin pe lista celor cărora le duc dorul. Şi timpul pe care îl petrecem împreu-nă este cea mai bună parte a fiecărei zile.

Singura problemă este că ea ştie asta. Aşa că, de fiecare dată când aduc în discuţie subiecte pe care ea le-a declarat inabordabile -gen „Când o să-i văd pe mama, tata şi Buttercup?” sau „Unde te duci când nu eşti aici?” – ea mă pedepseşte plecând.

Insă, cu toate că refuzul ei de a-mi vorbi despre acestea mă ener-vează la culme, ştiu că nu trebuie să insist. Nu e ca şi cum i-aş fi dezvăluit noile mele abilităţi de a detecta aure/de a citi gândurile sau cât de mult m-a schimbat asta, inclusiv modul în care mă îmbrac.

— N-ai să te împrieteneşti niciodată cu un băiat îmbrăcată în halul ăsta, spune ea tolănindu-se pe patul meu în vreme ce parcurg rapid rutina de dimineaţă, încercând să mă pregătesc de şcoală şi să ies din casă mai mult sau mai puţin la timp.

— Mda, bine, nu toţi putem pur şi simplu să închidem ochii şi, pac! Să avem o nouă garderobă superbă, zic cu, vârându-mi picioa-rele în tenişii mei uzaţi şi legând şireturile zdrenţuite.

— Fii serioasă, de parcă Sabine nu ţi-ar da cârdul ei de credit şi nu ţi-ar spune să faci ce vrei cu el. Şi ce e cu gluga? Eşti cumva într-o gaşcă?

— Nu am timp de asta, rostesc cu luându-mi cărţile, iPod-ul şi rucsacul, îndreptându-mă apoi spre uşă. Vii?

Mă întorc să o privesc, răbdarea începând să-mi cedeze rapid pe când ea îşi strânge buzele şi trage de timp încercând să se decidă.

— Bine, zice ea în cele din urmă. Însă numai dacă îţi dai gluga jos. Pur şi simplu, iubesc la nebunie cum adie vântul în părul meu.

— OK. Mă îndrept spre scări. Asigură-te că pleci când ajungem acasă la Miles. Mă îngrozeşte să te văd stând în poalele lui Iară să ai permisiunea.

Când ajung la şcoală împreună cu Miles, Haven deja ne aşteaptă la poartă, străfulgerându-ne cu privirea, scrutând campusul în timp ce spune:

— OK, clopoţelul e pe cale să sune în mai puţin de cinci minute şi nici un semn că Damen ar fi aici. Crezi că a renunţat? Se uită la noi, în ochii galbeni având o privire alarmată.

— De ce ar renunţa? Abia a început, zic eu, îndreptându-mă spre dulapul meu în vreme ce ea vine lângă mine, tălpile groase de cau-ciuc ale cizmelor ei lovind duşumeaua.

— Ah, deoarece nu facem nici două parale? Deoarece el e prea frumos ca să fie adevărat?

Dar trebuie să se întoarcă. Ever i-a împrumutat exemplarul ei din La răscruce de vânturi, ceea ce înseamnă că trebuie să i-l înapoieze, spune Miles înainte să îl pot opri.

Clatin din cap şi formez cifrul încuietorii dulapului, simţind greutatea privirii încruntate a lui Haven când zice:

Când s-a întâmplat asta? Îşi pune o mână pe şold şi mă priveş-te pătrunzător. Deoarece ştii că eu m-am abonat, nu-i aşa? Şi de ce nu m-a informat nimeni? De ce nu mi-a spus nimeni despre asta? Ulima dată am înţeles că nici măcar nu îl văzuseşi.

Oh, 1-a văzut prea bine. Aproape că a trebuit să sun la nouă-unu-unu că înnebunise rău de tot. Miles râde. Clatin din cap, închid uşa şi mă îndrept spre coridor.

— Ei bine, e adevărat. Miles ridică din umeri, mergând lângă mine.

Lasă-mă să înţeleg: eşti mai mult o povară decât o ameninţare? Haven mă priveşte atent cu ochii îngustaţi şi machiaţi puternic, gelozia transformându-i aura într-un verde ceţos care provoacă greaţă.

Respir adânc şi îi privesc gândindu-mă că, dacă n-ar fi fost prietenii mei, le-aş spune cât de ridicolă era toată treaba asta. Vreau să zic, de unde şi până unde poţi să te abonezi la o persoană? În plus, nu e ca şi cum aş ii de curtat în prezenta mea stare de auzit-voci, văzut-aurc şi purtat-hanorace-lălâi. Dar nu spun nimic din toate astea. In schimb, zic doar:

— Da, sunt o povară. Sunt un mare dezastru pe calc să se întâmple, însă, în mod sigur, nu sunt o ameninţare. Îndeosebi deoarece nu sunt interesată. Şi ştiu că asta e probabil greu de crezut, el fiind atât de superb şi minunat, şi sexy, şi foc înăbuşit, şi combustibil sau cum vrei să-i spui, dar adevărul e că Nu-mi place de Damen Auguste şi nu ştiu cum să o spun altfel!

— Hm, nu cred că trebuie să mai spui şi altceva, murmură Haven. Fata ei fiind ca o stană de piatră când priveşte fix înainte.

Îi urmăresc privirea direct către locul unde stă Damen, cu părul său strălucitor şi negru, ochii înflăcăraţi, corpul superb şi

zâmbetul cunoscut, simţindu-mi inima bătând în ritm accelerat, în timp ce el tine uşa deschisă şi spune:

— Hei, Ever, după tine.

Mă îndrept ca o furtună spre banca mea, evitând la limită rucsacul pe care Stacia 1-a pus în calea mea, în timp ce faţa îmi arde de ruşine, ştiind că Damen este chiar în spatele meu şi că a auzit fiecare cuvânt oribil pe care l-am spus.

Îmi arunc rucsacul pe jos, mă aşez pe scaun, îmi ridic gluga şi dau drumul la iPod, sperând să acopăr zgomotul şi să mă îndepărtez de ceea ce tocmai s-a întâmplat, asigurându-mă pe mine însămi că un tip ca acesta – un tip atât de sigur de sine, atât de superb, atât de minunat – este prea important pentru a-şi bate capul cu nişte cuvin-te nepotrivite rostite de o fată ca mine.

Dar tocmai când sunt pe cale să mă relaxez, tocmai când m-am convins singură să nu-mi pese, sunt zdruncinată de un şoc nimicitor – o încărcătură electrică injectându-mi pielea, izbindu-mi venele şi făcându-mi întregul corp să mă furnice.

Şi e din cauză că Damen şi-a pus mâna pe a mea. Este greu să fiu luată prin surprindere. De când am devenit medium, Riley este singura care poate face asta şi, crede-mă, nicio-dată nu oboseşte, găsind mereu noi modalităţi. Dar, când îmi mut privirea de la mâna mea la faţa lui Damen, el doar zâmbeşte şi spune:

— Am vrut să-ţi restitui asta. Apoi, îmi dă La răscruce de vânturi.

Şi, cu toate că ştiu că asta sună ciudat şi un pic mai mult decât o mică nebunie, când a vorbit, toată clasa a tăcut. Pe bune, de parcă într-o clipă era plină de sunetele gândurilor şi vocilor aleatoare, iar în următoarea:

Ştiind cât de ridicolă e toată treaba asta, clatin din cap şi zic:

— Eşti sigur că nu vrei să o păstrezi? Deoarece chiar nu am nevoie de ea, ştiu deja cum se termină.

Şi, cu toate că îşi ia mâna de pe a mea, mai durează puţin până ce toate furnicăturile dispar.

— Şi eu ştiu cum se termină, spune el privindu-mă atât de intens, atât de insistent, atât de intim că imediat mă uit în altă parte.

Şi, tocmai când sunt pe cale să îmi pun din nou căştile în urechi pentru a bloca sunetele constante ale comentariilor răutăcioase ce vin dinspre Stacia şi Honor, Damen îşi pune din nou mâna pe a mea şi mă întreabă:

— Ce asculţi?

Iar întreaga încăpere devine din nou tăcută. Pe bune, pe durata acelor câteva secunde, nu s-a auzit nici un gând învârtejit, nici o şoaptă, nimic în afară de vocea sa blândă şi melodioasă. Vreau să spun, când s-a întâmplat prima dată, am crezut că de rină eram eu. Dar, de data asta, ştiu că e real. Deoarece, cu toate că lumea încă vorbeşte şi gândeşte, şi face toate lucrurile obişnuite, totul este blocat de sunetul cuvintelor sale.

Arunc o ocheadă, dându-mi seama că trupul meu a devenit cald şi electrizat, întrebându-mă ce ar putea să cauzeze asta. Vreau să spun, nu e ca şi cum nimeni nu mi-ar mai li atins mâna vreodată, însă nu am mai trăit niciodată ceva asemănător.

— Te-am întrebat ce asculţi.

Zâmbeşte. Un zâmbet atât de personal şi de intim, că îmi simt faţa înroşindu-se.

O, hm, c doar un mix gotic pe care 1-a făcut prietena mea, Haven. In mare parte, sunt melodii vechi, de prin anii optzeci, ştii tu, gen Cure, Siouxsie and the Banshees, Bauhaus.

Ridic din umeri, incapabilă să-mi îndepărtez privirea în timp ce mă holbez în ochii săi, încercând să le stabilesc culoarea exactă.

— Eşti şi tu gotică? Întreabă el cu sprâncenele ridicate, ochii scep-tici inventariind coada mea lungă şi blondă, hanoracul albastru-în-chis şi pielea nemachiată şi curată.

— Nu, nu chiar. Haven c.

Râd – un sunet agitat, gâgâit şi demn de milă care cutreieră întreaga încăpere şi vine înapoi la mine.

— Şi tu? Tu ce eşti?

Ochii săi încă sunt pironiţi asupra mea, expresia de pe faţa sa fiind în mod clar amuzată.

Şi tocmai când sunt pe cale să răspund, domnul Robins intră în clasă, cu obrajii înroşiţi, şi nu din cauză că a alergat, aşa cum toată lumea crede. Apoi, Damen se aşază înapoi pe scaun, iar eu respir adânc şi îmi dau jos gluga, intrând înapoi în lumea sunetelor cunos-cute de furie adolescentină, stres cauzat de test, controverse despre aspectul corpului, visuri ratate ale domnului Robins şi Stacia, Honor şi Craig întrebându-se unanim ce a văzut acest tip sexy la mine.

Cinci.

Până să ajung la masa unde luăm prânzul, Haven şi Miles se află deja acolo. Insă, când îl văd şi pe Damen stând lângă ei, sunt tentată să fac cale-ntoarsă şi să o iau la fugă.

— Poţi să ni te alături, însă numai dacă promiţi să nu te holbezi la noul băiat. Miles râde. Holbatul este foarte nepoliticos. Nu ţi-a spus nimeni asta?

Îmi dau ochii peste cap şi mă aşez pe banca din faţa lui, hotărâtă să arăt cât de blazată sunt de prezenţa lui Damen.

— Ce pot să spun, am fost crescută de lupi.

Ridic din umeri, făcându-mi de lucru cu fermoarul de la pache-tul ce conţine prânzul meu.

— Eu am fost crescut de un homosexual şi de o scriitoare de cărţi romantice, zice Miles, întinzându-se să fure o bomboană din vârful prăjiturii de pre-Halloween a lui Haven.

Scuze, dar nu tu ai fost ăla, drăguţă, ci Chandler din Prietenii tăi. Haven râde. Eu, pe de altă parte, am fost crescută într-un sabat. Am fost o frumoasă prinţesă-vampir iubită, adorată şi admirată de toţi. Am locuit într-un castel luxos şi gotic şi habar nu am cum de am ajuns la această masă hidoasă în fibră de sticlă împreună cu nişte rataţi ca voi. Clatină din cap spre Damen. Şi tu?

El ia o gură din băutura sa, un lichid roşu fluorescent dintr-un ambalaj de sticlă, apoi ne priveşte lung pe toţi trei şi spune:

— Italia, Franţa, Anglia, Spania, Belgia, New York, New Orleans, Oregon, India, New Mexico, Egipt şi alte câteva locuri între ele.

Zâmbeşte.

— Ai putea spune că eşti un „copil de trupă”.

Haven râde luând o bomboană de pe prăjitura ei şi azvârlindu-i-o lui Miles.

— Ever a locuit în Oregon1, spune Miles punându-şi bomboana pe mijlocul limbii înainte să o înghită cu ajutorul unei sorbituri adânci din sticla de VitaminWater.

— In Portland, aprobă Damen, clătinându-şi capul. Miles râde.

— Nu era o întrebare, dar OK. Ceea ce am vrut să zic e că prietena noastră de-aici, Ever, ei bine, a locuit în Oregon, spune el, smulgând o privire tăioasă din partea lui Haven care, chiar şi după boacăna mea de dinainte, încă mă consideră cel mai mare obstacol din calea ei spre iubirea adevărată şi nu apreciază nici o atenţie care este direcţionată către mine.

Damen zâmbeşte, ochii săi fiind pironiţi asupra mea.

— Unde?

— Eugene, mormăi eu, concentrându-mi atenţia asupra sendvişu-lui, şi nu asupra lui, deoarece, la fel ca în sala de clasă, de fiecare dată când vorbeşte, este singurul sunet pe care îl aud.

Şi, de fiecare dată când ochii ni se întâlnesc, mi se face cald.

1 Joc de cuvinte; „Ever lived în Oregon”, în engleză în original, se poate traduce atât prin afirmaţia „Ever a locuit în Oregon”, cât şi prin întrebarea „Ai locuit vreodată în Oregon?”.

Şi, când piciorul său tocmai s-a izbit de al meu, întregu-mi corp m-a furnicat.

Şi chiar începe să mă înspăimânte.

— Cum de ai ajuns aici?

Se înclină spre mine, făcând-o pe Haven să se apropie şi mai tare de el.

Privesc fix masa strângându-mi buzele în felul meu obişnuit, agitat. Nu vreau să vorbesc despre vechea mea viaţă. Nu văd de ce aş povesti toate detaliile sângeroase. Să trebuiască să explic cum, cu toate că este numai vina mea că toată familia a murit, am reuşit cum-va să trăiesc. Aşa că, într-un sfârşit, pur şi simplu rup coaja sendvişu-lui meu şi spun:

— E o poveste lungă.

Pot să simt privirea pătrunzătoare a lui Damen – grea, caldă şi îmbietoare ~, care mă face să fiu atât de agitată, că palmele încep să-mi transpire şi scap sticla din mână. Căzând atât de repede, nici măcar nu o pot opri, tot ce pot să fac este să aştept izbitura.

Dar, înainte să lovească masa, Damen deja a prins-o şi mi-a înapoiat-o. Şi stau acolo, holbându-mă la sticlă şi evitându-i privirea fixă, întrebându-mă dacă sunt singura care a văzut cât de repede s-a mişcat, de parcă nici n-a existat vreo mişcare.

Apoi Miles întreabă de New York, iar Haven se apropie atât de tare, încât practic stă chiar în poala lui, iar eu respir adânc, îmi ter-min prânzul şi încerc să mă conving că pur şi simplu mi-am imaginat totul.

Când clopoţelul sună în cele din urmă, ne adunăm cu toţii lucrurile şi ne îndreptăm spre clasă, şi, în clipa în care Damen nu mă mai poate auzi, mă întorc spre prietenii mei şi spun:

— Cum de a ajuns la masa noastră? Apoi, mă fac mică, fiindcă vocea mea a sunat atât de strident şi acuzator.

— A vrui să stea la umbră, aşa că i-am oferit un loc. Miles ridică din unicii, punându-şi sticla în coşul de reciclat şi conducându-ne către clădire. Nimic sinistru, nici un plan diabolic să te facem de ruşine.

— Ei bine, aş fi putut să trăiesc şi fără comentariul asupra holba-tului, zic eu, ştiind că am părut ridicolă şi mult prea supărăcioasă. Îmi doresc din tot sufletul să pot spune ceea ce gândesc cu adevărat, Iară să vreau să-mi supăr prietenii cu întrebarea foarte validă, totuşi nu prea amabilă: „De ce stă cu noi un tip ca Damen?”

— Pe bune. Dintre toţi copiii din şcoala asta, dintre toate găştile cărora li s-ar putea alătura, de ce, pentru numele lui Dumnezeu, ar alege el să stea cu noi – cele mai inadaptate trei persoane?

— Calmează-te, a crezut că a fost amuzant. Miles ridică din umeri. In plus, o să vină la tine acasă în seara asta. I-am spus să sosească înjur de opt.

— I-ai spus ce?

Casc gura de uimire, amintindu-mi deodată cum pe toată durata prânzului, Haven s-a gândit la ce va purta, în vreme ce Miles s-a întrebat dacă va avea timp de un spray autobronzant, iar acum totul are o noimă.

— Ei bine, se pare că Damen urăşte fotbalul la fel de tare ca noi, lucru pe care s-a întâmplat să-1 aflăm pe parcursul interogatoriului lui Haven, care a avut loc cu câteva clipe înainte ca tu să vii.

Haven zâmbeşte în timp ce face un gest de curtoazie, genunchii ei înveşmântaţi în ciorapi de plasă îndoindu-se într-o reverenţă.

— Şi, de vreme ce el e nou şi nu cunoaşte pe altcineva, am hotărât să-1 ţinem numai pentru noi şi să nu-i oferim şansa să-şi facă alţi prieteni.

— Dar...

Mă opresc, nefiind sigură cum să continui. Tot ce ştiu este că nu vreau ca Damen să vină nici în seara asta, nici în altă zi.

— Am să ajung cândva după opt, spune Haven. Întrunirea mea se termină pe la şapte, ceea ce înseamnă că am destul timp să mă duc acasă să mă schimb. Şi, apropo, eu mă abonez să stau lângă Damen în jacuzzi!

— Nu poţi să faci asta! Spune Miles clătinând nervos din cap. N-am să permit una ca asta!

Dar ea doar face cu mâna peste umăr în timp ce se duce spre clasă, iar eu mă întorc spre Miles şi întreb:

— Ce întrunire are azi?

El deschide uşa sălii de clasă şi zâmbeşte.

— Vineri e pentru cei care mănâncă mult.

Haven este ceea ce ai numi o pasionată de grupuri anonime de persoane dependente. Pe durata micii perioade de când o cunosc, a frecventat întruniri de douăsprezece etape pentru alcoolici, narco-mani, codependenţi, datornici, escroci, înnebuniţi după cibernetică, consumatori de nicotină, fobiei social, borfaşi şi iubitori de vulgarita-te. Din câte ştiu, astăzi e prima ei întrunire pentru cei care mănâncă mult. Dar totuşi, la un metru

şaizeci şi opt, cu acel corp subţire şi vioi ca al unei balerine dintr-o cutie muzicală, Haven nu este în mod sigur o persoană care mănâncă mult. De asemenea, nu e nici alcoo-lică, datornică, escroacă sau orice altceva din toate alea. Ea e pur şi simplu doar foarte ignorată de către părinţii ei nepăsători, ceea ce o face să caute iubire şi înţelegere oriunde poate se le găsească.

Ca şi cu toată chestia cu goticismul. Nu c chiar cu totul băgată în treaba asta, ceea ce e destul de evident după felul în care sare peste anumite lucruri care ţin de gotic şi după postereie cu Joy Division1 care atârnă pe pereţii de un roz pastelat din perioada destul de recentă de balerină (care, la rândul ei, a venit la scurt timp după perioada de colecţionat cataloage J. Crew2 din şcoala pregătitoare).

Haven însă a aflat că cel mai uşor fel de a ieşi în evidenţă într-un oraş plin de blonde înveşmântate în Juicy este să te îmbraci ca Prinţesa întunericului.

Doar că nu funcţionează precum a sperat. Prima dată când mama sa a văzut-o îmbrăcată aşa, a oftat doar, şi-a luat cheile şi s-a dus direct la Pilates. Iar tatăl ei nu a dat pe acasă îndeajuns încât să o vadă bine. Fratele ei mai mic, Austin, s-a speriat, dar s-a obişnuit destul de repede. Şi, de vreme ce aproape toţii copiii de la şcoală au devenit destul de obişnuiţi cu afişările de comportament imoral aduse anul trecut împreună cu camerele de filmat de la MTV ei de obicei o ignoră.

Dar se întâmplă ca eu să ştiu că, pe lângă toate chestiile cu craniile, spinii şi tot machiajul de rockeriţă, ea este o fată care vrea doar să fie văzută, auzită, iubită şi căreia să i se ofere atenţie – ceva ce nu li s-a întâmplat încarnărilor ei anterioare. Aşa că, statul în faţa unei încăperi pline de oameni şi crearea unei poveşti sentimentale despre lupta ei chinuită cu viciul întroduaici-viciul din ziua respectivă o face să se simtă importantă. Ei bine, cine sunt eu să o judec?

În vechea mea viaţă, nu aş fi ieşit cu oameni ca Milcs şi Haven. Nu am fost conectată cu copiii problematici sau ciudaţi, copiii la

care toată lumea se uita cu coada ochiului. Eu făceam parte din grupul celor populari, în care majoritatea dintre noi eram drăguţi, sportivi, talentaţi, inteligenţi, bogaţi, foarte plăcuţi sau toate cele de mai sus. Am mers la petreceri şcolare, am avut o prietenă foarte bună pe nume Rachel (care era majoretă, asemenea mie) şi chiar am avut şi-un iubit, Brandon, care se întâmplă să fie al şaselea băiat pe care l-am sărutat vreodată (primul a fost Lucas, dar asta s-a petrecut doar din cauza unei provocări din clasa a şasea, şi, crede-mă, ceilalţi nici nu merită să fie menţionaţi). Şi, cu toate că nu am fost niciodată rea cu cineva care nu făcea parte din grupul nostru, nu e ca şi cum i-aş fi băgat în seamă vreodată. Pur şi simplu, nu aveam nici o treabă cu copiii ăia. Aşa că m-am prefăcut că erau invizibili.

Dar acum sunt şi eu una dintre cei nevăzuţi. Am ştiut-o din ziua în care Rachel şi Brandon m-au vizitat la spital. Au părut atât de drăguţi şi de săritori pe dinafară, în timp ce pe dinăuntru gândurile lor spuneau o cu totul altă poveste. Erau îngroziţi de micile pungi de plastic care picurau lichide în venele mele, de tăieturi şi de contuzii, de membrele mele acoperite de ghips. Le părea rău pentru ceea ce se întâmplase, pentru tot ceea ce pierdusem, dar, în vreme ce încercau să nu se uite cu gura căscată la cicatricea roşie în zigzag de pe fruntea mea, ceea ce voiau cu adevărat era să fugă.

Şi am privit cum aurele lor s-au alăturat, combinându-se în acelaşi maro ceţos, ştiind că băteau în retragere şi se apropiau unul de celălalt.

Aşa că, în prima mea zi la Bay View, în loc să-mi pierd timpul cu obişnuitele ritualuri batjocoritoare ale găştii lui Honor şi Stacia, m-am îndreptat direct către Miles şi Haven, cei doi proscrişi care mi-au acceptat prietenia fără să pună întrebări. Şi, cu toate că probabil părem destul de ciudaţi pe dinafară, adevărul e că nu ştiu ce m-aş face fără ei. Să-i am prieteni pe ei este unul dintre puţinele lucruri bune din viaţa mea. Avându-i prieteni pe ei, mă simt aproape normală din nou.

Şi exact din acest motiv trebuie să stau departe de Damen. Deoarece capacitatea sa de a-mi încărca pielea cu atingerea sa

şi de a face lumea să tacă cu vocea sa reprezintă o tentaţie periculoasă pe care nu o pot tolera.

Nu am să risc să-mi distrug prietenia cu Haven.

Şi nu pot risca apropiindu-mă prea mult.

Şase.

Cu toate că cu şi Damen suntem colegi la două cursuri, singurul la care stăm unul lângă celălalt este cel de engleză. Aşa că nu se apropie de mine decât după ce mi-am strâns lucrurile şi mă îndrept spre ieşirea de la ora de pictură.

Fuge în urma mea, ţinând uşa în timp ce mă furişez cu ochii pironiţi de pământ, întrebându-mă cum aş putea să-1 resping.

— Prietenii tăi m-au invitat să vin la tine în seara asta, spune el mergând în acelaşi ritm cu mine. Dar nu voi putea să ajung.

— O! Exclam cu, luată complet pe nepregătite, regretând cum vocea m-a trădat, părând atât de fericită. Vreau să spun, eşti sigur? Încerc să par mai blândă, să fiu mai bună în postura de gazdă, ca şi cum chiar aş vrea ca el să vină în vizită, cu toate că e prea târziu. Mă priveşte fix, cu ochii strălucitori şi amuzaţi.

— Mda, sunt sigur. Ne vedem luni, zice el, mărind pasul şi îndreptându-se spre maşină, cea care e parcată în zona roşie, motorul său huruind inexplicabil.

Când ajung la Miata mea, Miles deja aşteaptă cu braţele încrucişate, cu ochii îngustaţi, supărarea sa fiind afişată limpede în zâm-betul afectat.

— Ai face bine să-mi spui ce s-a întâmplat, deoarece treaba nu arată deloc bine, spune el intrând în maşină în vreme ce-mi deschid portiera.

— A renunţat. A zis că nu va putea ajunge. Ridic din umeri întorcându-mi capul ca să dau în marşarier.

— Dar ce i-ai spus de 1-a făcut să renunţe? Mă priveşte sfidător.

— Nimic. Zâmbetul devine şi mai larg. Pe bune, nu sunt responsabilă că ţi-am distrus seara. Ies din parcare şi intru pe stradă, dar simţindu-1 pe Miles încă privindu-mă fix, îl întreb: Ce e?

— Nimic. Îşi ridică sprâncenele şi priveşte pe geam şi, cu toate că ştiu ce gândeşte, mă concentrez asupra condusului. Apoi, desigur, se întoarce spre mine şi spune: OK, promite-mi că nu ai să te superi. Îmi închid ochii şi oftez. Începe. E doar că… Nu te înţeleg deloc. Nimic în legătură cu tine nu are sens.

Respir adânc şi refuz să reacţionez. În mare parte deoarece c pe cale să devină şi mai rău.

— In primul rând, eşti superb, mortal şi înnebunitor de frumoasă -cel puţin cred asta, deoarece e destul de greu să-mi dau seama când tu eşti mereu ascunsă sub acele hanorace urâte şi lălâi. Vreau să zic, scuze că eu sunt cel care o spune, Ever, dar întreaga colecţie este complet patetică, ca un camuflaj pentru vagabonzi, şi nu cred că ar trebui să pretindem că nu e aşa. De asemenea, urăsc să fiu cel care ţi-o spune, dar să găseşti un motiv pentru a-1 evita pe noul tip sexy, care c atât de evident atras de tine, e pur şi simplu aiurea.

Se opreşte îndeajuns cât să-mi arunce o privire încurajatoare, în timp ce aştept ceea ce urmează.

— Doar dacă – desigur – nu eşti lesbiană.

Cotesc la dreapta şi inspir, recunoscătoare abilităţilor mele de medium probabil pentru prima dată, de vreme ce, în mod sigur, au atenuat un soc.

— Deoarece este super dacă eşti, continuă el. Vreau să zic, evident, de vreme ce eu sunt homosexual, nu aş avea cum să te discri-minez, corect?

Râde, un fel de râset agitat de genul suntem-pe-teritoriu-virgin-acum.

Dar eu doar clatin din cap şi apăs pe acceleraţie.

— Doar pentru că nu sunt interesată de Damen, asta nu înseamnă că sunt lesbiană, spun eu, dându-mi seama că am părut mult mai defensivă decât mi-am dorit. Există mai multe lucruri care te atrag la cineva, în afară de felul în care arată, ştii?

„Cum ar fi atingeri calde şi care te furnică, ochi adânci ca o flacără înăbuşită şi sunetul seducător al unei voci care poate face lumea să tacă…”

— E din cauza lui Haven? Întreabă el, neînghiţindu-mi povestea.

— Nu.

Strâng volanul şi mă holbez la semafor, dorindu-mi să se schimbe din roşu în verde, pentru a-1 putea lăsa pe Miles acasă şi să termin cu toate astea.

Dar ştiu că am răspuns prea rapid fiindcă spune:

— Ha! Am ştiut eu! E din cauza lui Haven – deoarece ea s-a abonat. Nu pot să cred că tu chiar iei de bună toată chestia asta! Vreau să zic, îţi dai măcar seama că dai cu piciorul şansei de a-ţi pierde virginitatea cu acest tip cel mai sexy de la şcoală, poate chiar de pe planetă, toate din cauză că Haven s-a abonat?

— E ridicol, mormăi cu clătinând din cap în timp ce ajung pe strada sa, intru pe alee şi parchez.

— Ce? Nu mai eşti virgină? Zâmbeşte, în mod evident bucurându-se de toate astea. Ai ascuns asta de mine?

Îmi dau ochii peste cap şi râd făcând mari eforturi. Se uită la mine pentru o clipă, apoi îşi ia cărţile şi se îndreaptă spre casă, întorcându-se destul de mult pentru a spune:

— Sper că Haven te apreciază ca pe o bună prietenă ce eşti.

Aşa cum se dovedeşte, seara de vineri a fost anulată. Ei bine, nu seara în sine, ci doar planurile noastre. Pe de-o parte, deoarece fratele lui Haven, Austin, s-a îmbolnăvit şi ea era singura care să aibă grijă de el şi, pe de altă parte, deoarece tatăl lui Miles, iubitor de sporturi, 1-a târât la un meci de fotbal şi 1-a forţat să poarte culorile echipei, şi să se comporte ca şi cum i-ar păsa. Şi, de îndată ce Sabine a aflat că voi fi singură acasă, a plecat devreme de la serviciu şi s-a oferit să mă scoată la cină.

Ştiind că nu-mi aprobă pasiunea pentru hanorace şi jeanşi, şi dorind să îi fac pe plac după tot ceea ce a făcut pentru mine, îmi introduc corpul în această rochie albastră şi drăguţă pe care mi-a cumpărat-o de curând, îmi vâr picioarele în pantofii cu tocuri, pe care mi i-a cumpărat ca să se asorteze cu ea, mă dau cu puţin gloss (o relicvă din vechea mea viaţă, când îmi păsa de lucruri ca acestea), îmi transfer obiectele indispensabile din rucsac în poşeta-plic metalică asortată cu rochia şi îmi schimb coafura din obişnuita coadă de cal în păr lăsat pe spate în bucle lejere.

Şi, tocmai când sunt pe cale să ies pe uşă, Riley apare în spatele meu şi spune:

— Era şi timpul să începi să te îmbraci ca o fată. Aproape că am îngheţat de spaimă.

— O, Doamne, m-ai speriat de moarte! Şoptesc eu, închizând uşa pentru ca Sabine să nu poată auzi.

— Ştiu. Râde. Unde te duci?

— Un restaurant numit Stonehill Tavern. E în incinta hotelului St. Regis, spun eu, inima încă bătându-mi nebuneşte din cauza sperieturii.

Îşi ridică sprâncenele şi clatină din cap.

— E elegant.

— De unde ştii?

O privesc încordată, întrebându-mă dacă a fost acolo. Vreau să zic, nu e genul care să-mi spună unde-şi petrece timpul liber.

— Ştiu o mulţime de lucruri. Râde. Mult mai multe decât tine. Sare pe pat şi rearanjează pernele înainte să se întindă.

— Mda, ei bine, nu prea pot să fac ceva în legătură cu asta, nu? Comentez eu enervată când o văd că poartă aceeaşi rochie şi aceiaşi pantofi ca şi mine. Numai că, de vreme ce e cu patru ani mai mică şi destul de pitică, arată ca şi cum s-ar juca de-a îmbrăcatul.

— Pe bune acum, ar trebui să te îmbraci aşa mai des. Deoarece urăsc să ţi-o spun, lookul tău obişnuit nu e atrăgător deloc. Vreau să zic, crezi că Brandon ar fi ieşit cu tine dacă te-ai fi îmbrăcat în halul ăsta? Îşi încrucişează gleznele şi mă priveşte lung, cu cea mai relaxa-tă atitudine pe care ar putea să o aibă o persoană, vie sau moartă. Apropo de asta, ştiai că e cu Rachel acum? Da, sunt împreună de cinci luni. Asta e chiar mai mult decât durata relaţiei voastre, nu?

Îmi strâng buzele şi lovesc cu piciorul pe podea, repetându-mi obişnuita formulă sacră: „Nu o lăsa să-şi bată joc de tine. Nu o lăsa să…”

— Şi, o, Doamne! Ai să crezi asta, dar aproape că au ajuns mai departe! Pe bune, au părăsit petrecerea de absolvire, plănuiseră totul, dar apoi… Ei bine… Face o pauză lungă pentru a râde. Ştiu că probabil n-ar trebui să repet asta, dar hai să spunem că Brandon a făcut ceva foarte regretabil şi extrem de ruşinos, care s-a dovedit a-i strica fetei cheful. Probabil că trebuia să fi fost acolo, dar, îţi spun, a fost hilar. Vreau să zic, nu mă înţelege greşit, îţi duce dorul şi toate alea, şi chiar a strigat-o din greşeală o dată sau de două ori cu numele tău, dar, cum zice lumea, viaţa merge înainte, corect?

Respir adânc şi îmi mijesc ochii, privind-o cum se întinde pe patul meu precum Gleopatra pe lectica ei, criticându-mi viaţa, aspectul, de fapt totul despre mine, ca o autoritate prepuberă.

„Trebuie să fie frumos să apari oricând ai chef, să nu trebuiască să ajungi aici, în tranşee, şi să faci toată treaba murdară aşa cum facem noi!”

Şi, dintr-odată, mă simt atât de enervată de vizitele ei neaştepta-te care sunt doar nişte pure atacuri pe furiş, dorindu-mi să mă lase pur şi simplu în pace, să mă lase să trăiesc ceea ce a mai rămas din viaţa mea nesemnificativă fără fluviul ei constant de comentarii jignitoare, să mă uit fix în ochii ei, încât îi spun:

— Aşadar, când eşti programată la şcoala de îngeri? Sau te-au exclus deoarece eşti foarte diabolică?

Mă priveşte lung, ochii ei îngustându-se din cauza unei uşoare furii în timp ce Sabine bate la uşă şi mă întreabă:

— Eşti gata?

O privesc lung pe Riley, provocând-o din privire să facă ceva stupid, ceva care o va alerta pe Sabine în legătură cu toate lucrurile eu adevărat misterioase care se petrec aici.

Insă ea doar îmi zâmbeşte.

— Mama şi tata îţi trimit toată dragostea, spune ea cu câteva secunde înainte să dispară.

Şapte.

Pe drumul spre restaurant, nu mă gândesc decât la Riley, la remarca ei mişeleascâ şi cât de nepoliticos a fost să scoată porumbe-lul pe gură şi să dispară. Vreau să zic, am implorat-o să-mi vorbească despre părinţii noştri, rugând-o să-mi dea o informaţie cât de mică în tot acest timp. Dar, în loc să-mi spună ce voiam şi ce aveam nevo-ie să ştiu, devine foarte agitată, se poartă foarte rezervat şi refuză să-mi explice de ce nu au apărut încă.

Ai crede că, dacă o persoană e moartă, devine un pic mai de treabă, un pic mai bună. Dar nu e cazul lui Riley. Ea e la fel de ner-voasă, răzgâiată şi îngrozitoare ca atunci când era în viaţă.

Sabine lasă maşina în grija valetului şi intrăm. In momentul în care văd imensul foaier marmorat, aranjamentele florale neobişnuit de mari şi priveliştea minunată a oceanului, regret absolut tot ceea am gândit. Riley avea dreptate. Locul e foarte elegant. Foarte, foarte elegant. Genul de local unde îţi aduci partenerul – în nici un caz nepoata ursuză.

Un ospătar ne conduce către masa noastră acoperită cu o faţă de masă frumoasă, decorată cu lumânări pâlpâitoare şi solniţe şi piper-niţe care seamănă cu nişte pietricele argintii, şi, după ce mă aşez şi arunc o privire în jurul încăperii, nici nu-mi vine a crede cât de fermecător e. In special comparativ cu tipul de restaurante cu care sunt obişnuită.

Dar, de îndată ce încep să gândesc asta, mă străduiesc să mă opresc. Nu are nici un rost să examinez fotografiile cu „înainte” şi „după”, să revăd clipul din creierul meu cu „aşa au stat lucrurile”. Cu toate că, uneori, fiind în preajma lui Sabine, e cam greu să nu fac comparaţii. Fiind geamăna tatei, este o reamintire constantă.

Sabine comandă vin roşu pentru ea şi apă minerală pentru mine, apoi ne uităm în meniuri şi ne hotărâm asupra felurilor de mâncare. Şi, în clipa în care chelncriţa noastră pleacă, Sabine îşi dă după urechi părul blond şi lung până la bărbie, zâmbeşte politicos şi spune:

— Ei, cum merg lucrurile? Şcoala? Prietenii tăi? Totul e OK? Îmi iubesc mătuşa, nu mă înţelegeţi greşit, şi sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce a făcut. Dar, doar pentru că poate să se descurce cu doisprezece juraţi, asta nu înseamnă că e foarte bună la conversaţie. Insă mă uit la ca şi îi zis:

— Da, toate-s OK.

Bine, poate că şi eu sunt varză la conversaţie. Îşi pune mâna pe braţul meu vrând să mai zică ceva, dar, înainte să poată vorbi, eu sunt deja în picioare.

— Mă întorc imediat, mormăi eu, aproape dărâmându-mi scaunul în timp ce o iau la goană pe drumul pe care am venit, fără să mă mai opresc să cer indicaţii, de vreme ce chelneriţa de care tocmai m-am lovit mi-a aruncat o privire care exprima îndoială că voi reuşi să ies pe uşă şi să străbat holul în timp util.

Mă îndrept în direcţia pe care, fără să ştie, mi-a indicat-o, trecând printr-un coridor de oglinzi – oglinzi uriaşe încadrate în nişte rame suflate cu aur, toate aliniate într-un şir. Şi, fiindcă e vineri, hotelul este plin cu invitaţii de la o nuntă care, din câte văd, nu ar fi trebuit să aibă loc vreodată.

Un grup de oameni trece dând peste mine, aurele lor roind de o energie plină de alcool care e atât de deranjantă că mă afectează şi pe mine, ameţindu-mă, producându-mi greaţă şi făcându-mă să fiu atât de aiurită încât, atunci că mă privesc în oglinzi, văd un grup de Dameni privindu-mă lung.

Intru în baie, strâng tejgheaua marmorată şi mă lupt să-mi recapăt respiraţia. Forţându-mă să-mi fixez atenţia asupra orhideelor foarte mici, loţiunilor parfumate şi teancului de prosoape pluşate aşezat pe un suport mare de porţelan, încep să mă simt mai calmă, mai concentrată, liniştită.

Bănuiesc că m-am obişnuit atât de tare cu energia dezordonată pe care o întâlnesc pe oriunde merg, că am uitat cât de copleşitoare poate fi când protecţiile mele sunt oprite şi iPod-ul e acasă. Insă şocul pe care l-am simţit când Sabine şi-a pus mâna pe mine a fost plin de atâta singurătate imensă, atâta tristeţe ascunsă, încât l-am simţit ca pe o lovitură în stomac.

În special când mi-am dat seama că eu eram de vină, eu eram cea vinovată.

Sabine este singură într-un fel pe care am încercat să-1 ignor. Deoarece, cu toate că locuim împreună, nu e ca şi cum ne-am

vedea foarte des. Ea c de obicei la muncă, eu sunt de obicei la şcoală, iar nop-ţile şi weekendurile le petrec hibernând în camera mea sau în oraş cu prietenii. Bănuiesc că uneori uit că nu sunt singurul om căruia îi Lipsesc nişte persoane, că, deşi m-a luat la ea şi a încercat să mă ajute, ea încă se simte la fel de singură şi pustie ca în ziua când s-a întâmplat totul.

Dar, pe cât de mult mi-aş dori să o ajut, pe cât de mult mi-aş dori să îi uşurez durerea, pur şi simplu nu pot. Sunt prea distrusă, prea ciudată. Sunt o ciudăţenie care poate auzi gândurile oamenilor şi poate vorbi cu morţii. Şi nu pot risca să se afle asta, nu pot risca să mă apropii prea mult de oricine, chiar şi de ea. Tot ce pot face este să merg în continuare la liceu, ca să pot pleca la colegiu, pentru ca ea să-şi poată recăpăta viaţa de dinainte. Poate că atunci va putea fi împreună cu tipul acela care lucrează în clădirea ci. Cel pe care încă nu-1 cunoaşte. Cel căruia i-am văzut faţa în clipa în care mâna ei a atins-o pe a mea.

Îmi trec mâna prin păr, îmi dau din nou cu puţin gloss şi mă întorc la masă hotărâtă să mă străduiesc un pic mai mult şi să o fac să se simtă mai bine, toate astea fără să-mi risc secretele. Şi, în timp ce mă aşez pe scaun şi iau o înghiţitură din băutura mea, zâmbesc când îi spun:

— Sunt OK. Pe bune. Dau din cap, ca să creadă asta, înainte să adaug: Ia spune-mi, sunt ceva cazuri interesante la muncă? Ceva ţipi drăguţi prin clădire?

După cină, aştept afară în vreme ce Sabine se aşază la rând pen-tru a-1 plăti pe valet. Şi sunt atât de captivată de drama care se desfăşoară în faţa mea între cea-care-va-fi-mâine mireasă şi aşa-numita ei domnişoară de „onoare”, că pur şi simplu sar când simt o mână pe mâneca mea.

— O, salut, zic eu, corpul meu inundându-se de căldură şi furnicându-mă în clipa în care ochii mei îi întâlnesc pe ai săi.

— Arăţi minunat, rosteşte Damen, privirea sa călătorind de sus, de la rochie, până jos, la pantofi, înainte să şi-o pironească din

nou asu-pra ochilor mei. Aproape că nu te-am recunoscut fără glugă. Zâm-beşte. Ţi-a plăcut cina?

Clatin din cap a încuviinţare, simţindu-mă atât de enervată, încât sunt efectiv uimită că pot să fac asta.

— Te-am văzut pe coridor. Aş fi vrut să te salut, dar păreai foarte grăbită.

Il privesc lung, întrebându-mă ce face aici, singur, în acest hotel şic într-o seară de vineri. Îmbrăcat într-un sacou de stofă închis ia culoare, o cămaşă neagră deschisă la gât, jeanşi de firmă şi acele cizme – o ţinută care pare mult prea rafinată pentru un tip de vârsta lui – şi totuşi, cumva, arată perfect.

— Vizitator din afara oraşului, spune el, răspunzându-mi la întrebarea încă nerostită.

Şi, tocmai când mă întreb ce să-i mai spun, apare Sabine. In timp ce ei dau mâna, eu zic:

— Hm, eu şi Damen suntem colegi la şcoală.

„Damen e cel care îmi face palmele să transpire, stomacul să mi se strângă, iar gândurile îmi zboară numai la el!”

— Tocmai s-a mutai aici din New Mexico, adaug eu, sperând că va fi de ajuns până ce soseşte maşina.

— Unde anume în New Mexico? Întreabă Sabine. Şi, când zâmbeşte, nu pot să nu mă întreb dacă este şi ea invadată, ca şi mine, de acelaşi sentiment plăcut.

— Sante Fe, spune el zâmbind.

— O, am auzit că e drăguţ. Mereu am vrut să merg acolo.

— Sabine e avocat, munceşte mult. Mormăi eu, uitându-mă în direcţia din care va veni maşina în doar zece, nouă, opt, sap…

— Ne întoarcem acasă, dar desigur că poţi să ni le alături, se oferă ea. O privesc cu gura căscată, panicată, întrebându-mă cum de nu am văzut-o pe asta venind. Apoi, mă uit la Damen, rugându-mă să refuze în timp ce spune:

— Mulţumesc, dar trebuie să mă întorc.

Îşi ridică degetul mare peste umăr, iar ochii mei urmăresc acea direcţie, oprindu-se asupra unei roşcate superbe îmbrăcate în cea mai mulată rochie neagră şi pe cele mai înalte tocuri.

Ea îmi zâmbeşte, dar nu e deloc un zâmbet cald, bun. Doar nişte buze date cu gloss roz, care se ridică şi se curbează puţin, în vreme ce ochii îi sunt prea departe, prea distanţi pentru a-i citi. Însă e ceva cu expresia ei, înclinarea bărbiei, care exprimă atât de vizibil batjocură, de parcă priveliştea cu noi stând împreună n-ar putea să fie decât una amuzantă.

Îmi întorc privirea înapoi la Damen, tresărind de uimire văzându-l atât de aproape, buzele sale fiind umede şi deschise, la câţiva centimetri de mine. Apoi, mă mângâie cu degetele pe obraz, scoţând o lalea roşie din spatele urechii mele.

Următorul lucru pe care îi ştiu este că sunt singură, în timp ce el se duce înăuntru la partenera sa.

Şi privesc lung la laica, atingându-i petalele roşii ceroase, întrebându-mă de unde ar fi putut să iasă – în special fiindcă primăvara a fost acum două anotimpuri.

Abia târziu, când sunt în camera mea, îmi dau seama că roşcata nu avea nici ea aură.

Probabil că eram cufundată într-un somn profund, pentru că, în momentul în care aud pe cineva mişcându-se în camera mea, capul mi-e atât de ameţit şi întunecos că nici măcar nu-mi deschid ochii.

— Riley? Mormăi cu. Tu eşti?

Insă, când nu-mi răspunde, ştiu că pune la cale una dintre glumele ei obişnuite. Şi, de vreme ce sunt atât de obosită ca să mă joc, apuc cealaltă pernă şi mi-o pun pe cap.

Dar, când o aud din nou, spun:

— Uite, Riley, sunt extenuată, bine? Îmi cer scuze dacă am fost rea cu tine şi îmi cer scuze dacă te-am supărat, însă chiar nu sunt în stare să fac asta la… Ridic perna şi deschid un ochi, ca să mă uit la ceas. La trei patruzeci şi cinci dimineaţa. Aşa că, de ce nu te duci înapoi oriunde te duci tu când pleci şi păstrează asta pentru o oră normală, OK? Poţi până şi să apari în rochia aia pe care am purtat-o la absolvirea din clasa a opta. N-am să comentez deloc, pe cuvânt de onoare.

Doar că, acum, că am spus toate astea, sunt trează. Aşa că arunc perna la o parte şi privesc lung la silueta ei întunecată care este întinsă pe fotoliul de lângă biroul meu, întrebându-mă ce poate fi atât de important şi nu suferă amânare până mâine. …

— Am spus că-mi cer scuze, OK? Ce mai vrei?

— Poţi să mă vezi? Întreabă ea, îndepărtându-se de birou.

— Bineînţeles că pot să te.

Apoi, mă opresc în mijlocul propoziţiei când îmi dau seama că vocea nu îi aparţine ei.

Opt.

Văd oameni morţi. Tot timpul. Pe stradă, la plajă, în malluri, în restaurante, rătăcind pe coridoarele şcolii, stând la rând la poştă, aşteptând în cabinetul doctorului, însă niciodată la dentist. Insă, spre deosebire de fantomele pe care le vezi la televizor şi în filme, acestea nu mă deranjează, nu-mi cer ajutorul, nu se opresc să facă conversa-ţie. Gel mai des lucru pe care îl fac este să zâmbească şi să-mi facă cu mâna când îşi dau

seama că au fost văzute. Ca majorităţii oame-nilor, le face plăcere să fie văzute.

Insă vocea din camera mea în mod sigur nu aparţinea unei fantome. Nici lui Riley. Vocea din camera mea era a lui Damen.

Şi de aceea am ştiut că visez.

— Hei. Îmi zâmbeşte aşezându-se pe locul său cu câteva secunde înainte să sune clopoţelul, însă, pentru că asta e ora domnului Robins, c ca şi cum ar fi fost devreme.

Clatin din cap sperând să par nepăsătoare, neutră, fără să arăt vreun pic de interes. Sperând să ascund faptul că sunt plecată atât de departe, încât acum îl visez.

— Mătuşa ta parc de treabă.

Se uită la mine bătând cu vârful creionului în bancă, scoţând acel constant clic clic clic care chiar mă enervează.

— Da, e super, mormăi eu blestemându-1 mental pe domnul Robins care rătăceşte prin baia profesorilor, dorindu-mi să-şi ascundă sticla şi să vină imediat să-şi ţină ora.

— Nici eu nu locuiesc cu familia mea, spune Damen, vocea sa reducând la tăcere încăperea, reducând la tăcere gândurile mele în timp ce el îşi roteşte creionul cu buricele degetelor, învârtindu-1 con-stant, fără să-1 scape.

Îmi strâng buzele şi scotocesc după iPod în compartimentul meu secret, întrebându-mă cât de nepoliticos ar părea dacă l-aş deschide şi l-aş bloca şi pe el.

— Sunt emancipat, adaugă el.

— Serios? Spun eu, cu toate că mă hotărâsem să menţin conversaţia la un minim absolut.

Doar că n-am mai întâlnit pe nimeni care era emancipat şi mereu am crezut că sună atât de singuratic şi trist. Însă, după

cum arată maşina sa, hainele sale şi seara fermecătoare de vineri de la hotelul St. Regis, nu îmi pare că ar duce-o chiar atât de rău.

— Serios. Dă din cap a încuviinţare. Şi, în momentul în care se opreşte din vorbit, aud şoaptele stridente ale Staciei şi ale lui Honor făcându-mă ciudată şi alte câteva lucruri mult mai rele decât asta. Apoi, îl privesc cum îşi azvârle creionul în aer, zâmbind în timp ce acesta descrie o seric de opturi încete şi leneşe înainte să ajungă din nou pe degetul său. Aşadar, unde e familia ta? Întreabă el.

Şi e atât de ciudat cum toate zgomotele pur şi simplu se opresc şi pornesc, pornesc şi se opresc, ca jocul acela de scaune muzicale. Unul în care eu mereu rămân pe dinafară. Unul în care mereu sunt eu.

— Poftim?

Arunc o ocheadă, distrasă de creionul magic al lui Damen care acum pluteşte între noi în timp ce Honor râde de hainele mele, prietenul ei fiind de acord cu ea, cu toate că se întreabă în secret de ce ea nu se îmbracă niciodată ca mine. Şi mă face să vreau să-mi ridic gluga, să dau drumul iPod-ului şi să scap de toate. De absolut tot. Inclusiv de Damen.

În special de Damen.

— Unde locuieşte familia ta? Întreabă el.

Îmi închid ochii când vorbeşte – tăcere, superbă tăcere, pentru acele câteva secunde scurte. Apoi, mi-i deschid din nou şi privesc fix în ai săi.

— Sunt morţi, spun eu în vreme ce domnul Robins intră.

— Îmi pare rău.

Damen mă priveşte de cealaltă parte a mesei de prânz pe când eu mă uit în jur, nerăbdătoare să-i văd pe Haven şi pe Miles sosind, îmi deschid cutia care conţine prânzul doar ca să găsesc

o lalea roşie stând fix între sendviş şi chipsuri – o lalea! La fel ca aceea de vineri seară. Şi, cu toate că n-am nici o idee cum de a reuşit să o facă, sunt sigură că Damen e cel responsabil. Insă nu trucurile sale magice mă deranjează, ci mai mult felul în care mă priveşte, felul în care îmi vorbeşte, felul în care mă face să mă simt…

— In legătură cu familia ta. Nu mi-am dat seama…

Mă uit în jos, la sucul meu, rotind capacul înainte şi înapoi, înapoi şi înainte, dorindu-mi doar să plece. Nu-mi place să vorbesc despre asta. Ridic din umeri.

— Ştiu cum este să-i pierzi pe cei pe care îi iubeşti, şopteşte el întinzându-se peste masă şi punându-şi mâna peste a mea, corpul fiindu-mi străbătut de o senzaţie atât de bună, atât de caldă şi atât de liniştitoare – îmi închid ochii şi îi permit să mă cuprindă.

Îmi permit mie însămi să mă bucur de pacea provocată de el. Recunoscătoare să aud ceea ce spune, şi nu ceea ce gândeşte. Ca o fată obişnuită… Cu ceva mult mai bun decât un băiat obişnuit.

— Hm, scuzaţi-mă.

Îmi deschid ochii pentru a o vedea pe Haven sprijinindu-se de marginea mesei, ochii ei galbeni îngustaţi şi aţintiţi asupra mâinilor noastre. Îmi pare atât de rău că v-am întrerupt!

Mă trag înapoi, vârându-mi mâna în buzunar de parcă c ceva ruşinos, ceva ce nu ar trebui văzut de nimeni. Dorindu-mi să explic că ceea ce a văzut nu era nimic, nu însemna nimic, cu toate că nu era deloc aşa.

— Unde e Miles? Întreb în cele din urmă, neştiind ce altceva să spun. Haven îşi dă ochii peste cap şi se aşază lângă Damen, gândurile ei duşmănoase transformându-i aura dintr-un galben luminos într-un roşu foarte întunecat.

— Miles îi trimite mesaje ultimei sale cuceriri de pe internet, tânărexcitatdingdong307, răspunde ea evitându-mi ochii în timp ce îşi face de lucru cu prăjitura. Apoi, uitându-se lung la Damen, adaugă: Aşadar, cum v-aţi petrecut wEekendurile?

Ridic din umeri, ştiind că nu mi se adresa chiar mie, privind-o în vreme ce gustă glazura cu vârful limbii, executând obişnuitul ei test de lins, cu toate că încă n-am văzut-o respingând vreuna. Şi, când mă uit la Damen, sunt şocată să-1 văd şi pe el ridicând din umeri, deoarece, din câte am constatat, el a avut parte de un weekend mult mai bun decât al meu.

— Ei bine, cum probabil că ai ghicit, seara mea de vineri a fost de rahat. Mare rahat. Mi-am petrecut cea mai mare parte a ei curăţând ce a vomitat Austin, fiindcă menajera se afla în Vegas, iar părinţii mei nu s-au deranjat să vină acasă de oriunde dracu' se aflau. Însă sâmbătă mi-am luat revanşa. Vreau să zic, a fost bestial! Pe bune, a fost probabil cea mai tare seară din viaţa mea. Şi cu siguranţă că v-aş fi invitat şi pe voi dacă nu ar fi fost o chestie de ultimă clipă.

Clatină din cap catadicsind să se uite din nou la mine.

— Unde ai fost? Întreb eu încercând să par nepăsătoare, cu toate că tocmai am vizualizat un loc întunecat şi înspăimântător.

— Un club incredibil de mişto la care m-a dus o fată din grupul meu.

— Care grup?

Iau o înghiţitură de apă.

— Sâmbăta e pentru codependenţi. Zâmbeşte. Oricum, tipa asta, Evangeline? E ca un caz fără speranţă. E ceea ce ei numesc „donator”.

— Cum? Cine e donatoare? Întreabă Miles punându-şi telefonul Sidekick pe masă şi aşezându-se lângă mine.

— Codependenţii, spun eu făcându-i în mare viteză un rezumat. Haven îşi dă ochii peste cap.

— Nu, nu ei, ci vampirii. Donatorii sunt persoane care le permit altor vampiri să se hrănească din ei. Ştii tu, să le sugă sângele şi chestii de genul ăsta, în timp ce eu sunt ceea ce ei numesc „căţeluş”, deoarece mie îmi place doar să mă ţin după ei. Nu las pe nimeni să se hrănească din mine. Ei bine, nu încă.

Râde.

— Să te ţii după cine? Întreabă Miles ridicându-şi telefonul Sidekick şi parcurgându-şi mesajele.

— După vampiri! Dumnezeule, încearcă să ţii pasul. Oricum, ceea ce spuneam este că tipa asta donator codependentă, Evengeline, care, apropo, este numele ei de vampir, nu numele real...

— Oamenii au nume de vampiri? Întreabă Miles, punându-şi telefonul pe masă aşa fel încât să poată furişa câte o privire spre el.

— Desigur. Încuviinţă din cap băgându-şi degetul adânc în glazură, apoi lingându-1.

— E ca un nume de striper? Ştii tu, ca numele primului tău animal din copilărie plus numele de domnişoară al mamei tale? Deoarece asta mă face pe mine Prinţesa Slavin, îţi mulţumesc foarte mult.

Zâmbeşte.

Haven oftează, străduindu-se să aibă răbdare.

— Ah, nu. Nu e aşa. Vezi tu, un nume de vampir e ceva serios. Şi. Spre deosebire de majoritatea oamenilor, nici măcar nu trebuie să-1 schimb pe al meu, deoarece Haven e ca un nume de vampir organic, sută la sută natural, fără aditivi sau conservanţi. Râde. Ţi-am spus că sunt o prinţesă a întunericului.

Oricum, ne-am dus la acest club mişto, numit Nocturn sau ceva de genul ăsta, undeva în L. A.

— Nocturna, zice Damen strângându-şi sticla cu băutură în timp ce privirea lui se fixează asupra ochilor ei.

Haven îşi pune jos prăjitura şi aplaudă.

— Iuhuu! In sfârşit, cineva interesant la masa asta, spune ea.

— Şi cumva ai dat de vreun nemuritor? Întreabă el încă privind-o lung.

— O mulţime! Locul era plin. Era până şi o cameră VIP de sabat, în care evident că m-am furişat şi am stat la barul de sânge.

— Ţi-au cerut cumva actele, ca să vadă dacă ai vârsta corespunzătoare pentru a bea? Întreabă Miles, degetele sale butonând cu viteză Sidekickul în timp ce se împarte între două conversaţii simultane.

— Râdeţi cât vreţi, dar vă spun că a fost foarte tare. Chiar şi după ce Evangeline m-a cam abandonat pentru un tip pe care 1-a întâlnit, am sfârşit prin a mă împrieteni cu altă fată, care era chiar şi mai de treabă şi care, apropo, tocmai s-a mutat aici. Aşa că probabil vom ieşi împreună şi lucruri de genul ăsta.

— Ne dai papucii? Spune Miles cu gura căscată, pe un ton ironic.

Haven îşi dă ochii peste cap.

— Mă rog. Tot ceea ce ştiu este că seara mea de sâmbătă a fost mai bună decât a voastră – ei bine, nu şi a ta, Damen, de vreme ce pari să frecventezi şi tu localuri din astea, dar, în mod sigur, mai reuşită decât a ăstora doi, zice ea arătând spre mine şi Miles.

— Aşadar, cum a fost meciul?

Ii trag un cot lui Miles încercând să-1 fac să fie din nou atent la noi, şi nu la iubitul său electronic.

— Tot ceea ce ştiu este că e mult prea mult spirit de echipă, cineva a câştigat, cineva a pierdut, iar eu mi-am petrecut cea mai mare parte din timp în baie, trimiţându-mi mesaje cu tipul ăsta care se pare că e un mare mincinos! Clatină din cap şi ne arată ecranul. Uite, chiar aici! Îl loveşte cu degetul. I-am tot cerut cât a fost weekendul de lung să-mi arate o poză, deoarece, în nici un caz, nu mă duc la întâlnire fără să ştiu cum arată. Şi asta e ceea ce el îmi trimite. E un pozeur tâmpit şi prefăcut!

Privesc chiorâş mica poză, fără să prea înţeleg de ce e atât de furios din pricina acestei chestii.

— De unde ştii că nu e el? Întreb eu, privindu-1 pe Miles. Apoi Damen spune:

— Deoarece în poză sunt eu.

Nouă.

Aparent, Damen a fost fotomodel pentru o scurtă perioadă de timp, când a locuit în New York, şi din acest motiv imaginea este peste tot pe internet, parcă aşteptând să o descarce cineva şi să afir-me că îi aparţine.

Şi, cu toate că am trecut-o de la unul la celălalt şi am râs cu toţii foarte mult despre ciudata coincidenţă, există un singur lucru peste care nu prea pot să trec: dacă Damen tocmai s-a mutat aici din New Mexico, şi nu New York, ei bine, nu e clar că ar fi trebuit să arate un pic mai tânăr în acea poză? Deoarece nu-mi amintesc să ştiu pe cineva care arată la şaptesprezece ani aşa cum a arătat la paisprezece sau poate chiar la cincisprezece, şi totuşi acea poză mică de pe Sidekickul lui Miles îl înfăţişează pe Damen ca fiind la fel ca acum.

Pur şi simplu, nu se leagă.

Ajungând la ora de desen, mă duc glonţ la vestiar, îmi iau toate lucrurile şi mă îndrept spre şevaletul meu, refuzând să reacţionez când îmi dau seama că Damen e aşezat exact lângă mine. Doar respir adânc şi îmi fac de lucru închizând nasturii

halatului şi alegând o pensulă, uitându-mă din când în când la pânza sa şi încercând să nu rămân cu gura căscată la opera sa de artă în lucru – o transpunere incredibil de perfectă a picturii lui Picasso, Femeie cu păr galben.

Tema noastră este să imităm un mare pictor, să alegem una dintre acele picturi de referinţă şi să încercăm să o recreem. Şi cumva m-am gândit că acele învârtejeli ale lui Van Gogh vor fi floare la ureche, un lucru uşor de făcut, un zece luat cu uşurinţă. Dar, după cum arată dungile mele haotice şi anapoda, se pare că am judecat totul greşit. Iar acum e prea târziu, nu mai e posibil să o salvez. Şi nu am nici o idee ce să fac cu ea.

De când am devenit medium, nu mai trebuie să învăţ. Nici măcar nu mai trebuie să citesc. Tot ce trebuie să fac este să-mi pun mâinile pe o carte, iar povestea îmi răsare în minte. Cum merge treaba la teste? Ei bine, să spunem că nu mai am nici o problemă cu ele. Pur şi simplu, îmi trec degetele peste întrebări şi răspunsurile îmi sunt imediat dezvăluite.

Insă la desen e complet diferit.

Deoarece talentul nu poate înşelat.

Din această cauză, pictura mea e destul de mult opusul celei lui Damen.

— Noapte înstelată? Întreabă Damen arătând din cap spre pânza mea stupidă, patetică şi pătată de albastru, în timp ce mă fac mică de ruşine, întrebându-mă cum de a reuşit să ghicească asta dintr-un amalgam tâmpit de culori.

Apoi, doar ca să mă torturez în continuare, arunc o altă ocheadă spre unduirile sale din pensulă pe care le face fără efort şi le adaug pe lista interminabilă de lucruri la care e extrem de bun.

Pe bune, ca la ora de engleză, unde poate să răspundă la toate întrebările domnului Robins, ceea ce e destul de ciudat de vreme ce a avut la dispoziţie o singură noapte pentru a trece prin toate cele trei sute şi ceva de pagini din La răscruce de

vânturi. Fără să mai spun că, de obicei, mai şi include în discuţie tot felul de fapte istorice întâmplătoare, vorbind despre acele zile de demult de parcă el chiar ar fi fost acolo. Mai e şi ambidextru, ceea ce nu pare cine ştie ce până ce nu îl vezi scriind cu o mână şi cu alta pictând, fără ca vreuna din lucrări să aibă de suferit. Ca să nu mai spun de lalelele naturale şi de creionul magic.

— Exact ca Pablo. Minunat! Spune doamna Machado netezindu-şi cosiţa lungă şi strălucitoare în timp ce se holbează la pânza lui, aura ei vibrând de un minunat albastru de cobalt, pe când mintea ei face tumbe, sărind de bucurie, alergând prin registrul ei mental al foştilor elevi talentaţi, dându-şi seama că nu a avut niciodată unul cu asemenea talent natural şi înnăscut – până acum.

Scap pensula pe jos, împroşcând peste tot mici pete de vopsea verde, pe pantofi, pe halat, pe faţă, ţinându-mi respiraţia în timp ce el se apleacă să mi-o ridice, înainte să mi-o pună înapoi în mână.

— Toată lumea trebuie să înceapă de undeva, spune el, cu ochii săi întunecaţi şi înflăcăraţi, degetele sale îndreptându-se spre cicatricea de pe faţa mea.

Cea care pe fruntea mea.

Cea care îmi este ascunsă sub breton.

Cea despre care el nu avea cum să ştie.

— Până şi Picasso a avut un profesor. Îmi zâmbeşte retrăgându-şi mâna şi căldura care a venit împreună cu ca, întorcându-se la pictura sa în vreme ce eu îmi reamintesc să respir.

— Şi Ever?

Pe dinafară încă zâmbeşte, dar pe dinăuntru gândeşte: „Ce naiba ar' putea fi pictura asta?”

— O, hm, trebuia să fie Van Gogh. Ştiţi dumneavoastră, Noapte înstelată?

Mă fac mică de ruşine, suspiciunea mea cea mai groaznică fiind confirmată de gândurile ei.

— Ei bine – este un început onorabil. Aprobă din cap, încercând să-şi menţină faţa neutră, relaxată. Stilul lui Van Gogh este mult mai dificil decât pare. Nu uita de auriu şi de galben! In fond, e o noapte foarte, foarte înstelată!

O privesc îndepărtându-se, aura ei mărindu-se şi strălucind, ştiind că îi displace pictura mea, însă apreciindu-i efortul de a o ascunde. Apoi, fără ca măcar să gândesc, îmi înmoi pensula în galben, înainte să scap de albastru, şi, când o apăs pe pânza mea, lasă un mare strop verde.

— Cum reuşeşti să o faci? Întreb eu clătinându-mi capul de frustrare, privind pictura superbă a lui Damen, apoi pictura mea uimitor de urâtă, comparând, văzând contrastul şi simţindu-mi încrederea năruindu-se.

Îmi zâmbeşte, ochii săi întâlnindu-i pe ai mei.

— Cine crezi că 1-a învăţat pe Picasso? Întreabă el.

Zece.

În următoarea dimineaţă, pe când mă pregătesc de şcoală, fac marea greşeală să îi cer ajutorul lui Riley în a-mi alege un hanorac.

— Ce zici de ăsta? Ridic unul albastru înainte să-1 înlocuiesc cu unul verde.

— Arată-1 pe cel roz din nou, spune ea, cocoţată pe dulapul meu, cu capul într-o parte în timp ce evaluează variantele.

— Nu e niciunul roz. Mă încrunt la ea, dorindu-mi să fie serioasă măcar o dată, să înceteze să mai facă din ţânţar armăsar. Haide, dă-mi o mână de ajutor, ceasul nu stă pe loc.

Îşi scarpină bărbia şi mă priveşte chiorâş.

— Ai zice că e mai curând albastru precum cerul sau albastru ca albăstreaua? Asta-i. Il azvârl pe cel albastru şi încep să mi-1 trag pe cap pe cel verde.

— Alege-1 pe cel albastru.

Mă opresc, cu ochii descoperiţi, nasul, gura şi bărbia fiind acoperite de lână.

— Serios. Iţi scoate în evidenţă ochii. O privesc chiorâş pentru o clipă, apoi îl azvârl pe cel verde şi fac cum spune ea. Scotocesc după gloss şi mă opresc înainte de a mă da eu el când ea spune:

— OK, care-i treaba? Vreau să zic, criza hanoracelor, palmele transpirate, machiajul, ce se întâmplă?

— Nu m-am machiat, zic eu tresărind în timp ce vocea îmi iese ca un ţipăt.

— Nu vreau să te învinovăţesc pentru chestiuni mărunte, Ever, însă glossul se pune. In mod sigur, este considerat machiaj. Şi tu, dragă soră, tocmai erai pe cale să te dai cu el.

Ii dau drumul înapoi în sertar şi scot în schimb obişnuitul ChapStick, ungându-mi buzele cu dungă ceroasă şi fără luciu.

— Hm, alo? Încă aştept un răspuns aici.

Îmi strâng buzele îndreptându-mă spre ieşire şi coborând scările.

— Bine, joacă-te aşa. Dar să nu crezi că mă poţi opri din a ghici, spune ea târşâindu-şi picioarele în urma mea.

— Cum zici tu, mormăi eu intrând în garaj.

— Ei bine, ştim că nu e Miles, de vreme ce tu nu prea eşti genul său, şi ştim că nu e Haven, de vreme ce ea chiar nu e genul tău, ceea ce înseamnă că rămâne doar... Riley pur şi simplu trece prin portiera închisă şi încuiată şi se aşază pe scaunul de lângă

şofer în timp ce eu încerc să nu mă înfior. Ei bine, cred că ăştia sunt toţi prietenii tăi, aşa că spune-mi, mă dau bătută.

Deschid uşa garajului şi mă sui în maşină în felul normal, apoi pornesc motorul pentru a-i acoperi vocea.

— Ştiu că pui ceva la cale, zice ea vorbind peste zgomotul maşinii. Deoarece, scuză-mă că ţi-o spun, dar te comporţi exact cum te-ai comportat înainte să te cuplezi cu Brandon. Iţi aminteşti cât de agitată şi paranoică erai? Aşa că, hai, spune-mi! Cine-i nefericitul? Cine e următoare ta victimă?

Şi, în clipa în care spune asta, imaginea lui Damen apare în faţa mea, atât de superb, atât de sexy, atât de înflăcărat, atât de palpabil. Că sunt tentată să ies şi să-1 apuc. Dar, în schimb, îmi dreg vocea, bag în marşarier, şi zic:

— Nimeni. Nu-mi place de nimeni. Insă, crede-mă, asta e ultima dată când te rog să mă ajuţi.

Când ajung la ora de engleză, sunt exact cum m-a acuzat Riley a fi: aiurită, agitată, cu palmele transpirate şi nerăbdătoare. Insă, când îl văd pe Damen vorbind cu Stacia, adaug paranoică la lista deja lungă.

— Hm, scuză-mă, spun eu, blocată de picioarele grozav de lungi ale lui Damen, care se află în locul unde-şi pune ea de obicei capcana.

Dar el doar mă ignoră şi rămâne cocoţat pe banca ei. Il privesc în timp ce îşi pune o mână în spatele urechii ei, de unde scoate un boboc de trandafir.

Un singur boboc alb de trandafir.

Un boboc alb de trandafir, proaspăt, pur, strălucitor şi înrourat.

Şi, când i-1 înmânează, ea scânceşte aşa de tare, încât ajungi să crezi că i-a oferit un diamant.

— O, Doamne! Nu se poate! Cum ai făcut asta? Stacia ţipă, unduindu-1 pe sus, ca să-1 poată vedea toată lumea.

Îmi strâng buzele şi privesc în jos, către podea, pornind iPod-ul şi mărind volumul până ce nu o mai aud.

— Trebuie să trec, îngăim eu, ochii mei întâlnindu-i pe ai lui Damen, prinzând un foarte scurt val de căldură înainte ca privirea sa să se transforme în gheaţă şi să se dea la o parte din calea mea.

Mă duc valvârtej la banca mea, picioarele mişcându-se aşa cum trebuie, unul în faţa celuilalt, ca un zombi, un robot, ca un obiect greu de cap care funcţionează cu mişcări programate, incapabil să gândească singur. Apoi, mă aşez pe scaun şi îmi continui rutina, scoţând hârtii, cărţi şi un creion, prefăcându-mă că nu văd cât de şovăitor este Damen, cum îşi târşâie picioarele când domnul Robins îl face să se întoarcă la locul său.

— Ce zgaiba? Spune Haven, dându-şi bretonul la o parte şi privind drept înainte, caracterul ei profan făcând-o să-şi ţină singura promisiune de la Revelion încoace, însă numai deoarece ea crede că zgaiba, în loc de naiba, e amuzant.

— Ştiam că n-o sa tina prea mult. Miles clatină din cap şi îl priveşte lung pe Damen, urmărindu-1 cum se miră văzând că a luat nota 10, folosindu-se de şarmul său natural, creionul magic şi idioţii de boboci de trandafiri. Ştiam că e prea frumos ca să fie adevărat. De fapt, am spus exact asta chiar în prima zi. Vă amintiţi când am spus asta?

— Nu, mormăie Haven încă holbându-se la Damen. Nu-mi amintesc asta deloc.

— Ei bine, chiar am spus-o. Miles soarbe adânc din VitaminWater şi apoi clatină din cap. Am spus-o. Doar că voi nu m-aţi ascultat.

Privesc în jos, la sendvişul meu şi ridic din umeri, nedorindu-mi să intru în întreaga dezbatere „cine a spus, ce, când” şi, în mod sigur, nedorindu-mi să mă uit oriunde în preajma lui Damen,

Stacia sau a oricui altcuiva de la masa aceea. Încă sunt buimăcită de la ora de engleză, când Damen s-a înclinat spre mine, chiar când se striga catalogul, pentru a-mi pasa un bileţel.

Insă numai ca cu să i-1 dau Staciei.

— Dă-i-1 tu, i-am spus refuzând să-1 ating.

Întrebându-mă cum o singură bucăţică de hârtie împăturită în triunghi ar putea să provoace atâta durere.

— Haide, a zis el făcându-i vânt către mine. Bileţelul ateriza la un milimetru de degetele mele. Îţi promit că nu vei fi prinsă.

— Nu e vorba de asta. L-am privit încruntată.

— Atunci, despre ce e vorba? A întrebat el cu ochii săi întunecaţi aţintiţi asupra alor mei.

„Problema este că nu vreau să-1 ating! Nu vreau să ştiu ce scrie pe el! Deoarece, în clipa în care degetele mele îl vor atinge, am să văd cuvintele în mintea mea – întregul mesaj sexy, adorabil, cochet şi nefiltrat. Şi, cu toate că va fi destul de rău să-1 aud în gândurile ei, cel puţin atunci pot pretinde că este compromis, diluat de creierul ei cretin. Însă, dacă ating bucăţica aia de hârtie, atunci am să ştiu că respectivele cuvinte sunt adevărate… Şi pur şi simplu nu pot suporta sa le văd…”

— Dă-i-1 tu, am spus în cele din urmă, împingându-1 cu vârful creionului şi făcându-1 să cadă de pe marginea băncii.

Urând felul în care inima mi-a bătut în timp ce el a râs şi s-a aplecat să-1 ridice.

Urându-mă pe mine însămi pentru valul de uşurare când şi 1-a băgat în buzunar, în loc să i-1 dea ei.

— Hm, alo, pământul către Ever.

Clatin din cap şi îl privesc chiorâş pe Miles. Am întrebat ce s-a întâmplat. Vreau să zic, nu vreau să te acuz sau ceva de genul ăsta, însă tu eşti singura care 1-a văzut astăzi...

Mă holbez la Miles, dorindu-mi să ştiu. Amintindu-mi ziua de ieri de la desen, felul în care ochii lui Damen i-au absorbit pe ai mei, felul în care atingerea sa mi-a încălzit pielea, atât de sigură că împărţeam ceva personal – chiar magic. Dar apoi îmi amintesc fata de dinaintea Staciei, roşcata superbă şi arogantă de la St. Regis, cea pe care, în mod convenabil, am reuşit să o uit. Şi mă simt ca o proastă pentru că am fost atât de naivă, pentru că m-am gândit că ar fi putut ca el să mă placă. Deoarece adevărul e că ăsta e Damen. E un jucător. Şi face asta tot timpul.

Privesc dc-a lungul meselor exact la timp pentru a-1 vedea pe Damen scoţând un întreg buchet de boboci albi de trandafir de după urechea Staciei, de sub mâneca ei, din decolteu şi din geantă. Apoi îmi strâng buzele şi îmi mut privirea, evitând îmbrăţişarea de mulţumire care urmează curând.

— Nu am făcut nimic, spun în cele din urmă, la fel de nedumerită ca Miles şi Haven de comportamentul ciudat al lui Damen, doar că sunt mai puţin dispusă să recunosc asta.

Aud gândurile lui Miles cântărindu-mi cuvintele, încercând să se hotărască dacă ar trebui să mă creadă. Apoi, oftează şi zice:

— Te simţi la fel de deprimată, părăsită şi cu inima sfâşiată ca mine?

Mă uit la el vrând să mă confesez, dorindu-mi să îi pot spune totul, întreaga harababură dezgustătoare de gânduri. Cum ieri eram sigură că ceva important a trecut printre noi, doar ca să mă trezesc astăzi şi să mi se dea în dar chestia asta. În schimb, doar clatin din cap, îmi adun lucrurile şi mă îndrept spre clasă, cu mult înainte să sune clopoţelul.

Pe toată durata orei de franceză mă gândesc la metode de a pleca de la desen. Pe bune. Cu toate că particip la obişnuitele exerciţii de fonetică, buzele mişcându-se, formând cuvinte

străine, mintea mea este complet obsedată de a mă preface că am o durere de stomac, greaţă, febră, o vrajă ameţitoare, gripă, orice. Orice scuză va fi bună.

Şi nu e numai din cauza lui Damen. Pentru că adevărul e că nici măcar nu ştiu de ce m-am înscris la acest curs în primul rând. Nu am nici o aptitudine artistică, lucrarea mea e un mare dezastru şi oricum nu e ca şi cum voi deveni o artistă. Şi mda, bănuiesc că, dacă îl bagi pe Damen în această combinaţie care dă deja pe dinafară, te alegi nu numai cu o notă serios compromisă, dar şi cu cincizeci şi şapte de minute de stânjeneală.

Dar, într-un sfârşit, aleg să mă duc. In mare parte deoarece aşa trebuie. Şi sunt atât de concentrată în a-mi lua ustensilele şi a-mi pune halatul, că la început nu-mi dau seama că el nici măcar nu e aici. In timp ce minutele trec şi nu există nici un semn că el o să apară, îmi iau vopselele şi mă îndrept spre şevalet.

Doar ca să găsesc acel bilet triunghiular, tâmpit, balansându-se pe marginea acestuia.

Mă holbez la el privind atât de intens că totul în jurul meu se întunecă şi dispare din vedere. Întreaga încăpere este redusă la un singur punct. Întreaga mea lume fiind formată dintr-o scrisoare în formă de triunghi ce se află pe o margine subţire de lemn, cu numele Stacia scrijelit pe partea din faţă. Şi, cu toate că habar nu am cum de a ajuns aici, cu toate că o mică cercetare a încăperii reconfirmă că Damen nu e prin preajmă, nu îl vreau nicăieri aproape de mine. Refuz să particip la acest joculeţ enervant.

Iau pensula şi îi fac vânt cât de tare pot, privind cum se înalţă în aer înainte să aterizeze pe podea, ştiind că mă comport copilăreşte, ridicol, în special când doamna Machado vine spre mine şi îl ridică de pe jos.

— Se pare că ţi-a căzut ceva! Cântă ea, cu zâmbetul ei clar, neştiind că se află acolo din voia mea.

— Nu e al meu, mormăi eu rearanjându-mi vopselele, dându-mi seama că i-1 poate duce chiar Staciei sau, şi mai bine, să-1 arunce.

— Asta înseamnă că mai e cineva în clasă care se numeşte Ever şi eu nu ştiu?

Îmi zâmbeşte.

Cum?

Iau bileţelul pe care îl clatină în faţa mea, Ever fiind scris în mod evident pe partea din faţă, scris de mâna inconfundabilă a lui Damen. Neştiind cum s-a întâmplat asta, fără vreo explicaţie logică. Deoarece ştiu ce am văzut.

Degetele încep să-mi tremure în timp ce îl desfac, deschizând toate cele trei colţuri şi netezind îndoitura, icnind când o schiţă mică şi detaliată este dezvăluită – o schiţă mică şi detaliată a unei frumoase lalele roşii.

Unsprezece.

Mai sunt câteva zile până la Halloween, iar eu încă lucrez la ultimele detalii ale costumului meu. Haven se deghizează în vampir (nici o surpriză), Miles în pirat – însă asta doar după ce i-am scos din cap ideea de a veni ca Madonna în perioada ei de sutien în formă de con, iar eu nu spun în ce mă deghizez. Doar din cauză că ideea mea cândva minunată s-a metamorfozat într-un proiect extrem de ambiţios, în care îmi pierd încrederea foarte repede.

Cu toate că, trebuie să recunosc, am fost destul de surprinsă că Sabine a vrut să facă o petrecere, pentru început. Pe de-o parte, deoarece nu prea pare să fie vreodată interesată de lucruri de genul ăsta, dar pe de altă parte, fiindcă mi-am dat seama că noi două nu vom avea mai mult de cinci invitaţi fiecare. Dar se pare că Sabine este mult mai populară decât mi-am imaginat, aşa că a umplut repede două coloane şi jumătate în timp ce lista mea

era patetic de scurtă – singurii doi prieteni ai mei şi posibilii lor prieteni.

Aşa că, în timp ce Sabine a angajat o firmă de catering pentru a ne aduce mâncarea şi băutura, eu l-am pus pe Miles responsabil de audio-video (ceea ce înseamnă că o să-şi umple iPod-ul şi va închiria ceva filme horror) şi i-am cerut lui Haven să aducă prăjiturile. Ceea ce înseamnă că eu şi Riley am rămas singurii membri ai comitetului de decoraţiuni. Şi, de vreme ce Sabine mi-a înmânat un catalog şi un card de credit cu instrucţiuni precise să „nu te gândeşti la bani”, mi-am petrecut ultimele două după-amiezi transformând locuinţa dintr-o obişnuită casă semitoscană într-un castel fantomatic, înfiorător şi plin de cripte. Şi a fost atât de amuzant, reamintindu-mi cum obişnuiam să ne decorăm vechea casă de Paşte, Ziua Recunoştinţei şi Crăciun. Fără să mai spun că fiind atât de ocupate şi concentrate asupra acestor lucruri, n-am mai avut ocazia să ne certăm atât de mult.

— Ar trebui să te deghizezi în sirenă, spune Riley. Sau în unul dintre acei copii din reality-show-ul OC.

— O, Doamne, nu-mi spune că încă urmăreşti serialul ăla, zic eu, lansându-mă cu grijă de pe penultima pe ultima bară a scării, pentru a agăţa încă o pânză artificială de păianjen.

Nu da vina pe mine, Tivo are propriul său creier. Ridică din umeri.

— Ai Tivo?

Mă întorc, disperată să obţin orice fărâmă de informaţie de vreme ce ea e mereu foarte zgârcită cu detaliile din viaţa de apoi.

Insă ea doar râde.

— Jur, eşti atât de credulă – lucrurile pe care le crezi! Clatină din cap şi îşi dă ochii peste cap, băgând mâna într-o cutie de carton şi scoţând o instalaţie de beculeţe. Vrei să facem schimb? Se oferă ea desfăşurând cablul. Vreau să zic, este ridicol felul în

care insişti să te catari în sus şi-n jos pe scară când eu pot pur şi simplu să levitez şi să termin treaba.

Scutur din cap şi mă încrunt. Cu toate că ar putea fi mai uşor, încă îmi place să pretind că viaţa mea e oarecum normală.

— Aşadar, în ce te deghizezi?

— Uită de asta, spun eu, lipind pânza de păianjen în colţul camerei înainte să cobor de pe scară şi să arunc o privire. Dacă tu poţi să ai secrete, atunci şi eu pot.

— Nu e corect. Îşi încrucişează braţele la piept şi se bosumflă într-un fel în care mereu avea succes cu tata, dar niciodată cu mama.

— Relaxează-te, ai să mă vezi la petrecere, îi zic, ridicând un schelet care-străluceşte-în-întuneric şi descâlcindu-i picioarele.

— Vrei să spui că sunt invitată? Întreabă ea cu vocea piţigăiată şi ochii larg deschişi de bucurie.

— De parcă aş putea să te opresc? Râd, proptindu-1 pe Domnul Schelet aproape de intrare pentru a-i întâmpina pe musafirii noştri.

— Vine şi prietenul tău?

Îmi dau ochii peste cap şi oftez.

— Ştii prea bine că nu am un prieten, spun eu plictisită de acest joc înainte ca măcar să fi început.

— Te rog! Nu sunt proastă. Se încruntă. Nu am uitat de marea dezbatere a hanoracelor. În plus, abia aştept să îl cunosc sau bănuiesc că ar trebui să spun „să-1 văd”, de vreme ce se pare că nu mă vei prezenta. Ceea ce e destul de nepoliticos dacă te gândeşti la asta. Vreau să zic, doar pentru că nu mă poate vedea nu înseamnă că…

— Dumnezeule, nu e invitat, OK? Răspund eu ţipând, fără să-mi dau seama, decât mult prea târziu, că am căzut în capcana ei.

— Ha! Se uită la mine, cu ochii mari, sprâncenele arcuite, buzele rotunjindu-se de încântare. Am ştiut eu! Râde, azvârlind instalaţia de luminiţe şi sărind de bucurie, rotindu-se şi fluturându-şi degetul, şi arătând spre mine. Am ştiut eu, am ştiut eu, am ştiut eu! Cântă ea, lovind cu pumnul în aer. Ha! Am ştiut eu!

Se roteşte.

Închid ochii şi oftez, mustrându-mă că am căzut în capcana prost disimulată.

— Nu ştii nimic, OK? El… Era doar un băiat nou, pe care la început l-am crezut a fi drăguţ, dar apoi, când mi-am dat seama ce mare fustangiu e el, ei bine, haide să spunem că nu-mi mai pasă. De fapt, nici nu mai cred că e drăguţ. Pe bune, a durat cam zece secunde, dar numai din cauză că nu am ştiut ce altceva să fac. Şi nu sunt singura care i-a căzut în capcană, deoarece Miles şi Haven pur şi simplu se luptau pentru el. Aşa că, de ce nu te opreşti din a flutura pumnul în aer şi a mă împunge cu degetul? Ai face mai bine să te întorci la treabă, OK?

Şi, în momentul în care mă opresc, ştiu că am fost mult prea defensivă ca să pot fi crezută. Dar acum, că am spus asta, nu-mi mai pot retrage cuvintele, aşa că încerc să o ignor în timp ce pluteşte în aer cântând:

— Da! Am ştiut atât de bine!

În noaptea Halloweenului, casa arată uimitor. Eu şi Riley am pus pânze de păianjen la toate ferestrele şi colţurile şi am lipit văduve-negre în mijlocul lor. Am agăţat de tavan lilieci mari de cauciuc, peste tot părţi din corp (false) pline de sânge şi tăiate şi am pus un glob de cristal şi un corb electric ai cărui ochi se aprind şi se rotesc când spune: „O să-ţi pară rău! Gâr! Gâr! O să-ţi pară rău!” Am îmbrăcat zombi în zdrenţe îmbibate de sânge şi i-am plasat acolo unde te aştepţi cel mai puţin să-i găseşti. Am

pus ceaune aburinde cu infuzii de vrăjitoare (în realitate, doar gheaţă carbonică şi apă) la intrare şi schelete răvăşite, mumii, pisici negre şi şobolani (ei bme, toate-s false, dar foarte înfiorătoare), gargui, coşciuge, lumânări negre şi cranii aproape peste tot. Am decorat până şi curtea cu felinare din bostani scobiţi, lumânări plutitoare pentru piscină şi instalaţii de luminiţe care clipesc. Şi o, da, o fioroasă moarte cu coasa în mărime naturală pe peluza din faţă.

— Cum arăt? Întreabă Riley privind în jos, la pieptul ei acoperii de o cochilie şi la părul roşu în timp ce loveşte prin jur cu coada ei de peşte verde, metalică şi strălucitoare.

— Ca personajul tău preferat din Disney; spun eu pudrându-mi faţa până ce devine foarte palidă, încercând să mă gândesc la o modalitate de a scăpa de ea pentru a mă putea schimba în costumul meu şi poate să o surprind şi eu măcar o dată.

— Am să o iau ca pe un compliment. Zâmbeşte.

— Aşa cum ar trebui. Îmi pieptăn părul pe spate şi mi-1 prind strâns, pregătindu-mă să-mi pun peruca mare, blondă şi înaltă pe care am să o port.

— Aşadar, tu în ce te deghizezi? Mă priveşte fix. Vreau să zic, ai putea să-mi spui odată şi-odată, deoarece suspansul efectiv mă omoară! Se apucă de pântece când izbucneşte într-un râset puternic, balansându-se în faţă şi-n spate, aproape căzând de pe pat. Îi place la nebunie să facă glume cu moartea. Crede că sunt isteric de amuzante. Dar, de cele mai multe ori, mă fac să înfior.

Ignorând gluma, mă întorc spre ea şi îi spun:

— Îmi faci o favoare? Furişează-te pe hol, vezi ce costum are Sabine şi spune-mi dacă încearcă să-şi pună acel nas mare de cauciuc cu un neg păros pe vârf. I-am zis că e un costum de vrăjitoare foarte frumos, dar trebuie neapărat să renunţe la nas. Băieţii de obicei nu prea agreează acest gen de lucruri.

— Are un prieten? Întreabă Riley, în mod clar surprinsă.

— Nu şi dacă poartă acel nas, spun eu privind-o în timp ce se ridică de pe pat şi se îndreaptă spre uşă, trăgând după ea coada de sirenă. Dar nu face nici un zgomot sau ceva care să o sperie, bine? Adaug eu tresărind în timp ce trece prin uşa închisă a dormitorului, neobosindu-se să o deschidă.

Vreau să zic, doar pentru că am fost martoră la acest tip de lucruri de un miliard de ori, asta nu înseamnă că m-am obişnuit.

Mă îndrept spre dulap şi desfac fermoarul genţii pe care am ascuns-o în spate, scoţând frumoasa rochie neagră cu decolteu pătrat, cu mânecile trei sferturi şi cu corsajul care cade în falduri largi şi strălucitoare – exact ca aceea pe care Măria Antoaneta a purtat-o la balul mascat (ei bine, cel puţin aşa cum a fost ca întruchi-pată de Kirsten Dunst în film1). Şi, după ce m-am luptat cu fermoa-rul de la spate, mi-am pus peruca blond-platinată şi înaltă (deoarece, cu toate că sunt deja blondă, n-aş putea nicicum să-mi ridic părul atât de sus), îmi aplic ruj de buze roşu, întind nişte fard negru pe pleoape şi îmi pun nişte cercei lungi, cu diamante false. Şi, când costumaţia mea e completă, stau în picioare în faţa oglinzii, răsucin-du-mă şi învârtindu-mă şi zâmbind în timp ce rochia mea neagră, strălucitoare, se umflă de jur-împrejur şi sunt încântată cât de bine a ieşit totul.

În clipa în care Riley intră din nou în cameră, ca o furtună, cla-tină din cap şi spune:

— Gata, pericolul a trecut – în sfârşit! Vreau să zic, mai întâi şi-a pus nasul, apoi şi 1-a dat jos, apoi şi 1-a pus din nou şi s-a întors să-şi vadă profilul, doar ca să-1 dea jos înapoi. Mă jur că m-am străduit din răsputeri să nu i-1 apuc de pe faţă şi să-i fac vânt pe geam.

Îngheţ, ţinându-mi respiraţia, sperând să nu fi făcut aşa ceva, deoarece cu Riley niciodată nu ştii cum stai.

Se prăbuşeşte pe scaunul de la birou şi foloseşte vârful aripioarei înotătoare verzi şi strălucitoare ca să se învârtă.

— Relaxează-te, spune ea. Ultima oară când am văzut, 1-a lăsat în baie, lângă chiuvetă. Apoi, un tip a sunat având nevoie să i se spună pe unde să o ia, iar ea a tot continuat să-i zică ce treabă minunată ai făcut în casă şi cum nici nu-i vine să creadă că ai făcut totul singură şi bla, bla, bla. Clatină din cap şi se încruntă. Trebuie că îţi place asta, nu? Să primeşti tu toate mulţumirile şi aprecierile pentru munca noastră grea. Se opreşte din învârtit şi-mi aruncă o privire lungă şi evaluatoare. Aşadar, Măria Antoaneta, spune ea în cele din urmă, privirea ei făcând un tur pe costumul meu. N-aş fi ghicit în veci. Vreau să spun, nu e ca şi cum ai face atâta scandal cu cozonacul. Îmi dau ochii peste cap.

— Ca să ştii şi tu, ea nu a spus nici odată asta despre cozonac. A fost un zvon al unui tabloid răutăcios, aşa că nu mai crede asta1, îi zic, incapabilă să mă opresc din a mă uita în oglindă, în timp ce îmi verific din nou machiajul şi aranjez peruca, sperând că va sta acolo unde trebuie. Dar, când prind reflexia lui Riley, ceva din felul în care mă priveşte mă face să mă opresc şi să mă uit la ea. Hei, eşti bine?

Îşi închide ochii şi îşi muşcă limba. Apoi, clatină din cap şi zice:

— Doamne, uită-te la noi. Tu eşti îmbrăcată ca o regină adolescentă, iar eu aş face orice să fiu o adolescentă.

Încep să mă întind după ea, însă îmi las mâinile să-mi cadă pe lângă corp. Bănuiesc că sunt atât de obişnuită să o am prin preajmă, ca uneori uit că ea nu d aici cu adevărat, că ea nu mai face parte din lumea asta şi că ea nu va mai creşte niciodată, nu va mai avea şansa să aibă treisprezece ani. Apoi, pentru început, îmi amintesc că e vina mea, şi mă simt de un milion de ori mai rău.

— Riley, eu…

Insă ea clatină din cap şi îşi unduieşte coada.

— Nici o grijă. Îmi zâmbeşte ridicându-se de pe scaun şi plutind. A sosit vremea să primim musafirii!

Jean Jacques Rousseau a scris în cartea sa, Les Confessions, o anecdotă depre o anumită prinţesă din Franţa care, atunci când i s-a spus că ţăranii nu au pâine să pună pe masă, a răspuns: „Să mănânce brioşă” („Qu'ils mangent de la brioche”). Cu toate că această replică îi este atribuită Măriei Antoaneta, nu există nici o dovadă cum că aceste cuvinte ar fi fost cu adevărat spuse de ea.

Haven a venit cu Evangeline, prietena ei donator şi codependenta, care, mare surpriză, e şi ea deghizată în vampir, iar Miles 1-a adus pe Eric, un tip pe care îl ştie de la ora de teatru şi care pare a fi destul de drăguţ pe sub masca şi pelerina neagră din satin a lui Zorro.

— Nu pot să cred că nu l-ai invitat pe Damen, spune Haven clătinând din cap şi uitând să mai zică „salut”.

A fost supărată pe mine toată săptămâna, chiar din momentul în care a aflat că el nu e pe listă.

Îmi dau ochii peste cap şi iau o gură mare de aer, obosită să susţin lucrurile evidente, să subliniez din nou cum ne-a părăsit, devenind un accesoriu permanent nu numai la masa de prânz a Staciei, ci şi la banca ei. Scoţând boboci de trandafir din toate locurile posibile şi cum lucrarea sa, Femeie cu păr galben, începe să semene în mod suspect cu ea.

Vreau să zic, scuză-mă că nu vreau să insist asupra faptului că, în ciuda lalelelor roşii, a bileţelului misterios şi a privirii intime pe care am împărţit-o cândva, el nu mi-a mai vorbit de aproape două săptămâni.

— Oricum, nu ar fi venit, spun în cele din urmă sperând că nu-şi va da seama cum vocea mea m-a trădat. Sunt sigură că a ieşit pe undeva cu Stacia sau cu roşcata, sau…

Clatin din cap, refuzând să continui.

— Aşteaptă – roşcata? Există şi o roşcată? Mă priveşte chiorâş.

Ridic din umeri. Deoarece adevărul e că el ar putea fi cu oricine. Tot ce ştiu este că el nu e aici, cu mine.

— Ar trebui să-1 vezi. Se întoarce spre Evangeline. Este minunat. Superb ca o vedetă, sexy ca un star rock, face până şi scamatorii.

Oftează.

Evangeline ridică din sprâncene.

— Sună de parcă el ar fi o scamatorie. Nimeni nu e atât de perfect.

— Damen este. Păcat că nu-1 poţi vedea cu ochii tăi. Haven se încruntă din nou la mine, degetele ei jucându-se cu eşarfa neagră de catifea pe care o poartă înjurai gâtului. Dar, dacă se întâmplă să-l cunoşti, nu uita că c al meu. M-am abonat cu mult înainte să te fi cunoscut pe tine.

O privesc lung pe Evangeline, analizându-i aura întunecoasă, ciorapii tricotaţi, pantalonaşii negri, băieţeşti şi un tricou împletit, ştiind că nu are nici o intenţie de a ţine o asemenea promisiune.

— Ştii, aş putea să-ţi împrumut nişte colţi şi sânge fals pentru gât şi vei putea fi şi tu vampir, se oferă Haven, privindu-mă, mintea ei ţopăind înainte şi înapoi, dorind să fie prietena mea, convinsă că sunt duşmanca ei.

Dar eu doar clatin din cap, conducându-i în cealaltă parte a încă-perii, sperând că va schimba subiectul şi va uita curând de Damen.

Sabine vorbeşte cu prietenii ei, Haven şi Evangeline îşi fac băuturile mai tari, turnând alcool, Miles şi Eric dansează, în timp ce Riley se joacă cu biciul lui Eric, legănând franjurile în sus şi-n jos, încolo şi-ncoace, apoi uitându-se înjur să vadă dacă a observat cineva. Şi, tocmai când sunt pe cale să-i dau semnalul, cel care înseamnă că ar face mai bine să termine dacă vrea să

mai stea pe aici, sună soneria, iar noi două ne întrecem să deschidem uşa.

Şi cu toate că am bătut-o la asta, când deschid uşa uit să mă bucur, pentru că cel care se află acolo e Damen. Flori într-o mână, pălărie cu margini aurite în cealaltă, părul strâns într-o scurtă coadă de cal, hainele sale obişnuite, negre şi lucioase, înlocuite de o cămaşă albă cu volănaşe, o haină cu nasturi de aur şi ceea ce pot fi numite pantaloni scurţi bufanţi, hamleţi, şi pantofi negri cu botul ascuţit. Şi, tocmai când mă gândesc că Miles va fi complet invidios pe acest costum, îmi dau seama în ce e el deghizat, iar inima mea uită să mai bată de vreo două ori.

— Contele Fersen, murmur eu, abia reuşind să articulez cuvintele.

— Măria. Zâmbeşte, făcând o plecăciune adâncă şi galantă.

— Dar… Era un secret… Şi tu nu ai fost invitat, şoptesc eu, privind pe după umărul său, căutând-o pe Stacia, roşcata, pe oricine altcineva, ştiind că era imposibil să fi venit aici pentru mine.

Dar el doar zâmbeşte şi îmi întinde florile.

— Atunci, trebuie să fie o coincidenţă norocoasă.

Înghit în sec şi mă răsucesc pe tocuri, conducându-1 de-a lungul holului de la intrare, trecând prin camera de zi şi prin sufragerie, şi apoi în camera de lucru, obrajii arzându-mi în timp ce inima îmi bate atât de tare şi de repede, încât mă tem să nu-mi sară din piept, Întrebându-mă cum e posibil să se fi întâmplat asta, căutând o explicaţie logică pentru apariţia lui Damen la petrecerea mea, îmbrăcat ca jumătatea mea perfectă.

— O, Doamne, Damen e aici! Chiţăie Haven salutând cu ambele mâini, toată faţa luminată de bucurie – ei bine, atât cât se poate lumina o faţă de vampir pudrată din greu, cu colţi şi cu sânge picurând.

Dar, în momentul în care îi vede costumul, dându-şi seama că s-a deghizat în contele Axei Fersen, iubitul nu chiar secret al Măriei Antoaneta, întreaga faţă i se întunecă, iar ochii i se întorc spre mine plini de ură şi acuzatori.

— Aşadar, când aţi pus-o voi doi la cale? Întreabă ea înaintând spre noi, încercând să-şi menţină vocea la un ton normal, neutră, dar mai mult pentru Damen decât pentru mine.

— Nu am pus nimic la cale, spun eu sperând că o să creadă, însă ştiind că nu o va face. Vreau să zic, este o coincidenţă atât de bizară, că încep eu însămi să mă îndoiesc, întrebându-mă dacă nu am scăpat vreo vorbuliţă, cu toate că ştiu că n-am făcut-o.

— Complet neprevăzut, confirmă Damen petrecându-şi braţul în jurul taliei mele.

Şi, cu toate că nu îl ţine acolo decât o clipă, este îndeajuns să-mi facă trupul să fie cuprins de furnicături.

— Tu trebuie să fii Damen, spune Evangeline furişându-se lângă el, degetele sale apucându-i încreţiturile de pe cămaşă. Mi-am zis că sigur Haven exagerează, cu toate că s-a dovedit contrariul! Râde. Şi în cine eşti deghizat?

— Contele Fersen, spune Haven cu vocea grea şi spartă, ochii îngustaţi aţintiţi asupra mea.

— Mă rog, cine o fi ăla.

Evangeline ridică din umeri, furându-i pălăria şi punându-şi-o pe cap, zâmbind seducătoare pe sub bor, înainte să-1 apuce de mână, îndepărtându-1 de mine.

În momentul în care au plecat, Haven se întoarce spre mine şi zice:

— Nu pot să te cred! Faţa îi e furioasă, pumnii-încleştaţi, dar asta nu e nimic în comparaţie cu gândurile oribile care se învârtejesc în capul ei. Ştii foarte bine cât de mult îl plac. M-am confesat ţie, am avut încredere în tine!

— Haven, jur, nu a fost plănuit. Este pur şi simplu o coincidenţă ciudată. Nici măcar nu ştiu ce caută aici şi tu ştii că nu l-am invitat, spun eu, dorind să o conving, însă ştiu că în van, deoarece e deja con-vinsă de asta. Şi, nu ştiu dacă ai observat, dar prietena ta Evangeline e practic ca un câine în călduri pe piciorul lui, chiar acolo.

Haven aruncă o privire de-a lungul încăperii şi se întoarce spre mine, ridicând din umeri când spune:

— Aşa face cu toată lumea, nu o poţi numi ameninţare. Spre deosebire de tine.

Respir adânc, iuptându-mă să nu-mi pierd răbdarea şi să nu râd fiindcă Riley stă lângă ea, mimându-i fiecare cuvânt, reproducând fiecare mişcare, batjocorind-o într-un fel care e evident amuzant, cu toate că deloc amabil.

— Ascultă, spun în cele din urmă. Nu îmi place de el. Vreau să zic, cum pot să te conving de asta? Zi-mi doar şi o voi face!

Clatină din cap şi priveşte în altă parte umerii pleoştindu-se, gându-rile întunecându-i-se, redirecţionând toată acea ură asupra ei înseşi.

— Nu o face. Oftează, clipind repede, încercând să-şi reţină lacrimile. Nu mai spune nimic. Dacă te place, te place, iar eu nu pot face nimic. Vreau să zic, nu e vina ta că eşti inteligentă şi frumoasă, şi băieţii mereu te vor plăcea mai degrabă pe tine decât pe mine. În special când te văd fără glugă.

Încearcă să râdă, dar nu prea îi iese.

— Faci din ţânţar armăsar, spun eu, sperând să o conving, sperând să mă conving pe mine însămi. Singurul lucru pe care eu şi Damen ii avem în comun este preferinţa noastră în materie de filme şi costume. Asta-i tot, jur.

Şi, când zâmbesc, sper să pară mai real decât simt.

Priveşte de-a lungul încăperii la Evangeline, care a luat în stăpânire biciul lui Zorro şi demonstrează cum trebuie folosit cu adevărat, apoi se întoarce la mine şi spune:

— Fă-mi o favoare!

Dau din cap, dorindu-mi să fac orice ca să terminăm toată această discuţie.

— Nu mai minţi. Eşti varză la capitolul ăsta.

O privesc în timp ce se îndepărtează, apoi mă întorc spre Riley care ţopăie, ţipând:

— O, Doamne, asta trebuie că e cea mai tare petrecere a ta! Dramă! Intrigă! Gelozie! Aproape o bătaie între fete! Sunt atât de fericită că nu am ratat asta!

Şi, tocmai sunt pe cale să-i spun: „Ssst”, că îmi amintesc că eu sunt singura care o poate auzi cu adevărat şi cum ar putea să pară puţin ciudat să fac asta. Şi, când sună din nou soneria, în ciuda cozii de sirenă pe care o târâie după ea, de data asta mi-o ia înainte.

— O, Doam… Spune femeia de pe verandă privind lung de la mine la Riley.

— Pot să te ajut? Întreb eu, dându-mi seama că nu e deghizată, doar dacă hainele casual de California nu pot fi considerate costumaţie. Se uită la mine, ochii ei căprui întâlnindu-i pe ai mei când spune:

— Scuze că am întârziat, traficul e de rah… Ei, ştii tu. Clatină din cap spre Riley de parcă ar putea-o vedea.

— Eşti prietena lui Sabine? Întreb eu gândind că poate e un tic nervos, ciudat, care o face ca ochii să se tot uite spre locul unde stă Riley, cu toate că, în ciuda faptului că are o aură frumoasă, purpurie, dintr-un motiv sau altul, nu o pot citi.

— Eu sunt Ava. Sabine m-a angajat.

— Eşti de la catering? Spun eu, întrebându-mă de ce poartă un top negru fără umeri, jeanşi pană şi balerini, în loc de o cămaşă albă şi pantaloni negri, ca restul echipei.

În schimb, ea doar râde şi îi face cu mâna lui Riley, care se ascunde în spatele faldurilor rochiei mele, aşa cum obişnuia să facă cu mama noastră de câte ori se simţea intimidată.

— Sunt mediumul, spune ca îndepărtându-şi părul castaniu şi lung de pe faţă şi îngenunchind lângă Riley. Şi văd că ai o micuţă prietenă cu tine.

Doisprezece.

Aparent, Ava, mediumul, trebuia să fie surpriza amuzantă pentru toată lumea. Dar, crede-mă, nimeni nu a fost mai surprins decât mine. Vreau să zic, cum de nu am văzut că avea să se întâmple aşa ceva? Am fost atât de cufundată în propria mea lume, că am uitat să mai arunc câte o privire în cea a lui Sabine?

Şi nu e ca şi cum aş putea să îi fac vânt, cu toate că am fost tentată. Dar, înainte să pot măcar reacţiona la şocul că ea o poate vedea pe Riley, Sabine a ajuns deja la uşă, invitând-o înăuntru.

— O, bine, ai reuşit. Şi văd că ai cunoscut-o deja pe nepoata mea, spune ea conducând-o în camera de lucru unde o masă e pregătită şi ne aşteaptă.

Mă apropii de ele, întrebându-mă dacă Ava va încerca să pomenească de surioara mea moartă. Dar apoi, Sabine mă roagă să îi aduc Avei o băutură şi, când mă întorc, ea deja îi ghiceşte cuiva.

— Ar trebui să te aşezi la rând înainte să devină prea lung, spune Sabine, umărul ei lipit de Frankenstein, care, cu sau fără masca înfio-rătoare, nu e tipul drăguţ care lucrează în aceeaşi clădire cu Sabine.

De asemenea, nu e măreţul investitor bancar plin de succes care pretinde el că e. De fapt, încă locuieşte cu maică-sa.

Dar nu vreau să-i spun lui Sabine nimic din toate astea şi să-i distrug buna dispoziţie, aşa ca doar clatin din cap şi zic:

— Poate mai târziu.

Este plăcut să o văd măcar o dată pe Sabine bucurându-se, e bine de ştiut că are o întreagă reţea de prieteni, şi, din câte văd, e din nou interesată de întâlniri amoroase. Şi, cu toate că c amuzant să o văd pe Riley dansând cu oameni care n-au habar de existenţa ei şi trăgând cu urechea la conversaţii pe care, probabil, n-ar trebui să le audă, am nevoie să iau o pauză de la toate gândurile haotice, aure vibrânde, energii învârtejite, dar, cel mai mult, am nevoie să iau o pauză de la Damen.

Până acum, mi-am dat toată silinţa să păstrez distanţa, să mă prefac că totul e OK şi să-1 ignor când îl întâlnesc la şcoală, dar, văzându-1 în această seară, costumat în mod evident ca jumătatea cealaltă a unui anumit cuplu, ei bine, nu sunt prea sigură ce să cred. Vreau să zic, ultimele daţi când l-am văzut, era foarte preocupat de roşcată, de Stacia, de oricine în afară de mine. Fermecându-le cu şarmul său, cu aspectul său fizic, cu charisma sa şi cu inexplicabilele sale trucuri magice.

Îmi vâr nasul în florile pe care mi le-a adus, douăzeci şi patru de lalele, toate roşii. Şi, cu toate că lalelele nu sunt chiar recunoscute pentru parfumul lor, într-un mod sau altul, acestea sunt ameţitoare, intoxicante şi dulci. Inspir profund, pierzându-mă în buchetul lor înmiresmat şi recunoscând în taină că îl plac. Vreau să zic, chiar îl plac. N-am ce face. Pur şi simplu, îl plac. Şi, indiferent de cât de tare încerc să pretind contrariul, nu pot să neg nici un pic.

Înainte ca Damen să fi apărut, mă resemnasem cu un destin solitar. Nu că aş fi fost încântată de ideea de a nu avea vreodată un alt prieten, de gândul de a nu mă apropia vreodată de o altă persoană. Dar cum să mă descurc cu o idilă când atingerea e atât de greu de suportat? Cum pot să mă implic într-o relaţie

când ştiu tot ce gândeşte partenerul meu? Neavând niciodată şansa să urmăresc, să disec şi să ghicesc înţelesul secret a tot ceea ce face şi zice?

Şi, cu toate că probabil pare grozav să poţi citi minţi şi energii, şi aure, crede-mă, nu e deloc. Aş da orice să-mi recapăt vechea viaţă, să fiu la fel de normală şi fără să ştiu ca oricare altă fată. Deoarece, câteodată, până şi prietena ta cea mai bună poate gândi câteva lucruşoare destul de puţin măgulitoare şi, atunci când nu ai un buton de oprire, trebuie să ierţi la nesfârşit.

Insă asta e ceea ce e atât minunat la Damen. El e ca un buton de oprire. El e singurul pe care nu-1 pot citi, singurul care poate reduce la tăcere sunetele produse de ceilalţi. Şi, cu toate că mă face să mă sunt caldă şi pe cât de normală voi putea vreodată să fiu, nu pot să gândesc decât că nu e nimic normal în toată treaba asta.

Mă aşez pe unul dintre scaunele din hol şi îmi aranjez de jur-împrejur fusta, urmărind lumânările de apă plutind şi schimbându-şi culoarea în timp ce alunecă de-a lungul suprafeţei strălucitoare a piscinei. Şi sunt atât de pierdută în gândurile mele şi în priveliştea din faţa mea, că, pentru moment, nu îl văd pe Damen apărând.

— Hei. Îmi zâmbeşte.

Şi, când îl privesc, întregul corp mi se încălzeşte.

— Este o petrecere minunată. Îmi pare bine că am venit. Se aşază lângă mine în timp ce eu privesc îndelung, drept în faţă, conştientă că îşi bate joc de mine, însă fiind prea agitată pentru a-i răspunde. Eşti o Măria reuşită, spune el, degetul lui bătând uşurel pana neagră şi lungă pe care mi-am prins-o în perucă în ultimul moment.

Îmi strâng buzele, simţindu-mă nerăbdătoare, agitată, tentată să dispar. Apoi, respir adânc, mă relaxez şi las lucrurile în voia lor. Îmi permit să fac asta puţin – chiar dacă numai pentru o noapte.

— Iar tu eşti un conte Fersen reuşit, spun în cele din urmă.

— Te rog, spune-mi Axel. Râde.

— Ţi-au cerut bani în plus pentru gaura făcută de molie? Întreb eu, dând din cap spre punctul ros aproape de umărul său, alegând totuşi să nu aduc vorba despre mirosul de învechit.

Mă priveşte cu ochii aţintiţi asupra mea când spune:

— Asta nu e o gaură de molie. Asta e produsă de un foc de artilerie, un adevărat „foc aproape ratat”, cum se spune.

— Ei bine, dacă-mi amintesc eu cum trebuie, în această scenă anume urmăreai o brunetă.

Il privesc, reamintindu-mi de perioada când flirtam, invocând-o pe fata care obişnuiam să fiu.

— Asta a fost o rescriere de ultim moment. Zâmbeşte. Nu ai primit noul scenariu?

Îmi ridic picioarele şi zâmbesc, gândindu-mă cât de frumos e să cedez în cele din urmă, să mă comport ca o fată normală, cu o pasiune normală, la fel ca toată lumea.

— Şi în această versiune nouă suntem doar noi doi. Şi tu, Măria, de data asta, rămâi cu căpşorul tău frumos pe umeri. Îşi ridică mâna şi îşi plimbă vârful degetului arătător de-a lungul gâtului meu, lăsând o dâră de sfârâială caldă şi minunată în timp ce degetul ajunge la urechea mea. De ce nu te-ai aşezat la coadă, ca să-ţi ghicească? Şopteşte el, degetul său rătăcind de-a lungul fălcii, a obrazului, trasând curbura urechii mele, iar buzele sale apropiindu-se atât de tare, că respiraţiile ni se întâlnesc şi se contopesc.

Ridic din umeri şi îmi strâng buzele dorindu-mi să tacă odată şi să mă sărute.

— Eşti cumva sceptică?

— Nu... E doar... Nu ştiu, murmur eu atât de frustrată că sunt tentată să urlu.

„De ce insistă să vorbim? Nu îşi dă scama că asta ar putea fi ultima mea şansă de a avea o experienţă normală de băiat-fată? Că o oportunitate ca asta ar putea să nu se mai ivească vreodată?”

— Cum se face că tu nu eşti la coadă? Întreb eu fără să mai încerc să-mi ascund frustrarea.

— Pierdere de timp. Râde. Nu este posibil să poţi citi minţi sau să prezici viitorul, corect?

Îmi mut privirea spre piscină, clipind către lumânările plutitoare care nu numai că s-au transformat în roz, dar formează o inimă.

— Ţi-am produs vreo supărare? Întreabă el, degetele sale cuprinzându-mi bărbia, întorcându-mi faţa spre a sa.

Şi ăsta e alt lucru ciudat. Uneori vorbeşte un limbaj californian, la fel ca toată lumea de aici, şi alteori, de parcă tocmai a păşit din paginile cărţii La răscruce de vânturi.

— Nu. Nu mi-ai produs nici o supărare, spun eu râzând în ciuda voinţei mele.

— Ce e atât de amuzant? Întreabă el, degetele sale alunecând pe sub bretonul meu, căutând cicatricea de pe fruntea mea şi făcându-mă să mă trag înapoi. De unde ai asta? Întreabă el retrăgându-şi mâna, privindu-mă cu atâta căldură şi sinceritate că aproape mă confesez.

Dar nu o fac. Deoarece este singura noapte din an când sunt altcineva. Când mă prefac că nu sunt responsabilă pentru sfârşitul a tot ceea ce-mi era drag. În noapte asta voi flirta, mă voi juca şi voi lua decizii nechibzuite pe care, cel mai probabil, voi ajunge să le regret. Deoarece în noaptea asta nu mai sunt Ever, ci Măria. Şi, dacă el e vreun conte Fersen, o să tacă şi o să mă sărute.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spun eu clipind către lumânările plutitoare care acum sunt roşii şi formează o lalea.

— Despre ce doreşti să vorbim? Şopteşte el privindu-mă pătrunzător cu acei ochi ca două lacuri adânci în care eu mă pierd.

— Nu vreau să vorbesc, şoptesc eu ţinându-mi respiraţia în timp ce buzele sale le întâlnesc pe ale mele.

Treisprezece.

Dacă am crezut că vocea sa e superbă în felul în care mă încleştează în tăcerea ei, dacă am crezut că atingerea sa este incredibilă în felul în care îmi aduce la viaţă pielea, ei bine, felul în care sărută este nepământean. Şi, cu toate că nu sunt chiar o expertă, sărutând numai câţiva băieţi înainte, totuşi pot să pariez că un sărut ca acesta, un sărut atât de desăvârşit şi extraordinar, este ceva ce se întâmplă numai o dată în viaţă.

Şi, când se trage înapoi şi mă priveşte adânc în ochi, îi închid pe ai mei din nou, îl apuc de revere şi îl aduc înapoi spre mine.

Până ce Haven zice:

— Doamne, v-am căutat peste tot. Ar fi trebuit să ştiu că vă ascundeaţi aici.

Mă dau înapoi îngrozită să fiu prinsă asupra faptului, nu cu mult după ce am jurat că nici măcar nu-l plac.

— Noi doar ne…

Haven îşi ridică mâna şi mă opreşte.

— Te rog! Scuteşte-mă de detalii! Voiam doar să te anunţ că eu şi Evangeline plecăm.

— Deja? Spun eu întrebându-mă de cât timp eram aici.

— Mda, prietena mea Drina s-a oprit pe-aici, ne duce la o altă petrecere. Şi voi sunteţi invitaţi dacă vreţi să mergeţi – cu toate că păreţi destul de ocupaţi. Zâmbeşte ironică.

— Drina? Spune Damen ridicându-se atât de brusc, că imaginea corpului său devine neclară.

— O cunoşti? Întreabă Haven, dar deja Damen a dispărut, mişcându-se atât de repede că trebuie să fugim ca să ţinem pasul cu el.

Alerg în spatele lui Haven, nerăbdătoare să o prind, disperată să-i explic, însă, când ajungem la uşile franţuzeşti şi o apuc de umăr, mă umplu de atâta întunecime, atâta disperare şi furie copleşitoare, că pur şi simplu cuvintele îmi îngheaţă pe limbă.

Apoi, ea se trage într-o parte şi priveşte sfidătoare peste umăr, spunând:

— Ţi-am zis că eşti varză la capitolul minciună, înainte să-şi continue drumul.

Respir adânc şi o urmez îndeaproape, prin bucătărie, prin camera de lucru, croindu-mi drum spre uşă, ochii fiindu-mi fixaţi asupra capului lui Damen, dându-mi seama că se mişcă atât de repede şi sigur ca şi cum ar şti unde să o găsească. Şi, de îndată ce ajunge în foaier, îngheţ când îi văd împreună – el în splendoarea sa de secol XVIII, ea îmbrăcată ca o Măria Antoaneta atât de bogată, atât de drăguţă, atât de splendidă, încât eu par un nimic pe lângă ea.

— Iar tu trebuie să fii…

Îşi ridică bărbia în timp ce privirea sa aterizează asupra mea, ochii ca două sfere strălucitoare de un verde smarald profund.

— Ever, murmur eu privindu-i peruca blondă, pielea perfectă şi catifelată, dezordinea de perle de la gât, în timp ce buzele sale roz, perfecte, lasă să se întrezărească nişte dinţi atât de albi, că nici nu par a fi reali.

Mă întorc spre Damen, sperând ca el să poată explica, să-mi dea o explicaţie logică pentru faptul că roşcata de la St. Regis a ajuns în foaierul meu. Dar el e prea ocupat să se holbeze la ea pentru a-şi da seama măcar de existenţa mea.

— Ce faci aici? Întreabă el, vocea sa fiindu-i aproape o şoaptă.

— Haven m-a invitat. Zâmbeşte.

Şi, pe măsură ce mă uit de la ea la el, corpul îmi este cuprins de un fior rece şi apăsător.

— Cum de vă cunoaşteţi? Întreb eu observând cum întreg comportamentul lui Damen s-a schimbat dintr-odată devenind rece, îngheţat şi distant – un nor întunecat acolo unde de obicei se afla soarele.

— Ne-am întâlnit la Nocturna, spune Drina, privind ţintă către mine. Acum, ne îndreptăm într-acolo. Sper că nu te superi că o fur, nu?

Îmi mijesc ochii, ignorând spasmul din inima mea, junghiul din stomac, în timp ce mă lupt să citesc ceva din mintea ei. Însă gândurile ei sunt inaccesibile, complet sigilate şi nici măcar nu are aură.

— O, proasta de mine, te refereai la mine şi la Damen, nu-i aşa? Râde, ochii ei privindu-mi costumul încet, de sus până jos, înainte să se fixeze din nou în ai mei. Văzând că nu răspund, clatină din cap când spune: Ne cunoaştem din New Mexico.

Doar când ea rosteşte „New Mexico”, Damen zice:

— New Orleans.

Iar asta o face pe Drina să râdă enervată.

— Haide, să spunem că ne cunoaştem de mult. Dă din cap întinzând o mână spre mâneca mea, degetele ei umblând pe marginea ei înainte să ajungă pe încheietura mâinii mele.

Minunată rochie, spune ea strângându-mă cu putere. Ai făcut-o singură?

Îmi retrag braţul nu din cauza şocului de a fi luată în batjocură, ci din pricina răcelii degetelor ei, zgâriatului rigid al unghiilor sale ascuţite şi reci care-mi îngheaţă pielea şi-mi revarsă ace de gheaţă prin vene.

— Nu e cea mai tare? Spune Haven privind lung la Drina cu un fel de veneraţie pe care de obicei o rezervă pentru vampiri, rockeri gotici şi Damen.

În timp ce Evangeline stă lângă ea dându-şi ochii peste cap şi privindu-şi ceasul.

— Trebuie să plecăm chiar acum dacă vrem să ajungem la Nocturna până la miezul nopţii, spune Evangeline.

— Eşti bine-venită să ni te alături. Drina zâmbeşte. Limuzina-i mare.

Şi, când o privesc pe Haven, o aud gândind: „Spune nu, spune nu, te rog, spune nu!”

Drina se uită undeva între mine şi Damen.

— Şoferul aşteaptă, cântă ea. Mă întorc spre el, inima mea prăbuşindu-se când văd ce bătălie se dă în mintea lui. Apoi, îmi dreg vocea şi mă forţez să zic:

— Poţi să te duci dacă vrei. Dar eu trebuie să rămân. Nu pot să-mi abandonez practic propria petrecere.

Apoi, râd, încercând să par liniştită şi degajată, când adevărul e că abia pot respira.

Drina priveşte între noi, sprâncenele arcuite, faţa arogantă, trădând doar o foarte scurtă licărire a şocului că Damen clatină din cap şi mă ia pe mine de mână în loc să o ia pe ea.

— Mi-a părut atât de bine să te întâlnesc, Ever, spune Drina, făcând o pauză înainte să se urce în limuzină. Cu toate că, sunt sigură, ne vom întâlni din nou.

Privesc în timp ce ei pleacă de pe alee şi ajung pe stradă, apoi mă întorc spre Damen şi zic:

— În regulă, pe cine trebuie să mă aştept să mai vină? Stacia, Honor şi Graig?

Şi în clipa în care am rostit aceste cuvinte, mi-e ruşine, pentru că am scos la iveală tipul de persoană care sunt – meschină, geloasă şi patetică. Nu că aş putea fi altfel. Aşa că, nu ar trebui să fiu surprinsă.

Damen e un fustangiu. Pur şi simplu.

În seara asta însă se întâmplă să fie rândul meu.

— Ever, spune el, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

Şi, tocmai când vreau să-1 îndepărtez, nedorind să-i ascult scuzele, mă priveşte şi zice:

— Probabil că ar trebui să plec şi eu.

Ii caut privirea, mintea mea acceptând un adevăr pe care inima mai degrabă l-ar refuza, ştiind că e mai mult decât ceea ce a spus, cuvinte pe care nu le-a mai adăugat: „Ar trebui să plec şi eu… ca să o ajung din urmă”.

— OK, mersi că ai venit, zic în cele din urmă, părând nu o iubită în devenire, ci o chelneriţă după o tură deosebit de lungă.

Insă el zâmbeşte, scoţând pana din spatele perucii mele, trecându-mi-o de-a lungul gâtului, atingându-mi nasul cu vârful ei în timp ce spune:

— Suvenir?

Şi abia dacă am avut vreo şansă să-i răspund înainte să-1 văd suit în maşină şi plecând.

Mă prăbuşesc pe trepte, cu capul în mâini, peruca atârnând dezordonat, dorindu-mi să pot dispărea, să mă întorc în timp şi să o pot lua de la zero. Ştiind că nu ar fi trebuit niciodată să-i permit să mă sărute, că nu ar fi trebuit să-1 invit înăuntru...

— Aici erai! Exclamă Sabine, apucându-mă de mână şi ridicându-mă în picioare. Te-am căutat peste tot. Ava a fost de acord să mai stea ca să apuce să-ţi ghicească şi ţie.

— Dar nu vreau să-mi ghicească, îi spun, nedorindu-mi s-o jignesc, în acelaşi timp nedorindu-mi să mi se întâmple una ca asta.

Tot ce vreau este să mă duc în camera mea, să-mi scot peruca şi să mă cufund într-un somn lung şi fără vise.

Insă Sabine a fost sufletul petrecerii, ceea ce înseamnă că e prea ameţită să mă mai asculte. Aşa că mă apucă de mână şi mă conduce în camera de lucru unde ne aşteaptă Ava.

— Bună, Ever.

Ava zâmbeşte în vreme ce mă prăbuşesc pe scaun, strâng tare masa şi aştept ca energia în stare de ebrietate a lui Sabine să se evapore.

— Nu te grăbi, îmi zâmbeşte.

Mă holbez la cărţile de tarot întinse în faţa mea.

— Hm, n-am nimic cu tine, dar nu vreau să-mi ghiceşti, spun eu, întâlnindu-i ochii înainte să-mi mut privirea.

— Atunci, nu o să-ţi ghicesc. Ridică din umeri, adunând cărţile şi începând să le amestece. Ce-ai zice dacă ne prefacem, doar ca să o facem fericită pe mătuşa ta? Îşi face griji pentru tine. Se tot întreabă dacă face ceea ce trebuie – dacă îţi acordă suficientă

libertate, dacă îţi acordă prea multă libertate. Mă priveşte. Ce crezi?

Ridic din umeri şi-mi dau ochii peste cap. N-aş numi-o chiar revelaţie.

— Să ştii că se măritǎ.

Îmi ridic privirea, luată prin surprindere, ochii mei întâlnindu-i pe ai ei.

— Dar nu azi. Râde. Nici mâine. Aşa că, nu te îngrijora.

— De ce aş face-o? Îmi schimb poziţia pe scaun, privind-o cum înjumătăţeşte pachetul de cărţi înainte să-1 împrăştie într-un semi-cerc. Vreau ca Sabine să fie fericită şi, dacă asta înseamnă să…

— Adevărat. Dar ai avut parte de atâtea schimbări în anul ce a trecut, nu-i aşa? Schimbări cărora încă încerci să te adaptezi. Nu-i uşor, am dreptate?

Mă priveşte lung.

Dar eu nu-i răspund. De ce aş face-o? Încă nu a spus nimic care să zguduie pământul sau ceva pe-aproape de adevăr. Viaţa e plină de schimbări, mare scofală. Vreau să zic, nu ăsta-i scopul? Să creşti şi să te schimbi şi să continui să îţi trăieşti viaţa. In plus, nu e ca şi cum Sabine ar fi o enigmă. Nu e chiar atât de complexă sau greu de descifrat.

— Aşadar, cum te descurci cu harul tău? Întreabă Ava întorcând câteva cărţi, în timp ce le lasă pe altele cu faţa în jos.

— Cu ce? O privesc pătrunzător, întrebându-mă cât ştie în realitate.

— Harul de medium. Îmi zâmbeşte, clătinând din cap de parcă ar fi un fapt.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Îmi strâng buzele şi mă uit în jurul încăperii, privindu-1 pe Miles şi pe Eric dansând cu Sabine şi cu partenerul său şi, neştiută de ei, pe Riley.

— E greu la început. Clatină din cap. Crede-mă, ştiu. Am fost prima care a ştiut de moartea bunicii mele. A venit chiar în camera mea, a stat la capătul patului şi mi-a făcut cu mâna rămas-bun. Aveam doar patru ani atunci, aşa că-ţi poţi imagina cum au reacţionat părinţii mei când am dat fuga în bucătărie să le spun. Dă din cap şi râde. Dar tu înţelegi, fiindcă şi tu îi vezi, nu?

Mă holbez la cărţi, cu mâinile împreunate, fără să scot vreun cuvânt.

— Poate fi atât de copleşitor, te izolează atât de mult! Dar nu trebuie să fie aşa. Nu trebuie să te ascunzi sub o glugă, omorându-ţi timpanele cu o muzică oribilă, care nici măcar nu îţi place. Există metode de a te descurca cu asta, iar eu aş fi fericită să te învăţ, deoarece, Ever, nu trebuie să trăieşti aşa.

Apuc marginea mesei şi mă ridic de pe scaun, simţindu-mi picioarele nesigure, iar stomacul pe cale să se revolte. Femeia asta e nebună dacă ea crede că ceea ce am eu e un har. Ştiu mai bine. Ştiu că e o altă pedeapsă pentru tot ceea ce am făcut, tot ceea ce am provocat. Este povara mea proprie şi personală şi tot ce trebuie să fac este să mă descurc cu ea.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spun în cele din urmă.

Insă ea doar clatină din cap şi împinge cartea de vizită spre mine.

— Gând eşti pregătită, mă poţi contacta.

Iau cartea de vizită, însă numai deoarece Sabine ne urmăreşte din cealaltă parte a încăperii şi nu vreau să par nepoliticoasă. Apoi, o împăturesc în palmă, transformând-o furioasă într-o mingiuţă în timp ce întreb, nerăbdătoare să dispar:

— Am terminat?

— Încă un lucru. Îşi bagă pachetul într-o cutie maro de piele. Sunt îngrijorată în privinţa surioarei tale. Cred că e timpul să treacă din-colo, ce zici?

Mă uit la ea cum stă acolo atât de atoateştiutoare şi îngâmfată, judecându-mi viaţa când nici măcar nu mă cunoaşte.

— Ca să ştii şi tu, Riley a trecut dincolo! E moartă! Şoptesc eu, lăsând cartea de vizită mototolită să cadă pe masă, fără să-mi mai pese dacă vede cineva.

Însă ea pur şi simplu zâmbeşte şi spune: Cred că ştii la ce mă refer.

Paisprezece.

În acea noapte, mult după ce petrecerea s-a terminat şi toţi musafirii noştri au plecat, stăteam în pat gândindu-mă la Ava, la ceea ce a spus despre Riley şi că eu eram cea care trebuia învinovăţită. Cred că mereu am presupus că Riley chiar a trecut dincolo şi mă vizitează când are chef. De vreme ce nu îi cer eu să vină pe aici tot timpul, e doar ceva ce alege ea să facă. Şi, când nu e cu mine, ei bine, bănuiesc că rătăceşte pe undeva prin rai. Şi, cu toate că ştiu că Ava pur şi simplu încearcă să dea o mână de ajutor, oferindu-se să fie ceva de genul sora-medium-mai-mare, ceea ce ea nu-şi dă seama este că nu vreau nici un fel de ajutor. Că eu, cu toate că tânjesc să fiu normală din nou, să mă întorc la perioada de dinainte când lucrurile erau obişnuite, ştiu totuşi că asta mi-e pedeapsa. Acest har oribil este ceea ce merit pentru tot răul pe care l-am produs, pentru vieţile pe care le-am făcut să piară. Iar acum trebuie doar să trăiesc cu asta… Şi să încerc să nu mai rănesc pe altcineva.

Când, în cele din urmă, am reuşit să adorm, l-am visat pe Damen. Şi totul la el se simţea atât de puternic, atât de intens, atât de insistent, încât m-am gândit că era adevărat. Însă dimineaţă, tot ceea ce-mi mai rămăseseră erau doar bucăţi fragmentate, imagini schimbătoare fără un început sau un

sfârşit. Singura parte pe care puteam aminti cu claritate era că noi doi fugeam printr-un canion bătut de vânturi – fugeam către ceva ce nu puteam distinge limpede.

— Care-i problema ta? De ce eşti atât de ţâfhoasă? Întreabă Riley, aşezată pe marginea patului meu, îmbrăcată într-un costum de Zorro identic cu cel pe care Eric 1-a purtat la petrecere.

— Halloweenul s-a terminat, spun eu holbându-mă la biciul din piele neagră pe care îl izbeşte de podea.

— Ca să vezi. Se strâmbă şi continuă să pedepsească mocheta. Mi-a plăcut costumul, mare scofală. Mă gândesc să mă costumez în fiecare zi.

Mă înclin spre oglindă, îmi pun în urechi cerceii cu diamant şi-mi prind părul într-o coadă de cal.

— Nu pot să cred că încă te mai îmbraci în felul ăsta, zice ea strâmbându-şi nasul dezgustată. Credeam că ţi-ai tras un iubit. Dă drumul biciului şi îmi apucă iPod-ul, degetele alunecând pe rotiţă în timp ce se uită prin lista cu cântece.

Mă întorc întrebându-mă ce a văzut mai exact.

— A-lo? La petrecere? Lângă piscină? Sau a fost doar o aventură de-o noapte?

Mă uit fix la ea, faţa devenindu-mi roşie.

— Ce ştii tu despre aventuri dc-o noapte? Ai doar doisprezece ani! Şi de ce dracu' mă spionezi?

Îşi dă ochii peste cap.

— Te rog, de parcă mi-aş pierde vremea spionându-te când am lucruri mai bune de văzut. Ca să ştii şi tu, pur şi simplu s-a întâmplat să ies afară în acelaşi moment în care ţi-ai băgat adânc limba în gâtul băiatului ăla, Damen. Şi, crede-mă, mi-aş fi dorit să nu fi văzut asta.

Clatin din cap şi scotocesc prin dulap, transferându-mi asupra hanoracelor enervarea pricinuită de Riley.

— Mda, bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu mi-e deloc iubit. Nu am mai vorbit cu el de-atunci, spun eu enervându-mă pe stomacul care tocmai mi s-a strâns când am spus asta. Apoi, apuc un hanorac gri curat şi mi-1 trag peste cap, distrugând complet coada de cal pe care tocmai mi-am făcut-o.

— Pot să-1 spionez, dacă vrei. Sau să-1 bântui, îmi zâmbeşte.

Mă uit la ea şi oftez. O parte din mine vrea să i se confeseze, pe când cealaltă ştie că e vremea să trec peste, să-mi văd de viaţă şi să uit că asta s-a întâmplat vreodată.

— Nu te băga, OK? Rostesc în cele din urmă. Aş dori o singură experienţă normală de liceana, se poate?

— E alegerea ta. Ridică din umeri dându-mi iPod-ul. Însă, doar ca să ştii şi tu, Brandon e din nou singur.

Apuc un vraf de cărţi şi le vâr în rucsac, uimită cum acea bucăţica de ştire nu mă face să mă simt nici măcar un pic mai bine.

— Da, Rachel 1-a abandonat de Halloween când 1-a prins făcându-şi de cap cu un iepuraş Playboy. Numai că nu era chiar un iepuraş Playboy, era doar Heather Watson îmbrăcată aşa.

— Pe bune? Spun eu cu gura căscată. Heather Watson? Glumeşti, încerc să-mi imaginez asta, dar nu reuşesc.

— Pe cuvânt de onoare. Ar trebui să o vezi, a slăbit zece kilograme, a renunţat la basma, şi-a îndreptat părul şi pare o cu totul o altă persoană. Din păcate, se comporta exact ca înainte. E ceva de genul, ei bine, ştii tu, un C cu o urvă, şopteşte ea începând din nou să maltrateze mocheta cu biciul în timp ce las ştirea bizară să se aşeze.

— Ştii, nu ar trebui să spionezi oamenii, spun eu, mai mult din cauză că m-a spionat pe mine, nu că i-a spionat pe vechii mei prieteni. E destul de nepoliticos, nu crezi?

Îmi ridic rucsacul pe umăr şi mă îndrept spre uşă. Riley râde.

— Nu fi ridicolă! E bine să fii la curent cu ce li se întâmplă oamenilor cu care ai avut de-a face.

— Vii? Întreb eu întorcându-mă nerăbdătoare.

— Da, şi mă abonez să stau în faţă! Zice ca, prelingându-se pe lângă mine, sărind pe marginea balustradei, pelerina ci neagră de Zorro fluturând în aer în timp ce se lasă să alunece la vale.

Când ajung acasă la Miles, el e deja afară, butonând Sidekickul.

— Doar-o -secundă OK, am terminat! Se urcă pe locul din dreapta şoferului şi mă priveşte fix şi de aproape. Acum spune-mi totul! De la început până la sfârşit. Vreau toate detaliile murdare, să nu laşi nimic pe dinafară!

— Despre ce vorbeşti?

Ies de pe aicea sa şi intru pe stradă, aruncând o privire de atenţionare spre Riley care stă cocoţată pe genunchiul său, suflându-i în lâţă şi râzând când el încearcă să regleze aerul condiţionat.

Miles mă priveşte şi clatină din cap.

— A-lo? Damen? Am auzit că voi doi aţi flirtat sub lumina lunii, v-aţi făcut de cap lângă piscină, sub argintiul lunii…

— Unde vrei să ajungi cu asta? Întreb, cu toate că deja ştiu, însă sperând că există vreo cale de a-1 opri.

— Ascultă, am auzit totul, aşa că să nu-ţi treacă prin gând să negi. Şi te-aş fi sunat ieri, însă tata mi-a confiscat telefonul şi m-a târât la o cuşcă de batting, ca să mă vadă mişcându-mă ca o fată. Râde. Ar fi trebuit să mă vezi, am dat-o-n bară complet, iar

el a fost îngrozit! Asta o să-1 înveţe minte. Dar să revenim la tine. Haide, dezvăluirea începe acum. Spune-mi totul, zice el întorcându-se spre mine şi dând din cap nerăbdător. A fost atât de superb cum am visat cu toţii că va fi?

Ridic din umeri privind-o pe Riley şi avertizând-o din ochi ori să înceteze, ori să dispară.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, rostesc în cele clin urmă. Dar nu e nimic de povestit.

— Eu n-am auzit asta. Haven a spus…

Îmi strâng buzele şi clatin din cap. Doar din cauză că deja ştiu ce a zis Haven nu înseamnă că vreau să aud asta spusă cu voce tare. Aşa că i-o retez:

— OK, în regulă, ne-am sărutat. Doar o dată. Îl simt privindu-mă cu sprâncenele ridicate, buzele arcuite suspicios. Poate de două ori. Nu ştiu, nu am numărat, murmur eu, râzând ca o actriţă amatoare cu faţa roşie, palme transpirate şi ochi pişicheri, sperând că nu îşi dă seama. Deoarece adevărul e că am rememorat acel sărut de atâtea ori, că mi-e tatuat pe creier.

— Şi? Întrebă el, nerăbdător să afle mai mult.

— Şi… Nimic, spun eu, uşurată când mă uit spre el şi observ că Riley a plecat.

— Nu te-a sunat? Nici mesaj? Sau e-mail? Sau să treacă pe la tine? Icneşte Miles, în mod clar supărat, întrebându-se ce înseamnă asta nu numai pentru mine, dar şi pentru viitorul întregului nostru grup.

Clatin din cap şi privesc drept înainte, enervată pe mine însămi pentru că nu m-am descurcat mai bine cu toată treaba asta, urând felul în care gâtul mi se strânge în timp ce ochii încep să mă usture.

— Dar el ce a spus? Gând a plecat de la petrecere, mă refer? Care au fost ultimele sale cuvinte? Întreabă Miles hotărât să găsească o rază de speranţă în acest peisaj aspru şi mohorât.

Cotesc la semafor, reamintindu-mi cum ne-am spus la revedere în pragul uşii într-un mod ciudat şi brusc. Apoi, mă întorc spre Miles. Înghit în sec şi spun:

— A spus: „Suvenir”?

Şi, în momentul în care am spus asta, ştiu că e un semn cu adevărat rău.

Nimeni nu ia un suvenir dintr-un loc pe care plănuieşte să-l frecventeze.

Miles mă priveşte, ochii săi exprimând ceea ce buzele sale au refuzat să rostească.

— Mie-mi spui, zic eu clătinând din cap în timp ce intru în parcare.

Cu toate că sunt complet hotărâtă să nu mă gândesc la Damen, nu pot să nu mă arăt dezamăgită când ajung la ora de engleză şi văd că nu-i acolo. Ceea ce, desigur, mă face să mă gândesc la el şi mai mult, până ce ajung să mă legăn pe marginea obsesiei.

Vreau să zic, doar pentru că sărutul nostru a părut ceva mai mult decât o simplă pupăceală nu înseamnă că el a simţit la fel. Şi doar fiindcă eu l-am simţit solid şi adevărat, şi extraordinar nu înseamnă că şi el a simţit la fel. Deoarece, indiferent de cât de mult încerc, nu pot să-mi alung din minte imaginea lui şi a Drinei stând împreună, un conte Fersen perfect şi o Măria ideală. In timp ce eu am stat pe tuşă, toată strălucitoare şi ferchezuită, cea mai mare mascaradă a lumii.

Tocmai sunt pe cale să-mi pornesc iPod-ul, când Stacia şi Damen intră pe uşă. Râzând şi zâmbind, cu umerii aproape atingându-se, ea având în mână doi boboci albi de trandafir.

Şi, când o conduce la banca ei şi se îndreaptă către mine, îmi fac de lucru cu nişte hârtii şi mă prefac că n-am văzut.

— Bună, spune el aşezându-se pe scaun. Prefăcându-se că totul e perfect normal. De parcă nu mi-a făcut ceva gen loveşte şi fugi cu aproximativ patruzeci şi opt de ore în urmă.

Îmi sprijin obrazul în palmă şi casc silit, sperând să par teribil de plictisită, obosită, doborâtă de activităţile pe care nici măcar nu ar putea să înceapă să şi le imagineze, mâzgălind o bucăţică de hârtie dintr-un caiet cu degete atât de tremurânde că pur şi simplu creionul îmi alunecă din mână.

Mă aplec să-l iau şi, când mă ridic, găsesc o lalea roşie pe bancă.

— Ce s-a întâmplat? Ai rămas fără boboci de trandafir? Întreb eu răsfoind cărţile şi foile, de parcă am ceva important de făcut.

— Nu ţi-aş da niciodată un boboc de trandafir, spune el, ochii săi căutându-i pe ai mei.

Insă eu refuz să-i întâlnesc privirea, refuz să fiu atrasă în joculeţul său sadic. Îmi iau rucsacul şi mă prefac a căuta ceva în el, blestemând în şoaptă când descopăr că e plin cu lalele.

— Eşti în mod sigur o fată-lalea – o fată-lalea roşie. Îmi zâmbeşte.

— Câtă fericire pe capul meu, murmur eu dând drumul rucsacului la podea, trăgându-mă spre cel mai îndepărtat colţ al scaunului, neştiind ce ar putea să însemne asta.

Până să ajung la masa noastră, sunt lac de transpiraţie. Întrebându-mă dacă Damen va fi acolo, dacă Haven va fi acolo – deoarece, cu toate că nu am văzut-o şi nici nu am vorbit cu ea de sâmbătă noapte, sunt gata să pariez că încă mă urăşte. Dar în ciuda faptului că mi-am petrecut toată ora de chimie repetând un întreg discurs în minte, în clipa în care o văd uit toate cuvintele.

— Ei bine, uite cine-i aici, spune Haven privindu-mă lung.

Mă aşez pe bancă lângă Miles care este mult prea ocupat trimiţând mesaje pentru a-şi da măcar seama de existenţa mea. Nu pot să nu mă întreb dacă nu ar trebui să încerc să-mi găsesc alţi prieteni nu că m-ar vrea cineva.

— Tocmai îi povesteam lui Miles ceea ce a pierdut la Nocturna, numai că el e hotărât să mă ignore.

Se încruntă.

— Doar din cauză că am fost forţat să aud asta la ora de istorie şi atunci încă nu terminaseşi şi m-ai făcut să întârzii la spaniolă.

Clatină din cap şi continuă să butoneze. Haven ridică din umeri.

— Eşti doar gelos că ai ratat totul. Apoi, privindu-mă pe mine, încearcă să-şi retragă cuvintele. Nu că petrecerea ta nu a fost mişto sau ceva de genul ăsta, chiar a fost superfainã. Doar că la astălaltă m-am simţit mai în largul meu, ştii? Vreau să zic, înţelegi, nu?

Îmi şterg mărul de mânecă şi ridic din umeri, fără nici un chef să mai ascult orice altceva despre ceea ce deja ştiu în legătură cu Nocturna, largul ei sau Drina. Dar când, în cele din urmă, o privesc, tresar văzând că obişnuitele ei lentile galbene au fost înlocuite cu unele noi-nouţe verzi.

Un verde atât de familiar că îmi taie respiraţia.

Un verde care nu poate fi descris decât ca fiind… Ochii Drinei.

— Ar fi trebuit să vezi, era o coadă lungă la intrare, dar, în clipa în care au văzut-o pe Drina, ne-au lăsat înăuntru. Nici măcar nu a trebuit să plătim! Nu a trebuit să plătim nimic, întreaga noapte a fost gratis! Am ajuns şi să dau buzna în camera ei. Stă într-un apartament superb la St. Regis până ce găseşte ceva permanent. Ar fi trebuit să vezi: privelişte la ocean, jacuzzi, minibar, tot ce vrei! Se uită la mine ca ochii de smarald larg

deschişi, aşteptând un răspuns entuziast pe care eu pur şi simplu nu i-1 pot oferi.

Îmi strâng buzele şi o analizez, observând că tuşul de la ochi e mult mai fin, asemănător cu al Drinei, şi că rujul ei de culoarea sângelui a fost înlocuit cu unul mai deschis, mai roz, nuanţa Drinei. Până şi părul ei, care era îndreptat de când o cunosc eu, e acum moale şi ondulat, şi aranjat ca al Drinei. Iar rochia ei mulată, mătăsoasă şi vintage este ceva ce ar purta Drina.

— Aşadar, unde-i Damen?

Haven mă priveşte de parcă ar trebui să ştiu.

Iau o îmbucătură din măr şi ridic din umeri.

— Ce s-a întâmplat? Credeam că v-aţi făcut de cap? Întreabă ea, refuzând să renunţe.

Şi, înainte să-i pot răspunde, Miles îşi ridică privirea de la Sidekick şi îi aruncă privirea care s-ar traduce direct: „Fiţi atenţi, voi ce intraţi aici.

Il priveşte lung pe Miles, apoi pe mine, după care clatină din cap şi oftează.

— Mă rog. Vreau doar să ştii că nu mai sunt supărată, aşa că nu-ţi face griji, bine? Şi îmi cer scuze dacă m-am purtat cam ciudat cu tine. Ridică din umeri. Dar chiar nu mai am nimic nimic împotrivă. Pe bune. Pinky-swear.

Fără tragere de inimă îmi unesc degetul de al ei şi îi citesc energia. Şi sunt complet uimită să văd că ea chiar spune adevărul. Vreau să zic, în weekendul ăsta m-a declarat Inamicul Public Nr. 1, iar acum în mod clar nu e deranjată de asta, cu toate că nu prea pot vedea de ce.

— Haven… Încep eu, întrebându-mă dacă într-adevăr ar trebui să fac, dar apoi gândindu-mă: „Oh, ce naiba, n-am nimic de pierdut”.

Se uită la mine zâmbind, aşteptând.

— Hm, când v-aţi dus la… Nocturna, cumva… Din întâmplare… ai dat peste Damen? Îmi strâng buzele şi aştept, simţindu-1 pe Miles că îmi arungă o privire lungă, în vreme ce Haven efectiv se holbează la mine, în mod clar confuză. Deoarece problema e că a plecat la puţin timp după voi, aşa că m-am gândit că poate…

Ea clatină din cap şi ridică din umeri.

— Nu, nu l-am văzut deloc, spune ea lingând o picătură de glazură de pe buză cu vârful limbii.

Şi cu toate că eu ştiu că nu este adevărat, mă hotărăsc că este momentul să fac o călătorie neuitată prin sistemul de grupuleţe care stau la mese, în ierarhie alfabetică, începând cu umila noastră masă Z şi mergând către A. Întrebându-mă dacă îi voi descoperi pe Damen şi pe Stacia jucându-se pe un câmp de boboci de trandafir sau angajându-se în vreun act sordid pe care aş prefera să nu-1 văd.

Dar, cu toate că acolo e mereu la fel, toată lumea folosindu-se de aceleaşi glume vechi, cel puţin, măcar azi, este o zi fără flori. Bănuiesc că se datorează faptului că Damen nu e aici.

Cincisprezece.

Tocmai adormisem, când Damen mă sună. Deşi mi-am petrecut ultimele două zile convingându-mă pe mine însămi că nu-1 plac, în clipa în care îi aud vocea, cedez.

— E târziu?

Mijesc ochii spre cifrele verzi, luminoase ale ceasului meu, care îmi confirmă că este, dar răspund:

— Nu, e în regulă.

— Dormeai?

— Aproape.

Îmi proptesc pernele de căpătâiul patului şi mă sprijin de ele.

— Mă întrebam dacă aş putea să vin la tine…

Arunc din nou o privire lungă spre ceas, însă doar ca să mă conving că întrebarea sa e nebunească.

— Poate că nu e o idee aşa de bună, îi spun eu, urmând o tăcere atât de lungă, încât sunt sigură că a închis.

— Îmi pare rău că nu ne-am mai văzut la prânz, spune în cele din urmă. Şi la desen. Am plecat imediat după engleză.

— Hm, e OK, murmur eu, nesigură cum să-i răspund, de vreme ce noi nu suntem chiar un cuplu, nu e ca şi cum ar trebui să-mi dea socoteală.

— Eşti sigură că e târziu? Întreabă el pe un ton profund şi persuasiv. Chiar aş vrea să te văd. N-am să stau mult.

Zâmbesc, încântată de această micuţă schimbare de forţe, măcar o dată să fiu eu, cea care decide şi felicitându-mă în sinea mea, îi spun:

— Ne vedem mâine la engleză.

— Ce-ai zice să te duc la şcoală? Zice el, vocea sa aproape convingându-mă să uit de Stacia, de Drina, de plecarea sa grăbită, de tot să ştergem totul, să lăsăm în urmă tot ce s-a întâmplat, să o luăm de la zero.

Dar nu am ajuns atât de departe doar ca să renunţ aşa uşor. Deci mă străduiesc să rostesc:

— Eu şi Miles mergem mereu împreună, împărţim maşina. Aşa că o să ne vedem la ora de engleză. Şi, ştiind că există riscul ca el să mă facă să-mi schimb decizia, închid telefonul şi îi fac vânt de pe noptieră.

În următoarea dimineaţă, când Riley apare, se postează în faţa mea şi spune:

— Încă mai eşti supărată?

Îmi dau ochii peste cap.

— Şi ăsta ar fi un da.

Râde, suindu-se pe dulapul meu şi lovindu-i sertarele cu tocurile.

— Aşadar, în cine eşti deghizată astăzi? Bag câteva cărţi în rucsac şi mă uit lung la corsajul ei, la fusta înfoiată şi la părul castaniu lăsat în cascadă pe spate.

— Elizabeth Swann. Zâmbeşte.

Privesc chiorâş, încercând să-mi amintesc despre cine este vorba.

— Piraţii?

— Da-a. Îşi încrucişează ochii şi îşi scoate limba. Ce mai e cu tine şi cu contele Fersen?

Îmi pun rucsacul pe umăr şi mă îndrept către uşă hotărâtă să îi ignor întrebările când o chem:

— Vii? Clatină din cap.

— Azi nu. Am o întâlnire. Mă sprijin de cadrul uşii şi o privesc cu ochii mijiţi.

— Ce vrei să spui cu „întâlnire”? Insă ea doar clatină din cap şi sare de pe dulap.

— Nu-i treaba ta. Râde, trecând direct prin perete şi dispărând.

Din moment ce Miles a întârziat, am întârziat şi eu, aşa că, atunci când ajungem la şcoală, toate locurile din parcare sunt ocupate. Excepţie făcând cel mai bun şi mai căutat loc.

Cel din capăt.

Cel mai apropiat de poartă.

Cel care se întâmplă să fie chiar lângă locul lui Damen.

— Cum ai făcut? Întreabă Miles luându-şi cărţile şi ieşind din micuţa mea maşină roşie, privindu-l pe Damen de parcă ar fi cel mai sexy act de magie din lume.

— Să fac ce? Spune Damen privindu-mă.

— Să păstrezi locul. Trebuie să ajungi aici, cum să-ţi zic, cu mult înainte ca anul şcolar să înceapă pentru a-1 avea pe ăsta.

Damen râde, ochii săi căutându-i pe ai mei. Dar eu doar dau din cap, de parcă ar fi farmacistul meu sau poştaşul, nu tipul de care sunt obsedată chiar din clipa în care am pus ochii pe el.

— Clopoţelul e pe cale să sune, zic eu grăbindu-mă să intru pe poartă şi îndreptându-mă spre oră, observându-1 cum se mişcă atât de rapid că ajunge la uşă înaintea mea, fără să facă vreun efort vizibil.

Mă duc valvârtej spre Honor şi Stacia, dând intenţionat un şut genţii ei când îl priveşte lung pe Damen şi spune:

— Hei, unde mi-e bobocul de trandafir?

El, regretându-şi cuvintele chiar în clipa în care le rosteşte, răspunde:

— Scuze, azi nu.

Se aşază pe locul său şi mă priveşte amuzat.

— Cineva se află într-o stare groaznică. Râde.

Însă eu doar ridic din umeri şi îmi pun rucsacul pe podea.

— Care-i graba? Se apleacă spre mine. Domnul Robins a rămas acasă.

Mă întorc.

— Cum de... Dar mă opresc înainte să termin. Vreau să zic, cum e posibil ca Damen să ştie ceea ce eu ştiu – că domnul Robins încă e acasă, încă mahmur, încă jelind după soţia şi fata care l-au părăsit recent?

— Am văzut-o pe suplinitoare în timp ce te aşteptam. Zâmbeşte. Părea puţin rătăcită, aşa că am condus-o la cancelaria profesorilor, însă părea atât de confuză, încât cel mai probabil o să ajungă la laboratorul de ştiinţă.

Şi, în clipa în care spune asta, ştiu că e adevărat, pentru că tocmai am văzut-o intrând în clasa greşită, încurcând-o cu a noastră.

— Aşa că, spune-mi. Ce ţi-am făcut de te-ai enervat pe mine în halul ăsta?

Ridic privirea spre Stacia care îi şopteşte ceva la ureche lui Honor. Urmărindu-i în timp ce îşi clatină capetele şi mă privesc duşmănos.

— Ignoră-i, sunt nişte idioţi, şopteşte Damen, înclinându-se spre mine şi punându-şi mâna pe a mea. Îmi cer scuze că nu am fost prin preajmă prea mult. Am avut un vizitator; nu am putut să scap.

— Te referi la Drina? Şi, în clipa în care spun asta, tresar la gândul că par atât de îngrozitoare şi geloasă. Dorindu-mi să las impresia că totul este în regulă, că sunt calmă şi liniştită, să mă prefac că nici măcar nu mi-am dat scama cum totul s-a schimbat din momentul în care ea a apărut. Dar adevărul e că asta e destul de imposibil pentru mine de vreme ce sunt în mod clar mai mult paranoică decât naivă.

— Ever... Începe el.

Dar odată ce deja am început, pot foarte bine să continui

— Ai văzut-o pe Haven în ultima vreme? E ca o Drina în miniatura. Se îmbracă la fel ca ea, se comportă ca ea, au până şi

aceea, culoare a ochilor. Pe bune, opreşte-te cândva pe la masa de prânz şi ai sa vezi.

Îl privesc aspru, de parcă el ar fi responsabil, de parcă ar fi vina sa Dar, din momentul în care ochii ni se întâlnesc, mă aflu din nou sub vraja sa, o bucată neajutorată de otel atrasă de magnetul sau irezistibil.

Respiră adânc, apoi dă din cap în timp ce spune:

— Ever, nu e ceea ce crezi.

Mă trag îndărăt şi îmi strâng buzele. „Nici n-ai idee ce gândesc „

— Lasă-mă sa mă revanşez. Lasă-mă să te scot undeva, într-un loc special, te rog?

Simt căldura privirii sale pe pielea mea, dar nu voi risca să o întâlnesc. Vreau să-1 fac să se întrebe, să se îndoiască. Vreau să trag de timp atât de mult pe cât pot.

Aşa că-mi schimb poziţia pe scaun, îi arunc o privire scurtă şi spun:

— Vom vedea.

Când ies de la istorie, Damen aşteaptă lângă uşă. Şi presupunând ca el doar vrea să mă conducă la masa de prânz, îi zic:

— Lasă-mă doar să-mi duc geanta la vestiar înainte să mergem într-acolo.

— Nu-i nevoie. Zâmbeşte, petrecându-şi braţul în jurul taliei mele. Surpriza începe acum.

— Surpriza?

Şi când îl privesc în ochi, întreaga lume se micşorează, până ce rămânem doar noi doi, înconjuraţi de nemişcare, ca şi cum totul în jur încremeneşte.

Surâde.

— Ştii tu, te duc într-un loc special – atât de special, că îmi vei uita păcatele.

— Şi cum rămâne cu şcoala? Pur şi simplu, o abandonăm restul zilei?

Îmi împreunez braţele la piept, cu toate că e numai de faţadă.

El râde şi se aplecă spre mine, buzele sale atingându-mi uşor gâtul în vreme ce formează cuvântul

— Da.

Şi pe când mă retrag, sunt uimită să mă aud răspunzând „cum” în loc de „nu”.

— Nici o grijă. Îmi zâmbeşte, strângându-mi mâna în timp ce mă conduce afară pe poartă. Vei fi mereu în siguranţă cu mine.

Şaisprezece

— Disneyland?

Ies din maşina mea şi îl privesc şocată. Dintre toate locurile în care am crezut că o să ajungem, ăsta nu mi-a trecut deloc prin cap.

— Am auzit că e cel mai fericit loc de pe pământ. Râde. Ai mai fost? Clatin din cap.

— Bun, atunci îţi voi fi ghid. Mă ia de braţ şi mă conduce spre intrare şi, în timp ce rătăcim pe Main Street, încerc să mi-1 imaginez venind aici înainte. El e atât de atrăgător, atât de sofisticat, atât de sexy, atât de calm – mi-e greu să mi-1 închipui într-un loc unde se află Mickey Mouse.

— E cel mai bine să vii în timpul săptămânii, că nu e aglomerat, spune el, traversând strada. Haide, am să-ţi arăt New Orleans, este partea mea preferată.

— Vii aici destul de des ca să ai locuri favorite? Mă opresc în mijlocul străzii şi îl privesc lung. Am crezut că tocmai te-ai mutat aici.

Râde.

— Tocmai m-am mutat aici. Dar asta nu înseamnă că n-am mai fost, zice el, trăgându-mă spre Conacul Bântuit.

După Conacul Bântuit, ne îndreptăm spre călătoria Piraţii şi, după ce asta s-a terminat, mă priveşte şi-mi spune:

— Deci, care-i preferata ta?

— Hm, Piraţii. Dau din cap. Cred. Mă priveşte.

— Ei bine, ambele sunt destul de faine. Ridic din umeri. Insă Piraţii îl are pe Johnny Depp, aşa că asta îi dă un avantaj care nu-i corect, nu crezi?

— Johnny Depp? Deci cu ăsta concurez cu? Îşi ridică o sprânceană.

Dau din umeri privind jeanşii negri ai lui Damen, bluza neagră cu mâneci lungi şi acele cizme, aspectul său fizic întrecându-1 pe al oricărui actor de la Hollywood la care mă pot gândi, cu toate că n-am de gând să recunosc asta.

— Vrei să ne dăm din nou? Întreabă el, ochii săi negri sclipind. Aşa că, ne ducem din nou în Piraţii. Iar apoi ne întoarcem la Conacul Bântuit. Şi, când ajungem la partea de la sfârşit, unde fantomele se agaţă pentru o tură de maşina ta, mă aştept oarecum să o văd pe Riley înghesuită între noi, râzând şi făcând cu mâna, şi maimuţărindu-se pe-acolo. Dar, în schimb, e doar unul dintre acele filme Disney cu fantome şi îmi amintesc de întâlnirea lui Riley şi-mi dau seama că probabil e foarte ocupată.

După încă un tur, ajungem la masa de pe malul apei din Blue Bayou, restaurantul ce aparţine călătoriei cu Piraţii. Şi, în timp ce beau ceaiul cu gheaţă, îl privesc şi-i spun:

— OK, se întâmplă să ştiu că e un parc foarte mare, cu mai mult de două puncte de atracţie, care n-au legătură cu piraţi sau fantome.

— Şi eu am auzit asta. Zâmbeşte luând cu furculiţa calamari şi oferindu-mi-i mie. Mai există Misiune către Marte. Era socotită ca fiind atracţia, descurcă-te dacă poţi", în mare parte deoarece era foarte întuneric înăuntru.

— Mai este? Întreb eu, faţa colorându-mi-se în toate nuanţele de roşu când îmi dau seama cât de nerăbdătoare am părut. Nu că aş vrea să mă dau în ea. Eram doar curioasă.

El mă priveşte, cu o expresie în mod clar amuzată. Apoi, clatină din cap şi spune:

— Nu, s-a închis acum mult timp.

— Aşadar, te-ai dat în ea când aveai cât – doi ani? Întreb eu luând o ciupercă umplută cu cârnaţi, sperând că o să-mi placă.

— Nu eu. Zâmbeşte. Asia a fost cu mult înaintea vremii mele.

În mod normal, aş face orice să evit un asemenea loc. Un loc atât de aglomerat de energia aleatorie a oamenilor, aurele lor luminoase, colecţia lor ciudată de gânduri. Dar cu Damen e diferit, fără efort, plăcut. Deoarece, de fiecare dată când ne atingem, de fiecare dată când el vorbeşte e ca şi cum am fi numai noi doi aici.

După prânz, hoinărim prin parc, dându-ne în toate jocurile rapide şi evitându-le pe cele cu apă sau măcar pe cele în care ajungi ud leoarcă. Şi, când se întunecă, el mă conduce spre Castelul Frumoasei Adormite, unde ne oprim aproape de şanţul de apă şi aşteptăm să înceapă artificiile.

— Aşadar, sunt iertat? Întreabă el, braţele sale încolăcindu-se în jurul taliei mele, dinţii săi muşcându-mi gâtul, obrazul, urechea.

Izbucnirea bruscă a artificiilor, pocnetul lor bubuit păreau vagi şi îndepărtate, în timp ce corpurile noastre se uneau, iar buzele ni se lipeau.

— Uite, şopteşte el, îndepărtându-se de mine şi arătând spre întinderea cerului nopţii, un belşug de roţi colorate în purpuriu, cascade aurii, fântâni argintii, crizanteme roz şi, ca o cireaşă pe tort, o duzină de lalele roşii.

Toate viu colorate şi explozive, într-o succesiune atât de rapidă încât betonul de sub picioarele noastre vibrează.

„Stai puţin – lalele roşii?” îl privesc lung pe Damen, cu ochii plini de întrebări, dar el doar zâmbeşte şi dă din cap spre cer şi, cu toate că marginile se sting şi se îndepărtează, amintirea este puternică, întipărită în mintea mea.

Apoi, el mă trage aproape, cu buzele lipite de urechea mea când spune:

— Spectacolul s-a terminat, doamna cea grasă a cântat.

— O faci pe Clopoţica grasă? Râd eu în timp ce el îmi ia mâna şi mă conduce către ieşire şi înapoi la maşinile noastre.

Mă sui în Miata mea şi mă pregătesc, zâmbind în timp ce el se apleacă la geamul meu şi spune:

— Nu-ţi face griji, vor mai fi zile precum aceasta. Data viitoare am să te duc la California Adventure

— Am crezut că tocmai am avut parte de o aventură californiană. Râd, uimită de felul în care el mereu pare să ştie ce gândesc înainte să fi avut măcar şansa să rostesc cuvintele. Va trebui să te urmez din nou?

Bag cheia în contact şi pornesc motorul. El clatină din cap.

— Eu am să te urmez pe line. Zâmbeşte. Trebuie să mă asigur că ajungi acasă teafără.

Ies din parcare, intru pe şosea, o iau spre sud şi mă îndrept către casă. Şi, când mă uit în oglinda retrovizoare, nu pot să nu zâmbesc văzându-l pe Damen chiar în spatele meu.

Am un iubit!

Un iubit superb, sexy, inteligent şi fermecător!

Unul care mă face să mă simt din nou normală.

Unul care mă face să uit că nu sunt.

Întind mâna spre scaunul din dreapta şi scot noul meu hanorac din punga sa, trecându-mi degetele peste desenul cu Mickey Mouse aplicat pe partea din faţă, reamintindu-mi momentul în care Damen l-a ales pentru mine.

— Bagă de seamă că ăsta nu are glugă, spusese el, lipindu-1 de mine şi estimând mărimea.

— Ce vrei să spui?

Il privisem cu ochii mijiţi în oglindă, întrebându-mă dacă-i displace îmbrăcămintea la fel de mult ca lui Riley. Dar el pur şi simplu ridicase din umeri.

— Ce pot să spun? Te prefer fără glugă.

Zâmbesc amintindu-mi asta, felul în care m-a sărutat când am stat la rând să plătim, căldura, felul minunat în care buzele sale s-au unit cu ale meld…

Şi, când telefonul îmi sună, privesc în oglinda retrovizoare şi îl văd pe Damen ţinându-1 la ureche pe al lui.

— Bună, spun eu coborându-mi vocea, ca să fie mai aspră şi mai adâncă.

— Las-o baltă, zice Haven. Îmi pare rău să te dezamăgesc, însă e doar neînsemnata de mine.

— Oh, ce faci? Întreb eu, semnalizând încercarea mea de schimbare de bandă, ca Damen să mă poată urma.

Doar că el nu mai e.

Mă uit într-o parte şi-n alta, şi în oglinda retrovizoare, uitându-mă ca nebuna pe toate cele patru benzi, însă nici urmă de Damen.

— Mă asculţi măcar? Întreabă Haven, în mod clar enervată.

— Scuze, ce e? Ridic puţin piciorul de pe pedala de acceleraţie şi mă uit peste umăr, căutând BMW-ul negru al lui Damen în timp ce cineva într-un camion enorm trece, claxonează şi îmi face semn că sunt nebună.

— Am spus că Evangeline a dispărut!

— Cum adică „a dispărut”? Întreb eu, ezitând cât de mult pot înainte să trec pe 133, Damen nezărindu-se încă nicăieri la orizont, cu toate că sunt sigură că nu m-a depăşit.

— Am sunat-o pe mobil de un milion de ori şi nu a răspuns.

— Şi? Zic eu, nerăbdătoare să termin această poveste cu telefonul, ca să mă pot întoarce la cazul meu de persoană dispărută.

— Şi nu numai că nu răspunde, nu numai că nu e în apartamentul ei, însă nimeni nu a mai văzut-o de la Halloween.

— Ce vrei să spui? Mă uit în oglinzile laterale, în oglinda retrovizoare şi arunc o privire şi peste umăr, însă tot nimic. Nu a mers acasă cu voi?

— Nu chiar, spune Haven cu vocea mică şi chinuită de remuşcări. După încă alte două claxoane de camion şi alte arătări ale degetului, renunţ. Promiţându-mi că, de îndată ce termin cu Haven, îl voi suna pe Damen pe mobil şi voi rezolva totul.

— Alo? Spune ea, în mod evident, ţipând. Vreau să zic, Dumnezeule, dacă eşti prea ocupată ca să stai de vorbă cu mine, atunci spune. Pot oricând să-1 sun pe Miles, să ştii.

Respir adânc, străduindu-mă să nu-mi pierd răbdarea.

— Haven, îmi cer scuze, bine? Încerc să conduc şi sunt puţin distrată. In plus, amândouă ştim că Miles e încă la ora de actorie şi de aceea m-ai sunat pe mine.

Trec pe ultima bandă din stânga, hotărâtă să calc acceleraţia şi să ajung acasă cât mai repede cu putinţă.

— Mă rog, îngaimă ea. Oricum, nu ţi-am spus asta încă, dar, ei bine, eu şi Drina am cam plecat fără ea.

— Ce aţi făcut?

— Ştii tu, la Nocturna. Ea efectiv a... dispărut. Vreau să zic, ne-am uitat peste tot, dar pur şi simplu nu am putut s-o găsim. Aşa că ne-am gândit că poate s-a împrietenit cu cineva, ceea ce, crede-mă, nu e chiar de lepădat, iar apoi... Ei bine, am cam... Plecat.

— Aţi lăsat -o în L. A.? In noaptea de Halloween? Când toţi ciudaţii din oraş se dezlănţuie? Şi în clipa în care spun asta, văd – ele trei într-un club întunecat şi sordid, Drina ducând-o pe Haven către camera VIP ca să bea ceva, în mod intenţionat ocolind-o pe Evangeline. Şi, cu toate că totul devine alb după asta, în mod sigur n-am văzut nici un băiat.

— Şi noi ce trebuia să facem? Vreau să zic, nu ştiu dacă tu ştii asta, însă ea are optsprezece ani, ceea ce înseamnă că poate să facă aproape ce doreşte. In plus, Drina a spus că va sta cu ochii pe ea, dar apoi şi ea a pierdut-o din vedere. Tocmai am vorbit cu ea, se simte îngrozitor.

Drina se simte îngrozitor? Îmi dau ochii peste cap, fiindu-mi prea greu să cred asta. Drina nu pare a fi genul care să simtă ceva, mai ales remuşcare.

Şi asta ce ar trebuie să însemne? Nici măcar nu o cunoşti. Îmi strâng buzele şi accelerez, pe de-o parte, deoarece ştiu că această porţiune a drumului nu este deocamdată supravegheată de poliţişti, pe de altă parte, fiindcă vreau să fug de Haven, Drina, Evangeline şi dispariţia misterioasă a lui Damen, de tot, de absolut tot – cu toate că ştiu că nu pot.

— Îmi cer scuze, murmur în cele din urmă, ridicând piciorul de pe acceleraţie, revenind la o viteză normală.

— Mă rog. Eu doar... Mă simt atât de îngrozitor şi nu ştiu ce să fac.

— I-ai sunat părinţii? Întreb eu, cu toate că tocmai am simţit răspunsul.

— Mama ei e o beţivancă, locuieşte pe undeva prin Arizona, iar tatăl ei a întins-o când ea încă se afla în uter. Şi, crede-mă, proprietarul ei vrea ca lucrurile ei să dispară ca să poată închiria apartamentul altcuiva. Am făcut până şi o plângere la poliţie, însă ei nu au părut prea îngrijoraţi.

— Ştiu, spun eu, trecând farurile pe faza lungă, pentru că intrasem în zona întunecară, din canion.

— Cum adică ştii?

— Adică, ştiu cum te simţi. Oftează.

— Unde eşti? De ce nu ai venit la prânz?

— Sunt în Laguna Canyon, mă întorc acasă de la Disncyland. Damen m-a dus acolo.

Zâmbesc când îmi amintesc, cu toate că zâmbetul dispare destul de repede.

— O, Doamne, asta e atât de bizar! Zice Haven.

— Mie-mi spui, sunt eu de acord, încă neobişnuită cu ideea de a-1 vedea jucându-se în Regatul Magic, cu toate că am văzut asta cu ochii mei.

— Nu, vreau să zic că şi Drina s-a dus acolo. Nu e amuzant? V-aţi întâlnit pe-acolo?

— Hm, nu, spun eu, încercând să-mi controlez vocea în ciuda stomacului care a început să se agite, palmelor transpirate şi a sentimentului copleşitor de teamă.

— Ha. Ciudat. Dar totuşi, e destul de mare şi aglomerat. Râde.

— Da, da, este, zic eu. Ascultă, trebuie să închid, ne vedem mâine?

Şi, înainte să poată răspunde, trag pe dreapta şi parchez la bordură, căutând în lista apelurilor primite numărul lui Damen şi izbind cu putere volanul când văd că e marcat ca număr privat.

Halal iubit! Nici măcar n-am numărul lui de telefon şi nici măcar unde locuieşte nu ştiu.

Şaptesprezece.

Noaptea trecută, când Damen în cele din urmă a sunat (sau cel puţin am bănuit că era el, de vreme ce pe ecran scria „număr privat”), l-am lăsat să se ducă direct în căsuţa vocală. Şi în dimineaţa asta, în timp ce mă pregătesc de şcoală, îl şterg fără ca măcar să-1 ascult.

— Nu eşti curioasă nici măcar un pic? Întreabă Riley învârtindu-se cu scaunul meu de birou, părul ei dat pe spate şi costumul de Matrix fiind o înceţoşare neagră şi strălucitoare.

— Nu. Arunc o privire furioasă spre hanoracul cu Mickey Mouse care e încă în punga lui, apoi iau unul pe care nu mi 1-a cumpărat el.

— Ei bine, ai fi putut să mă fi lăsat să-1 ascult, ca să îţi pot da motivul principal.

— De două ori nu. Îmi răsucesc părul într-un coc, apoi îl înjunghii cu un creion, ca să-l ţină locului.

— Ei, nu te răzbuna pe părul tău! Vreau să zic, Dumnezeule, ce ţi-a făcut el? Râde. Dar văzând că nu îi răspund, mă priveşte şi continuă: Nu te înţeleg. De ce eşti mereu atât de nervoasă? Mare brânză – l-ai pierdut pe şosea şi a uitat să-ţi dea numărul său de telefon. Vreau să zic, de când ai devenit atât de paranoică?

Clatin din cap şi mă întorc, ştiind că are dreptate. Sunt nervoasă. Şi paranoică. Şi mult mai mult decât atât. Pur şi simplu, ciudata de zi cu zi care poate fi enervată cu uşurinţă, care aude gânduri, vede aure şi simte spirite. Dar ceea ce ea nu ştie este că e mult mai mult la mijloc decât vreau eu să ştie ea.

De exemplu, Drina urmărindu-ne la Disneyland.

Şi cum Damen dispare mereu când ea e prin preajmă.

Mă întorc înapoi spre Riley, clătinând din cap în timp ce îi analizez costumul strălucitor.

— Cât mai ai de gând să te joci de-a Halloweenul?

Îşi încrucişează braţele la piept şi se îmbufnează.

— Cât am eu chef.

Şi, când îi văd buza de jos tremurând, mă simt cea mai ursuză persoană din lume.

— Uite, îmi pare rău, spun eu, luându-mi geanta şi agăţând-o de umăr, dorindu-mi ca viaţa să mi se aşeze odată şi-odată, să găsesc un fel de echilibru.

— Nu, nu îţi pare. Mă priveşte aspru. In mod sigur, nu îţi pare rău.

— Riley, chiar îmi pare rău. Şi, crede-mă, nu vreau să ne certăm.

Ea clatină din cap şi priveşte înspre tavan, lovind cu piciorul podeaua.

— Vii? Mă îndrept spre uşă, însă ea refuză să răspundă. Aşa că respir adânc şi spun: Haide, Riley. Ştii că nu-mi permit să întârzii. Te rog, hotărăşte-te odată!

Îşi închide ochii şi dă din cap, şi, când se uită la mine din nou, ochii i s-au făcut roşii.

— Nu trebuie să fiu aici, ştii doar!

Pun mâna pe clanţă, dorindu-mi să plec, însă ştiind că nu pot, nu după ce a spus asta.

— Despre ce vorbeşti?

— Vreau să zic, aici! Toate astea! Eu şi tu. Vizitele noastre secrete. Nu trebuie să fac asta.

Mă holbez la ea, stomacul agitându-mi-se, dorindu-mi să o opresc, fără să mai vreau să ascult în continuare. M-am obişnuit atât de tare cu prezenţa ei, că nu m-am gândit niciodată la o alternativă, că ar putea fi alt loc în care s-ar duce mai degrabă.

— Dar… Am crezut că îţi place să fii aici, spun eu cu o voce răguşită şi pierdută care-mi trădează panica.

— Îmi place să fiu aici. Dar, ei bine, poate că nu e cel mai bun lucru. Poate că ar trebui să fiu în altă parte. Te-ai gândit vreodată la asta? Mă priveşte cu ochii plini de suferinţă şi confuzi şi, cu toate că acum am întârziat în mod clar la şcoală, nu mai pot pleca.

— Riley… Cu… Ce vrei să spui mai exact? Întreb eu, dorindu-mi să derulez această întreagă dimineaţă şi să o iau de la început. …

— Ei bine, Ava a spus.

— Ava?

Ochii pur şi simplu mi-au ieşit din orbite.

— Mda, ştii tu, mediumul, cea de la petrecerea de Halloween? Cea care mă putea vedea?

Clatin din cap şi deschid uşa, uitându-mă peste umăr când spun:

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar Ava e o impostoare. O prefăcută. O şarlatană.

O mincinoasă! Nu ar trebui să asculţi vreun cuvânt din ceea ce spune. E nebună!

Insă Riley doar ridică din umeri, cu ochii aţintiţi asupra mea.

— A spus câteva lucruri interesante.

Iar vocea ei răspândeşte atâta durere şi îngrijorare, că as zice orice ca să termin cu asta.

— Ascultă. Arunc o privire spre coridor, cu toate că ştiu că Sabine nu mai e acolo. Nu vreau să aud despre Ava. Vreau să spun, dacă vrei să o vizitezi, chiar şi după tot ceea ce ţi-am zis, e în regulă, nu te-aş putea opri. Însă aminteşte-ţi că Ava nu ne cunoaşte. Şi nu are nici un drept să ne judece sau să judece faptul că nouă ne place să fim împreună. Nu e treaba ei. E treaba noastră. Şi, când o privesc, văd că ochii încă îi sunt larg deschişi, buza încă îi tremură, iar inima îmi cade direct pe podea.

— Chiar trebuie să plec, deci vii sau nu? Şoptesc.

Mă priveşte fix. Aşa că respir adânc, clatin din cap şi trântesc uşa în urma mea.

De vreme ce Miles a fost îndeajuns de inteligent să nu mă aştepte, conduc spre şcoală singură. Şi, cu toate că deja a sunat clopoţelul, Damen e acolo, aşteptând lângă maşina sa, în cel de-al doilea cel mai bun loc, lângă al meu.

— Hei, spune el venind lângă mine şi aplecând-se să mă sărute. Insă eu îmi iau geanta şi gonesc către poartă.

— Îmi pare rău că te-am pierdut ieri. Te-am sunat pe mobil, dar nu mi-ai răspuns.

Merge încet pe lângă mine.

Apuc barele reci de fier şi trag de ele cât de tare pot. Dar, când ele nici măcar nu se clintesc, îmi închid ochii şi-mi lipesc fruntea de ele, ştiind că e prea târziu, că e în van.

— Ai primit mesajul meu?

Dau drumul porţii şi mă îndrept spre secretariat, vizualizând îngrozitorul moment când voi păşi înăuntru şi voi fi crucificată pentru chiulul de ieri şi întârziatul de azi.

— Ce s-a întâmplat? Întreabă el apucându-mă de mână şi făcându-mi trupul să se încingă. Credeam că ne-am distrat. Credeam că ţi-a plăcut.

Mă sprijin de zidul mic de cărămidă şi oftez. Simţindu-mă ca o legumă, slăbită, complet fară apărare.

— Sau râdeai de mine?

Îmi strânge mâna, ochii săi implorându-mă să nu fiu supărată.

Şi, tocmai când sunt pe cale să cedez, tocmai când sunt pe cale să-i înghit momeala, dau drumul mâinii sale şi mă îndepărtez. Înfiorându-mă la amintirea lui Haven, a convorbirii noastre telefonice şi a dispariţiei sale misterioase de pe şosea care trec pe lângă mine cu viteza luminii.

— Ştiai că şi Drina a venit la Disneyland? Întreb eu şi, în clipa în care rostesc cuvintele, îmi dau seama cât de jalnic a părut totul. Dar, de vreme ce am spus-o, pot foarte bine să şi continui: Este ceva ce ar trebui să ştiu? Ceva ce trebuie să-mi spui?

Îmi strâng buzele şi mă aştept la ce-i mai rău.

Dar el doar mă priveşte fix în ochi în timp ce-mi zice:

— Nu sunt interesat de Drina. Sunt interesat doar de tine.

Mă holbez la pământ, vrând să cred, dorindu-mi să fie atât de uşor. Dar, când mă apucă din nou de mână, îmi dau seama că este uşor, deoarece toate îndoielile mele dispar.

— Iar acum urmează partea în care îmi spui că şi tu simţi exact la fel, spune el privindu-mă fix.

Ezit, inima bătându-mi atât de tare că sunt sigură că o pot auzi. Dar, fiindcă fac o pauză prea lungă, momentul trece, iar el îşi petrece braţul în jurul taliei mele şi mă conduce înapoi către poartă.

— E în regulă. Zâmbeşte. Acordă-ţi timpul necesar. Nu e nici o grabă, nici o dată de expirare. Râde. Însă acum, hai să mergem la oră.

— Dar trebuie să trecem prin secretariat. Îl privesc cu ochii mijiţi. Poarta e închisă, îţi aminteşti?

El clatină din cap.

— Ever, poarta nu e închisă.

— Hm, scuze, dar tocmai am încercat să o deschid. E închisă, îi reamintesc.

Zâmbeşte.

— Vrei să mă crezi?

Mă uit la el.

— Ce te costă? Câţiva paşi? Încă vreo câteva minute de întârziere? Privesc de la el la secretariat, apoi clatin din cap şi îl urmez spre poarta care, cumva, inexplicabil, e deschisă.

— Dar am văzut! Şi tu ai văzut! Mă uit la el, neînţelegând cum de toate astea s-ar fi putut întâmpla. Am şi tras de ele cât de tare am putut şi nu s-au clintit nici măcar un milimetru.

Insă el mă sărută pe obraz şi mă conduce înăuntru, râzând când spune:

— Intră. Şi nu-ţi face griji, domnul Robins nu e în stare să vină, iar suplinitoarea este zăpăcită. Vei fi în regulă.

— Tu nu vii? Întreb eu, acel simţământ de panică şi afecţiune cuibărindu-se din nou în mine.

El ridică din umeri.

— Sunt emancipat. Fac ce vreau.

— Mda, dar... Mă opresc, dându-mi seama că numărul său de telefon nu e singurul lucru pe care nu-l am. Abia îl cunosc pe tipul asta. Şi nu pot să nu mă întreb cum de e posibil să mă facă să mă simt atât de bine, atât de normală, când totul în legătură cu el e atât de anormal. Şi, abia după ce m-am întors, mi-am dat seama că încă nu mi-a explicat ce s-a întâmplat aseară pe şosea.

Insă, înainte să-l întreb, el e lângă mine, luându-mi mâna în timp ce spune:

— M-a sunat vecinul meu. Aspersoarele mi s-au stricat şi grădina mi s-a inundat. Am încercat să îţi spun, dar vorbeai la telefon, aşa că nu am vrut să te deranjez.

Privesc în jos, spre mâinile noastre, una de culoarea bronzului şi alta palidă, una puternică şi alta fragilă, o pereche atât de improbabilă.

— Acum, du-te. Ne vedem după şcoală, promit. Zâmbeşte, scoţând o lalea roşie de după urechea mea.

De obicei, încerc să nu mă gândesc la vechea mea viaţă. Încerc să nu mă gândesc la vechea mea casă, la vechii mei prieteni, la

vechea mea familie, la vechea mea persoană. Şi, cu toate că am devenit destul de bună în a preîntâmpina această furtună specială, recunoscând semnele – ochii usturători, respiraţia scurtă, sentimentul copleşitor de goliciune şi disperare – înainte ca ele să mă poată copleşi, câteodată pur şi simplu loveşte fără să avertizeze, fără să am timp să mă pregătesc, Tot ce pot să fac când asta se întâmplă este să mă ghemuiesc şi să aştept să treacă.

Ceea ce e destul de dificil în timpul orei de istorie.

Aşa că, în vreme ce domnul Munoz trăncăneşte întruna despre Napoleon, gâtul mi se blochează, stomacul mi se strânge, iar ochii încep să mă ardă atât de tare, încât ţâşnesc de pe scaun şi alerg spre uşă, desigur, profesorul strigându-mă să vin înapoi, fiind imună la râsetele colegilor mei de clasă.

Mă duc după colţ, orbită de lacrimi, suspinând după aer, simţindu-mi interiorul gol, curat, o cochilie goală strângându-se în ea însăşi. Şi, când o văd pe Stacia, e prea târziu şi mă izbesc de ea cu o asemenea viteză şi forţă, încât ea cade la podea şi-şi rupe rochia.

— Ce naiba… Rămâne cu gura căscată când îşi vede picioarele julite şi rochia sfâşiată, înainte să-şi ridice privirea spre mine. Ai rupt-o, ciudată tâmpită ce eşti!

Îşi trece pumnul prin gaură, arătându-mi stricăciunile.

Şi, cu toate că mă simt rău pentru ceea ce s-a întâmplat, nu am timp să o ajut. Durerea e pe cale să mă mistuie şi nu o pot lăsa să vadă.

Dau să trec pe lângă ea tocmai când mă apucă de mână şi se luptă să se ridice, atingerea pielii ei umplându-mă cu atâta energie fioroasă, întunecată, că îmi taie respiraţia.

— Ca să ştii şi tu, rochia asta e de firmă. Ceea ce înseamnă că tu ai să o înlocuieşti, spune ea, degetele ei strângându-mă atât de tare, încât mă tem să nu leşin. Şi, crede-mă, nu mă opresc aici.

Clatină din cap şi mă priveşte fioros. O să îţi pară atât de rău că ai dat peste mine, că îţi vei dori să nu fi venit vreodată la şcoala asta.

— Aşa cum ai făcut cu Kendra? Spun eu, simţindu-mă brusc mai bine, stomacul începând să mi se calmeze.

Stacia slăbeşte strânsoarea, dar nu-mi dă drumul.

— Ai pus drogurile acelea în vestiarul ei. Ai făcut să fie exmatriculată, i-ai distrus credibilitatea pentru ca ei să te creadă pe tine, şi nu pe ea, continui eu, descriind scena din mintea mea.

Îmi dă drumul la mână şi face un pas înapoi, faţa devenindu-i palidă în timp ce spune:

— Cine ţi-a zis asta? Tu nici măcar nu erai aici când s-a întâmplat. Ridic din umeri, ştiind că e adevărat, cu toate că abia contează.

— Oh, şi mai am multe de zis, spun eu înaintând spre ea, propria mea furtună liniştindu-se, durerea mea copleşitoare lecuindu-se în mod miraculos la vederea fricii din ochii ei. Ştiu că trişezi la teste, furi de la părinţii tăi, de la magazinele de haine şi de la prieteni – totul e corect, după cum crezi tu. Ştiu că înregistrezi convorbirile telefonice ale lui Honor şi ai un fişier cu toate e-mailurile şi SMS-urile ei în caz că se decide să-ţi întoarcă spatele. Ştiu că flirtezi cu tatăl ei vitreg, ceea ce, apropo, e complet dezgustător, dar, din nefericire, e şi mai rău de-atât. Ştiu totul despre domnul Barnes… Barum? Mă rog, ştii la cine mă refer, profesorul tău de istorie dintr-a noua? Cel pe care ai încercat să-1 seduci? Şi, când nu ţi-a răspuns cu aceeaşi monedă, ai încercat să-1 şantajezi în schimb, ameninţând să-1 spui directorului şcolii şi bietei sale soţii însărcinate… Clatin din cap dezgustată, comportamentul ei fiind atât de meschin, atât de egoist, încât pare a fi ireal.

Şi totuşi, iat-o stând în faţa mea, ochii larg deschişi, buzele tremurând, împietrită de toate secretele ei murdare pe care le-

am scos la iveală. Şi, în loc să mă simt rău sau vinovată pentru că am expus-o în halul ăsta, pentru că mi-am folosit harul în felul acesta, văzând-o pe această persoană vrednică de dispreţ, această tirană egoistă care m-a batjocorit din prima zi, toată tremurând şi transpirată, este mult mai încântător decât aş fi putut vreodată să-mi imaginez. Şi cu greaţa şi durerea mea care tocmai mi-au trecut, îmi zic, ce naiba, aş putea la fel de bine să continui.

— Ar trebui să continui? Întreb eu. Deoarece, crede-mă, pot să o fac. Mai sunt o mulţime de spus, dar deja ştii asta, nu-i aşa?

Mă duc spre ea, eu înaintând, ea dând înapoi, nerăbdătoare să se distanţeze de mine cât de mult posibil.

— Ce eşti? Un fel de vrăjitoare? Şopteşte ea, ochii scrutând coridorul, căutând vreun ajutor, vreo ieşire, orice ca să scape de mine.

Râd. Nu recunosc, nu neg, pur şi simplu o las să se gândească de două ori înainte să se ia de mine din nou.

Dar, brusc, când se opreşte, îşi regăseşte echilibrul şi mă priveşte în ochi când spune:

— Totuşi, este cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Buzele i se transformă într-un rânjet. Şi oamenii pe cine gândeşti că o să creadă? Pe mine, cea mai populară fată din liceu? Sau pe tine, cea mai mare ciudată care a venit vreodată la şcoala asta?

Are dreptate.

Arată cu degetul spre gaura din rochie, apoi clatină din cap şi adaugă:

— Stai departe de mine, ciudato! Deoarece, dacă nu o faci, jur pe Dumnezeu că o să regreţi.

Şi, când o ia din loc, se izbeşte atât de tare în umărul meu, încât n-am nici o îndoială că ceea ce spus e adevărat.

Odată ajunsă la masa de prânz, încerc să nu rămân cu gura căscată, însă părul lui Haven e atât de purpuriu, că nu sunt sigură dacă ar trebui să-i spun.

— Nu încerca să te prefaci că nu vezi. E îngrozitor, ştiu. Râde. După ce am terminat de vorbit cu tine aseară, am încercat să-1 vopsesc roşu, ştii tu, acea nuanţă superbă de roşu-arămiu ca a Drinei? Numai că asta e ceea ce mi-a ieşit. Apucă o şuviţă şi se încruntă. Arăt ca o vânătă pe băţ. Dar numai pentru câteva ore o să mai fiu aşa, căci, după şcoală, Drina mă duce la un mare salon pentru vedete pe undeva prin L. A. Ştii tu, unul dintre acelea unde îţi faci rezervare cu un an înainte? Doar că ea a fost în stare să mă strecoare în ultimul moment. Jur, are atâtea relaţii, este minunată.

— Unde e Miles? Întreb eu, tăindu-i vorba, nedorind să mai aud vreun cuvânt despre minunata Drina şi despre minunatele ei talente.

— Îşi memorează replicile. Teatrul comunităţii produce Hairspray, iar el speră să capete rolul principal.

— Rolul principal nu e pentru o fată? Îmi deschid pachetul de prânz, găsind un sendviş, un ciorchine de struguri şi multe lalele, Ridică din umeri.

— A încercat să mă convingă şi pe mine, dar nu e genul meu. Aşadar, unde e cel înalt, brunet şi sexy, cunoscut şi ca iubitul tău? Întreabă ea desfăcându-şi şerveţelul şi folosindu-1 pe post de suport pentru prăjitura ei cu căpşuni.

Ridic din umeri, reamintindu-mi cum, din nou, am uitat să-i cer numărul sau măcar să aflu unde locuieşte.

— Bucurându-se de beneficiile libertăţii, bănuiesc, spun în cele din urmă, despachetându-mi sendvişul şi muşcând din el. Noutăţi în legătură cu Evangeline?

Clatină din cap.

— Nu. Dar priveşte asta.

Îşi ridică mâneca, arătându-mi încheietura mâinii. Mijesc ochii spre începutul unui tatuaj mic şi rotund, o schiţă vagă a unui şarpe care-şi înghite coada. Şi, cu toate că mai are mult până să fie complet, pentru o clipă scurtă de tot, îl văd târându-se şi mişcându-se. Dar, când clipesc, este din nou imobil.

— Ce e ăla? Şoptesc eu, dându-mi seama cum energia pe care acesta o emană mă umple de groază, deşi nu pot să înţeleg de ce.

— Trebuia să fie o surpriză. Am să ţi-1 arăt când va fi gata. Zâmbeşte. De fapt, nici măcar nu ar fi trebuit să-ţi spun. Îşi aranjează mâneca şi se uită prin jur. Vreau să zic, am promis că nu o voi face Bănuiesc că sunt prea entuziasmată şi uneori nu sunt bună deloc la ţinut secrete. În special pe ale mele.

Mă uit la ea, încercând să intru în rezonanţă cu energia ei, sa găsesc vreo explicaţie logică pentru motivul care-mi face stomacul să se simtă atât de îngrozitor, dar nu reuşesc nimic.

— Cui i-ai promis? Ce se întâmplă? Întreb eu, privind cum aura ei e un gri ceţos, cum marginile i se pierd şi se evaporă în jur.

Insă ea doar râde şi se preface că-şi închide fermoarul peste buze.

— Uită de asta, spune ea. Va trebui să aştepţi.

Optsprezece.

Când ajung acasă, Damen mă aşteaptă pe trepte, zâmbind într-un fel care alungă norii de pe cer şi şterge orice urmă de îndoială.

— Cum ai făcut să treci de paznicul de la poartă? Întreb eu, ştiind sigur că nu l-am invitat.

— Şarmul şi o maşină scumpă funcţionează tot timpul. Râde, ştergându-şi la spate pantalonii de firmă şi urmându-mă înăuntru. Aşadar, cum ţi-a fost ziua?

Ridic din umeri, ştiind că încalc cea mai fundamentală regulă dintre toate – să nu inviţi niciodată un străin înăuntru, chiar dacă străinul se presupune a fi iubitul meu.

— Ştii tu, rutina zilnică, spun în cele din urmă. Suplinitoarea a făgăduit că nu se va mai întoarce vreodată, doamna Machado m-a rugat pe mine să nu mă mai întorc vreodată…

Mă uit la el, tentată să mai inventez câte ceva de vreme ce, în mod clar, el nu mă ascultă. Deoarece, cu toate că dă din cap de parcă m-ar asculta, privirea sa e preocupată, distantă.

Mă îndrept spre bucătărie, îmi vâr capul în frigider şi întreb:

— Tu ce ai făcut?

Apoi ridic o sticlă de apă să i-o ofer, dar el clatină din cap şi ia o gură din băutura sa roşie.

— Am condus puţin, am făcut surfing, am aşteptat clopoţelul să sune pentru a te vedea din nou.

Zâmbeşte.

— Ştii că ai fi putut să mergi la şcoală, iar apoi nu ar fi fost nevoie să mă aşteptaţi, spun eu.

— Am să încerc să-mi reamintesc asta mâine. Râde.

Mă sprijin de tejghea, răsucind înainte şi înapoi capacul sticlei mele, agitată la gândul de a fi singură cu el în această casă mare şi goală, cu atât de multe întrebări fără răspuns şi fără vreo idee de unde să încep.

— Vrei să ieşim afară şi să ne bălăcim în piscină? Întreb în cele din urmă, gândindu-mă că aerul curat şi spaţiul deschis ar putea să-mi calmeze nervii.

Dar el clatină din cap şi îmi ia mâna.

— Aş merge mai degrabă sus, să-ţi văd dormitorul.

— De unde ştii că e sus? Spun, privindu-1 cu ochii mijiţi. Dar el râde.

— Nu sunt mereu sus?

Ezit, oscilând între a permite ca asta să se întâmple şi a găsi o manieră politicoasă de a-1 evita.

Dar, când mă strânge de mână şi spune: „Haide, promit să nu muşc”, zâmbetul său e atât de irezistibil, atingerea atât de calmă şi ispititoare, că singura mea speranţă în timp ce-1 duc sus este ca Riley să nu fie acolo.

În clipa în care ajungem în capul scărilor, Riley iese din camera de lucru şi strigă:

— O, Doamne, îmi pare atât de rău! Chiar nu vreau să mă cert cu... Ups!

Se opreşte deodată şi rămâne cu gura căscată, ochii larg deschişi, ca nişte discuri Frisbee, săgetându-ne.

Dar eu continui să merg către camera mea de parcă nu am văzut-o, sperând că va avea bunul-simţ să dispară până mai târziu. Mult mai târziu.

— Se pare că ţi-ai lăsat televizorul deschis, spune Damen intrând în camera de lucru, în timp ce eu o privesc furioasă pe Riley care sare pe lângă el, privindu-1 de sus în jos şi ridicând două degete mari entuziaste în semn de OK.

Şi, cu toate că o implor din priviri să plece, ea se aşază direct pe canapea şi îşi pune picioarele pe genunchii lui.

Intru ca o furtună în baie, furioasă pe ea că mi-a ignorat mesajul, pentru că îşi lungeşte vizita şi refuză să plece, ştiind că e doar o chestiune de timp până va face ceva nebunesc, ceva ce nu voi putea niciodată să explic. Aşa că îmi scot hanoracul şi îmi desfăşor activilăţile de rutină, spălându-mă pe dinţi cu o mână şi cu cealaltă dându-mă cu roll-on la subraţ, scuipând în chiuvetă înainte să-mi pun un tricou alb, curat. Apoi, renunţ la coada de cal, mă dau cu un pic de balsam de buze şi cu puţin parfum şi intru în cameră, doar ca să o găsesc pe Riley acolo uitându-se în urechile sale.

— Haide să-ţi arăt balconul, priveliştea este minunată, spun eu. Nerăbdătoare să-1 scap de Riley.

Dar el clatină din cap şi spune:

— Mai târziu.

Bătând cu palma perna de lângă el în timp ce Riley sare în sus şi chiuie.

Îl privesc stând acolo, inocent, nebănuind ce se întâmplă, crezând că are canapeaua numai pentru el, când adevărul e că înţepătura din ureche, mâncărimea genunchilor, adierea de pe gât, toate sunt pricinuite de surioara mea moartă.

— Hm, mi-am lăsat apa în baie, zic eu, privind-o tăios pe Riley şi răsucindu-mă să mă duc spre baie, gândindu-mă că mă va urma dacă ştie ce e bine pentru ea.

Însă Damen se ridică şi spune:

— Permite-mi!

Îl privesc în timp ce el se mişcă între canapea şi masă în mod sigur evitând picioarele lui Riley care se bălăbănesc.

Apoi, ea rămâne cu gura căscată spre mine, eu cu gura căscată la ea şi următorul lucru pe care-1 constat este că a dispărut.

— Poftim, spune Damen, dându-mi sticla şi mişcându-se fără griji prin spaţiul prin care, cu câteva clipe în urmă, şi-a făcut drum cu foarte mare grijă. Şi, când îmi remarcă privirea, zâmbeşte şi zice: Cee?

Insă eu clatin din cap şi mă holbez spre televizor, încredinţându-mă că a fost o simplă coincidenţă. Nu se poate ca el s-o fi văzut.

— Aşadar, vrei să-mi spui cum faci?

Ne aflăm afară, aşezaţi pe şezlong, tocmai terminând de mâncat aproape o întreagă pizza, mare parte din ea fiind înfulecată de mine, de vreme ce Damen mănâncă mai mult ca un fotomodel decât ca un tip obişnuit. Adică, ciuguleşte un pic, mişcă

mâncarea de colo-colo, ia o îmbucătură, mai ciuguleşte un pic, dar cel mai mult a sorbit din băutura sa.

— Ce să fac?

— Totul! Pe bune. Nu-ţi faci niciodată temele, dar ştii toate răspunsurile, iei o pensulă, o înmoi în vopsea şi, voilâ, ai creat un Picasso care e chiar mai bun decât Picasso! Te descurci prost la sport? Eşti complet necoordonat? Haide, spune-mi!

Oftează.

— Ei bine, nu am fost niciodată foarte bun la baseball, spune el lipindu-şi buzele de urechea mea. Dar sunt un jucător de fotbal de primă clasă şi sunt destul de priceput la surfing, dacă pot să spun asta.

— Atunci, trebuie să fie muzica. Eşti cam afon?

— Adu-mi o chitară şi am să-ţi cânt ceva. Sau chiar un pian, o vioară sau un saxofon.

— Atunci ce e? Haide, toată lumea are ceva la care nu se descurcă! Spune-mi şi mie la ce nu eşti bun.

— De ce vrei să ştii? Întreabă el trăgându-mă mai aproape. De ce vrei să distrugi această iluzie perfectă pe care o ai despre mine?

— Deoarece urăsc să mă simt atât de ştearsă şi insignifiantă în comparaţie cu tine. Pe bune, sunt atât de banală în atâtea feluri şi pur şi simplu vreau să ştiu că şi tu dai greş la ceva. Haide, fă-mă să mă simt mai bine.

— Nu eşti banală, spune el, cu nasul în părul meu, vocea sa fiind mult prea serioasă.

Însă refuz să renunţ, am nevoie de ceva să continui, ceva care să-l umanizeze, chiar dacă numai puţin.

— Doar un singur lucru, te rog? Chiar dacă trebuie să mintă, e pentru o cauză nobilă – stima mea de sine.

Încerc să mă întorc să-l privesc, însă el mă strânge mai tare şi mă ţine locului, sărutându-mi vârful urechii în timp ce şopteşte:

— Chiar vrei să ştii?

Încuviinţez, inima bătându-mi nebuneşte, iar sângele pulsând electric.

— Nu sunt bun când e vorba de dragoste.

Mă holbez la şemineu, întrebându-mă ce vrea să zică cu asta. Şi, cu toate că am vrut cu adevărat să-mi răspundă, asta nu înseamnă că eu chiar voiam să-mi răspundă atât de serios.

— Hm, poţi să dezvolţi? Întreb eu, râzând agitată, nefiind sigură dacă într-adevăr vreau să aud.

Temându-mă că ar putea avea ceva de-a face cu Drina – un subiect pe care mai degrabă l-aş evita.

Se lipeşte de mine, respirând adânc. Şi rămâne aşa atât de mult, că mă întreb dacă mai are de gând să vorbească. Dar când, în cele clin urmă, o face, spune:

— Pur şi simplu, sfârşesc mereu… Prin a dezamăgi. Ridică din umeri, refuzând să explice mai departe.

— Dar ai doar şaptesprezece ani.

Mă retrag din braţele sale şi îl privesc. El ridică din umeri.

— Aşadar, câte dezamăgiri ar putea să fie?

Insă, în loc să-mi răspundă, mă întoarce din nou cu spatele la el şi îmi şopteşte:

— Haide să înotăm.

Altă dovadă a cât de perfect este Damen – are mereu un slip în maşină.

— Hei, suntem în California, niciodată nu ştii când ai nevoie de el, spune, stând pe marginea piscinei şi zâmbindu-mi. Am şi un costum de scafandru în maşină. Să-1 aduc?

— Nu-ţi pot răspunde la asta, zic eu îndreptându-mă spre capătul adânc al bazinului, aburii ridicându-se peste tot în jur. Va trebui să afli singur.

Se apropie de margine şi se preface că-şi bagă în piscină degetul mare de la picior.

— Fără să testezi, doar sărituri, îl dojenesc eu.

— Pot să mă arunc?

— Ghiulea, aruncat pe burtă, cum vrei tu.

Râd, urmărindu-1 executând cea mai superbă săritură, înainte să ţâşnească lângă mine.

— Perfect, spune el, cu părul dat pe spate, pielea udă şi strălucitoare, în timp ce picături de apă îi atârnă de gene.

Şi, tocmai când cred că e pe cale să mă sărute, se scufundă înapoi sub apă şi înoată îndepărtându-se.

Aşa că respir adânc, îmi calc în picioare mândria şi îl urmez.

— Mult mai bine, zice el, ţinându-mă aproape.

— Eşti speriat de adâncime?

Zâmbesc, degetele abia atingând fundul piscinei.

— Mă referéam la ţinuta ta. Ar trebui să te îmbraci aşa mai des. Privesc în jos la corpul meu alb în bikini albi şi încerc să nu mă simt foarte nesigură în comparaţie cu corpul său bine lucrat şi bronzat.

— In mod sigur, o îmbunătăţire uriaşă faţă de hanorace şi jeanşi. Râde.

Îmi strâng buzele, nefiind sigură ce să spun.

— Dar bănuiesc că trebuie să faci ceea ce trebuie să faci, corect?

Îi privesc faţa. Ceva din felul în care a spus asta a părut că se referea la ceva mai mult, de parcă el de fapt ar şti de ce mă îmbrac aşa cum o fac.

Zâmbeşte.

— În mod sigur te protejează de furia Staciei şi a lui Honor. Ele nu sunt prea bune când vine vorba de concurat.

Îmi dă părul după ureche şi îmi mângâie obrazul.

— Concurăm cumva? Întreb eu, reamintindu-mi de flirt, de bobocii de trandafir, de cearta noastră de azi de la şcoală, ameninţarea pe care sunt sigură că şi-o va duce la îndeplinire.

Urmărindu-1 cum mă priveşte pentru un moment lung, atât de lung că starea sufletească mi s-a schimbat, mă îndepărtez.

— Ever, nu a fost niciodată vreo competiţie, spune el, venind după mine.

Însă eu mă scufund sub apă şi înot spre scară, apucând-o şi ieşind din piscină, ştiind că trebuie să acţionez repede dacă e să spun ce am de spus, deoarece, în momentul în care se apropie, voi uita cuvintele.

— Cum e posibil să ştiu ceva când tu te schimbi de la o clipă la alta? Întreb eu, mâinile tremurându-mi, vocea fiindu-mi nesigură, dorindu-mi să mă opresc pur şi simplu, să renunţ, să recuperez frumoasa după-amiază romantică pe care o aveam. Insă, ştiind că asta trebuia spus, în ciuda consecinţelor. Vreau să zic, într-o clipă mă priveşti îndelung – în felul în care o faci tu – şi următorul lucru pe care-1 ştiu Stacia e viaţa ta.

Îmi strâng buzele şi aştept ca el să răspundă, privindu-1 în timp ce iese din piscină şi vine către mine, atât de superb, ud şi strălucitor. Fac eforturi să respir.

— Ever, eu… Îşi închide ochii şi oftează. Şi, când îi deschide din nou, face un alt pas către mine şi spune: Nu am avut niciodată intenţia să te rănesc. Serios. Niciodată. Îşi pune braţul în jurul meu şi încearcă să mă facă să-l privesc. Şi, când o fac, când în cele din urmă muşc momeala, el se uită în ochii mei şi adaugă: N-am vrut niciodată să te rănesc. Şi îmi cer scuze dacă tu simţi că m-am jucat cu sentimentele tale. Ţi-am spus că nu mă pricep la astfel de lucruri.

Îmi zâmbeşte, trecându-şi degetele prin părul meu umed înainte să scoată o lalea roşie.

Il privesc lung, urmărindu-i umerii puternici, pieptul bine lucrat, abdomenul plat şi mâinile goale. Nici o mânecă sub care să ascundă lucruri, nici un buzunar în care să ţină ceva. Doar corpul său superb pe jumătate gol, slipul din care picură apă şi acea lalea tâmpită din mâna sa.

— Cum ai făcut asta? Întreb eu ţinându-mi respiraţia, ştiind al naibii de bine că nu a scos-o de după urechea mea.

— Ce să fac?

Îmi zâmbeşte, braţele sale încercuindu-mi talia, trăgându-mă mai aproape.

— Lalelele, bobocii de trandafir, toate astea? Şoptesc eu încercând să ignor felul în care îi simt mâinile pe pielea mea, cum atingerea sa mă face să mă simt caldă, somnoroasă şi ameţită.

— E magie. Zâmbeşte.

Mă retrag din îmbrăţişarea sa şi iau un prosop pe care mi-1 strâng bine pe corp.

— De ce nu poţi să fii niciodată serios? Spun eu, întrebându-mă în ce m-am băgat şi dacă mai am timp să mă retrag.

— Dar sunt serios, murmură el punându-şi tricoul şi luându-şi cheile în timp ce eu tremur în prosopul rece, privind înmărmurită cum se îndreaptă spre poartă, face cu mâna peste umăr şi strigă: „Sabine e acasă”, înainte să dispară în noapte.

Nouăsprezece.

În ziua următoare, când parchez maşina, Damen nu se află acolo. Şi, în timp ce ies din maşină, îmi pun geanta pe umăr şi mă îndrept spre clasă, îmi spun vorbe încurajatoare şi mă pregătesc pentru ce-i mai rău.

Dar, în clipa în care ajung la sala de clasă, încremenesc. Holbându-mă ca proasta la uşa vopsită în verde, incapabilă să o deschid.

Pentru că abilităţile de medium dispar când Damen e prin preajmă, singurul lucru pe care îl pot vedea cu adevărat este coşmarul pe care mi-1 meşteresc în cap. Cel în care Damen e cocoţat pe marginea băncii Staciei, râzând şi flirtând, scoţând boboci de trandafir din toate locurile posibile, pe când cerul cade peste mine şi eu mă îndrept către locul meu, licărul cald şi minunat din privirea sa trecând fix pe lângă mine în timp ce el îşi întoarce spatele, ca să o privească pe ea.

Iar eu nu pot suporta asta. Pe bune că nu pot. Deoarece, cu toate că Stacia este crudă, răutăcioasă, îngrozitoare şi sadică, se întâmplă ca ea să fie crudă, răutăcioasă, îngrozitoare şi sadică într-un fel în care se vede clar. Fără să ţină secrete, fără să ascundă mistere, răutatea ei fiind acolo, la suprafaţă, în mod clar afişată.

În vreme ce eu sunt opusul: paranoică, secretoasă, furişându-mă pe după ochelari de soare şi un hanorac şi adunând o povară atât de grea, că nimic în legătură cu mine nu e simplu.

Apuc clanţa din nou, certându-mă pe mine însămi: „Asta e ridicol. Ce ai de gând să faci – să renunţi la şcoală? Mai ai de-a face cu asta un an şi jumătate, aşa că nu mai face atâta caz şi intră odată!”

Insă mâinile mele încep să tremure, refuzând să mă asculte, şi, tocmai când sunt pe cale s-o iau la goană, în spatele meu apare un băiat care-şi drege vocea şi spune:

— Hm, ai de gând să o deschizi? Completându-şi întrebarea în cap cu nerostita:„...Ciudată tâmpită ce eşti!”

Aşa că respir adânc, deschid uşa şi păşesc înăuntru. Simţindu-mă mult mai rău decât mi-aş fi putut vreodată imagina când văd că Damen nu e în clasă.

În clipa în care intru în zona meselor, le scrutez pe toate, căutându-1 pe Damen, însă negăsindu-1, mă îndrept spre locul meu obişnuit, ajungând în acelaşi timp cu Haven.

— Ziua a şasea şi nici o veste în legătură cu Evangeline, spune ea, lăsând să cadă pe masă cutia cu prăjituri şi aşezându-se în faţa mea.

— I-ai întrebat pe membrii din grupul anonim?

Miles se aşază lângă mine şi scoate capacul sticlei sale de VitaminWater.

Haven îşi dă ochii peste cap.

— Sunt anonimi, Miles. Miles îşi dă ochii peste cap.

— Mă referam la „mentorul” ei.

— Ei sunt numiţi „sponsori”. Şi da, ea nu ne este de ajutor, nu a auzit nimic. Drina crede că eu mă ambalez cam tare, spun că fac din ţânţar armăsar.

— Încă mai e aici? Întreabă Miles privind-o lung.

Îmi mut privirea de la unul la celălalt, alertată de vocea lui Miles şi aşteptând mai mult. De vreme ce aproape tot ce are legătură cu Damen şi Drina este interzis pentru persoanele medium, sunt la fel de curioasă ca el să aud răspunsul.

— Hm, mda, Miles, ea locuieşte aici acum. De ce? E vreo problemă? Îşi îngustează ochii.

Miles ridică din umeri şi ia o înghiţitură din băutura sa.

— Nici o problemă.

Cu toate că gândurile sale spun contrariul şi aura sa galbenă devine întunecată şi mată în timp ce în el se dă o luptă dacă să spună ceea ce vrea sau să nu spună nimic.

— Doar că… Începe el.

— Doar că ce?

Îl priveşte fix, cu ochii mijiţi şi buzele strânse.

— Ei bine…

Îl privesc îndelung, gândind: „Fă-o, Miles, spune-o! Drina este arogantă, îngrozitoare, o influenţă negativă, pricinuieşte numai probleme. Nu eşti singurul care vede asta, şi eu văd, aşa că, hai, spune-o – e cea mai îngrozitoare!”

El ezită, cuvintele formându-i-se pe limbă în vreme ce eu îmi ţin respiraţia, aşteptând să le rostească. Apoi, expiră zgomotos, clatină din cap şi spune:

— Las-o baltă.

Mă uit la Haven, îi văd faţa înfuriată, aura înflăcărându-se, marginile strălucind şi arzând peste tot prin jur, prevestind o mare izbucnire pe cale să înceaptă în trei… Doi. Unu.

— Scuză-mă, Miles, dar nu am de gând să înghit asta. Dacă ai ceva de spus, spune-mi. Îl priveşte aspru, uitând de prăjitură, în

timp ce bate cu degetele în masa din fibră de sticlă. Văzând că el nu răspunde, continuă: Fă ce vrei, Miles! Şi tu, Ever! Doar pentru că nu spui nimic nu înseamnă că nu eşti mai puţin vinovată.

Miles se uită la mine cu ochii larg deschişi, sprâncenele ridicate şi ştiu că ar trebui să zic ceva, să fac ceva, să fac un spectacol întrebând de ce anume sunt eu vinovată. Dar adevărul e că deja ştiu. Sunt vinovată că nu o plac pe Drina. Că nu am încredere în ea. Că simt ceva dubios, ceva sinistru. Şi nu mă descurc suficient de bine în a ascunde acele suspiciuni.

Haven îşi clatină capul şi îşi roteşte ochii, şi e atât de supărată, că practic scuipă cuvintele:

— Voi nici măcar nu o cunoaşteri! Şi nu aveţi nici un drept de a o judeca! Ca să ştiţi şi voi, eu o plac pe Drina. Şi, în scurta vreme de când o cunosc, ea a fost o mult mai bună prietenă decât oricare din voi!

— Asta nu e adevărat! Strigă Miles, cu ochii înflăcăraţi. Asta e o mare pros…

— Scuză-mă, Miles, dar e adevărat. Voi mă toleraţi, sunteţi cu mine, dar nu mă înţelegeţi aşa cum o face ea. Drina şi cu mine suntem la fel, avem aceleaşi interese. Ea nu vrea în secret să mă schimb, aşa cum vreţi voi. Ea mă place aşa cum sunt.

— Oh, de asta ţi-ai schimbat întregul aspect, deoarece ea te acceptă pentru cine eşti tu cu adevărat?

O privesc pe Haven cum îşi închide ochii şi respiră încet, apoi se uită la Miles şi se ridică de pe scaunul ei, adunându-şi lucrurile în timp ce spune:

— Cum zici tu, Miles. Cum ziceţi amândoi.

— Şi acum, doamnelor şi domnilor, priviţi marea ieşire dramatică! Miles se încruntă. Vreau să zic, glumeşti? Tot ce am făcut a fost să întreb dacă ea mai este aici! Asta-i tot! Şi tu

transformi totul într-un mare tam-tam! Doamne, aşază-te, găseşte-ţi locul fericit şi calmează-te odată, vrei?

Ea clatină din cap şi strânge masa cu putere, tatuajul mic şi elaborat de pe încheietura mâinii fiind acum terminat, însă în continuare roşu şi inflamat.

— Ce e ăla? Întreb eu, privind lung spre şarpele care-şi mănâncă propria coadă, ştiind că are un nume, că e un fel de creatură mitologică, însă uitând care anume.

— Uroborus.

Şi, când îl freacă cu degetul, pot să jur că i-am văzut limba pâlpâind şi mişcându-se.

— Ce înseamnă?

— Este un vechi simbol alchimic pentru viaţa eternă, creaţie fără distrugere, viaţă fără de moarte, nemurire, ceva de genul, spune Miles.

Eu şi Haven îl privim lung, iar el ridică din umeri.

— Ce e? Sunt un om citit. Apoi, mă uit la ea şi spun:

— Pare infectat. Poate că ar trebui să-1 vadă cineva.

Dar imediat ce am spus asta, ştiu că am făcut o greşeală şi privesc în timp ce îşi trage înapoi mâneca, în timp ce aura ei străluceşte şi ia foc.

— Tatuajul meu e în regulă. Eu sunt în regulă. Şi scuză-mă că ţi-o spun, dar nu pot să nu observ că niciunul din voi nu-şi face griji în legătură cu Damen care, apropo, nu mai vine la şcoală deloc. Vreau să zic, ce s-a întâmplat?

Miles priveşte la Sidekickul său, iar eu ridic din umeri. Nu că n-ar avea dreptate. Şi privim în timp ce ea clatină din cap, ia cutia în care se află prăjitura şi dispare.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Întrebă Miles, privind-o cum face slalom prin labirintul meselor, grăbindu-se spre nicăieri.

Însă eu doar ridic din umeri, incapabilă să-mi şterg din minte imaginea şarpelui de pe încheietura mâinii ei, cum şi-a întors capul şi şi-a fixat ochii ca mărgelele direct spre mine.

În clipa în care ies din maşină, îl văd pe Damen sprijinindu-se de a sa, zâmbind.

— Cum a fost la şcoală? Întreabă el venind să-mi deschid portiera. Ridic din umeri şi mă întind după cărţi.

— Ah, încă eşti furioasă, spune el, urmându-mă înăuntru.

Şi, cu toate că nu mă atinge, îi simt căldura pe care o emană.

— Nu sunt furioasă, bombănesc eu deschizând uşa şi dând drumul rucsacului pe podea.

Ei bine, asta e o uşurare. Deoarece am făcut o rezervare pentru doi şi, dacă nu eşti furioasă, atunci bănuiesc că mi te vei alătura.

Mă uit la el, ochii mei privindu-i jeanşii de culoare închisă, cizmele, şi un pulover negru care poate fi doar din caşmir, întrebându-mă ce mai pune la cale acum.

Îmi scoate ochelarii şi căştile din ureche şi le aşază pe masa de la intrare.

— Crede-mă, chiar nu ai nevoie de aceste apărătoare, spune el dându-mi jos gluga, luându-mă de braţ şi conducându-mă spre maşina lui.

— Unde mergem? Întreb aşezându-mă pe locul din dreapta, satisfăcută, molâie, mereu nerăbdătoare să aprob tot ceea ce spune. Vreau să zic, cum rămâne cu temele mele? Am o grămadă de recuperat.

Insă el doar clatină din cap şi se suie lângă mine.

— Relaxează-te, poţi să le faci mai târziu, promit.

— Cât de mai târziu?

Il privesc cu ochii mijiţi, întrebându-mă dacă mă voi obişnui vreodată de frumuseţea sa minunată şi întunecată, căldura privirii sale şi cu capacitatea sa de a mă convinge mereu să fac orice.

Zâmbeşte, pornind maşina fără ca măcar să răsucească cheia.

— Înainte să bată de miezul nopţii, promit. Pune-ţi centura, plecăm!

Damen conduce repede. Foarte repede. Aşa că, atunci când intră în parcare şi lasă maşina valetului, pare că au trecut numai câteva minute.

— Unde suntem? Întreb eu privind lung la clădirile verzi şi la indicatorul pe care scrie INTRAREA VESTICĂ. Intrarea vestică unde?

— Ei bine, asta ar trebui să explice. Râde, trăgându-mă după el în timp ce patru cai Thoroughbred1 strălucitori şi transpiraţi trec pe lângă noi împreună cu îngrijitorii lor, urmaţi de un jocheu cu o jachetă roz cu verde, pantaloni albi, subţiri şi cizme negre şi pline de noroi.

— Hipodrom? Spun eu cu gura căscată.

Ca şi la Disneyland, e cam ultimul loc la care m-aş fi aşteptat.

— Nu orice hipodrom, e Santa Anita, spune el dând din cap. Unul dintre cele mai bune. Acum, haide, avem o rezervare la trei şi un sfert la FrontRunner.

— Unde? Întreb eu, rămânând pe loc.

— Reiaxează-te, e doar un restaurant. Râde. Acum, haide, nu vreau să pierd pariurile.

— Hm, nu e ilegal? Întreb eu, ştiind că vorbele mele au sunat ca ale celei mai oneste persoane din lume, dar totuşi aşa e el – nelegiuit şi nechibzuit, şi... Neprevăzut.

— Mâncatul e ilegal?

Zâmbeşte, dar îmi pot da seama că începe să-şi piardă răbdarea. Clatin din cap.

— Să pariezi, să joci, mă rog, ştii tu. Dar el doar râde şi clatină din cap.

— Este o cursă de cai, Ever, nu o luptă între cocoşi. Haide acum! Mă ia de mână şi mă conduce spre lift.

— Dar nu trebuie să ai douăzeci şi unu de ani?

— Optsprezece, spune el, intrând şi apăsând pe cinci.

— Exact. Am şaisprezece ani şi jumătate. Clatină din cap şi se apleacă să mă sărute.

— Regulile ar trebui mereu să fie încălcate. Este singurul fel în care te poţi distra. Acum, haide, spune el conducându-mă pe un coridor şi într-o încăpere mare, decorată în diverse nuanţe de verde, oprindu-se în faţa primului podium şi salutându-1 pe maitre d' de parcă ar fi fost un vechi prieten uitat.

— A, domnule Auguste, îmi pare atât de bine să vă văd! Masa dumneavoastră este pregătită, urmaţi-mă!

Damen dă din cap şi mă ia de mână, conducându-mă printr-o încăpere plină de cupluri, pensionari, bărbaţi singuri, grupuri de femei, un tată cu fiul său mai mic – nici un loc liber. În cele din urmă, ne oprim la o masă chiar în faţa liniei de sosire, cu o frumoasă privelişte spre colinele verzi din spate.

— Tony va veni imediat să vă ia comanda. Să vă aduc şampanie?

Damen aruncă o privire spre mine, apoi clatină din cap. Faţa îmbujorându-se uşor când spune:

— Azi, nu.

— Foarte bine atunci, mai sunt cinci minute până la pariuri.

— Şampanie? Şoptesc eu, ridicându-mi sprâncenele, dar el doar ridică din umeri şi despătureşte programul.

— Ce zici de Spanish Fly? Mă priveşte. Zâmbind când spune: Calul, nu afrodiziacul.

Dar cu sunt prea ocupată privind înjur, ca să-i răspund, străduându-mă să cuprind totul. Deoarece încăperea nu doar că e enormă, dar e şi complet plină – în mijlocul săptămânii – deşi e miezul zilei. Toţi aceşti oameni jucând şi pariind. Este ca o lume complet nouă, în care eu nu am existat vreodată. Şi nu pot să nu mă întreb dacă acesta nu este locul în care el îşi petrece tot timpul său liber.

— Ce zici, vrei să pariezi?

Mă priveşte scurt, înainte să facă o serie de adnotări cu creionul.

Clatin din cap.

— Nici n-aş şti de unde să încep.

— Ei bine, aş putea să-ţi vând pontul în legătură cu avantajele, procentajul, statisticile şi cine întrece pe cine. Dar, de vreme ce nu mai avem timp, ce-ar fi să te uiţi la asta şi-mi spui ce simţi, de care nume eşti atrasă. A funcţionat mereu cu mine.

Zâmbeşte.

Îmi dă formularul de cursă şi mă uit pe el, surprinsă să găsesc trei nume diferite care mi-au sărit în ochi într-o ordine de unu-doi-trei.

— Ce zici ca Spanish Fly să câştige, Acapulco Lucy pe locul doi şi Son of Buddha pe locul trei, spun eu, fără să am habar cum am ajuns la asta, dar simţindu-mă destul de încrezătoare în alegerile mele.

— Lucy doi, Buddha trei, murmură el, notând. Şi cam cât ai vrea să pariezi pe ăştia? Pariul minim e de doi, dar poţi în mod sigur să-1 măreşti.

— Doi e bun, spun eu, pierzându-mi brusc încrederea şi nedorind să-mi golesc portofelul deodată.

— Eşti sigură? Întreabă el, părând dezamăgit, încuviinţez.

— Ei bine, cred că ai ales nişte nume sonore, aşa că pariez cinci. Nu, zece.

— Nu paria zece, spun eu strângându-mi buzele. Vreau să zic, pur şi simplu le-am ales, nici măcar nu ştiu de ce.

— Se pare că tocmai eşti pe cale să afli, spune el ridicându-se, în timp ce-mi scot portofelul. Dar el doar dă din mână. Poţi să mi-i înapoiezi când îţi ridici câştigurile. Mă duc să pariez. Dacă vine chelnerul, comandă ce vrei.

— Ce ar trebui să comand pentru tine? Strig eu, dar se mişcă atât de repede, că nici măcar nu mă aude.

Când se întoarce, caii sunt toţi pregătiţi şi, când se dă startul, ţâşnesc ca nişte fulgere. La început, părând ca nişte ceţuri străluci-toare şi negre, în vreme ce cotesc şi se întrec către linia de sosire, sar de pe scaun, urmărindu-i pe cei trei preferaţi ai mei, apoi sar şi ţip, şi urlu de fericire când aceştia trec linia de sosire în ordinea indicată de mine.

— O, Dumnezeule, am câştigat! Am câştigat! Spun eu, zâmbind în timp ce Damen se apleacă să mă sărute. E mereu la fel de palpitant?

Privesc în jos, spre pistă, cum Spanish Fly merge în cercul câşti-gătorilor şi este acoperit de flori, pregătindu-se pentru fotografii.

— Cam aşa ceva, aprobă Damen. Cu toate că nimic nu se compară cu primul mare câştig, acela e mereu cel mai tare.

— Ei bine, nu sunt sigură cât de mare va fi, spun eu dorindu-mi să fi avut puţin mai multă încredere în abilităţile mele, cel puţin cât să măresc miza.

Se încruntă.

— Ei bine, de vreme ce ai pariat numai doi, mi-e teamă că ai câştigat undeva în jur de opt.

— Opt dolari?

Mijesc ochii, destul de dezamăgită.

— Opt sute. Râde. Sau, ca să fiu mai exact, opt sute optzeci de dolari şi şaizeci de cenţi. Ai câştigat o trifecta, ceea ce înseamnă win, place şi show, exact în ordinea asta.

— Totul numai cu doi dolari? Întreb eu, ştiind imediat de ce are mereu rezervată o masă.

Încuviinţează.

— Şi tu? Ce-ai câştigat? Ai pariat la fel ca mine? Zâmbeşte.

— Se întâmplă că am pierdut. Am pierdut mult. Am fost cam lacom şi am mers pe superfecta, ceea ce înseamnă că am adăugat un cal care nu prea a reuşit. Dar nu-ţi face griji, plănuiesc să-mi iau revanşa la următoarea cursă.

Şi aşa a făcut. Când ne-am dus la ghişeu, după a opta şi ultima cursă, am adunat un total de o mie şase sute patruzeci şi cinci de dolari şi optzeci de cenţi, în timp ce Damen şi-a umplut buzunarul cu mult mai mult, câştigând Super High Five, adică a ales toţi cei cinci cai în ordinea exactă în care au terminat. Şi, de vreme ce a fost singurul care a făcut asta în ultimele zile, a câştigat cinci sute treizeci şi şase de mii de dolari şi patruzeci şi unu de cenţi – totul cu un pariu de zece dolari.

Aşadar, ce crezi despre curse? Întreabă el, cu braţul petrecut în jurul meu în timp ce mă conduce afară.

— Ei bme, acum înţeleg de ce nu prea dai pe la şcoală. Bănuiesc că nu prea pot să concureze, nu-i aşa? Râd, încă simţindu-mă în vervă datorită câştigurilor mele, gândindu-mă că în sfârşit am găsit o întrebuinţare profitabilă pentru harul meu de medium.

— Haide, vreau să-ţi cumpăr ceva pentru a sărbători marele meu câştig, spune el conducându-mă către magazinul de cadouri.

— Nu, nu trebuie să… Încep eu.

Dar el mă strânge de mână, buzele sale fiind lipite de urechea mea când spune:

— Insist. În plus, cred că-mi permit. Dar există o condiţie. Mă uit la el.

— În mod clar, fără hanorace sau glugi. Râde. Dar orice altceva, trebuie doar să spui.

După ce am mai glumit şi a insistat să iau o şapcă de jocheu, un model de cal şi o potcoavă de bronz pentru a o atârna pe un perete din camera mea, ne-am hotărât asupra unei brăţări-potcoave de argint cu incrustaţii. Asta numai după ce m-am asigurat că incrusta-ţiile de cristal erau chiar cristal, şi nu diamant, deoarece ar costa prea mult, indiferent de cât de mult a câştigat.

— In felul acesta, orice s-ar întâmpla, nu vei uita niciodată ziua aceasta, spune el prinzându-mi brăţara de încheietură, în timp ce aşteptăm ca valetul să ne aducă maşina.

— Cum aş putea să o uit? Întreb eu privindu-mi încheietura mâi-nii, apoi către el.

Dar el doar ridică din umeri şi se urcă în maşină lângă mine şi văd ceva atât de trist, atât de nefericit în ochii săi, încât sper că aces-ta va ii lucrul pe care-1 voi uita.

Din nefericire, călătoria înapoi spre casă pare mai scurtă decât cea spre hipodrom şi, când trage pe aleea mea, îmi dau seama cât de puţin îmi doresc ca ziua să se termine.

— Uită-te la asta, spune el arătând spre ceasul de la bord. Chiar înainte de miezul nopţii, exact aşa cum ţi-am promis. Şi, când se apleacă să mă sărute, îl sărut cu atât de mult entuziasm, că pur şi simplu îl trag pe scaunul meu.

Pot să intru? Şopteşte el, tentându-mă cu buzele sale în vreme ce ele coboară de pe ureche pe gât şi mai jos.

Şi mă surprind pe mine însămi împingându-1 şi clătinând din cap. Nu doar din pricină că Sabine e înăuntru şi eu am teme de făcut, ci din cauză că trebuie să fiu fermă, să mă opresc din a mă mai conduse cu atâta uşurinţă.

— Ne vedem la şcoală, spun eu ieşind din maşina sa înainte să mă răzgândesc. Îţi aminteşti, Bay View? Acel liceu unde obişnuiai să vii?

Îşi mută privirea şi oftează.

— Nu-mi spune că tragi chiulul – din nou?

— Şcoala este îngrozitor de plictisitoare. Nu ştiu cum te descurci cu asta.

— Nu ştii cum mă descurc eu cu şcoala? Clatin din cap şi arunc o privire spre casă văzând-o pe Sabine că trage cu ochiul printre jalu-zele, apoi dându-se înapoi. Mă întorc spre Damen şi zic: Ei bine, bănuiesc că mă descurc la fel cum obişnuiai tu să te descurci. Ştii tu, trezirea, îmbrăcatul, plecatul. Şi, câteodată, dacă eşti atent, mai şi înveţi câte-un lucru, două acolo.

Dar, în clipa în care spun asta, ştiu că e o minciună. Deoarece adevărul este că nu am învăţat nici un lucruşor tot anul. Vreau să zic, este greu să înveţi cu adevărat ceva când pur şi simplu ştii totul. Insă nu i-aş spune asta lui.

— Trebuie să fie o cale mai bună, mormăie el cu ochii larg deschişi privindu-i pe ai mei.

— Ei bine, ca să ştii şi tu, chiulul şi abandonul? Nu e o cale mai bună. Nu dacă vrei să mergi la facultate şi să faci ceva cu viaţa ta. Alte minciuni. Deoarece, după încă alte câteva zile la curse, o persoană ar putea trăi foarte bine. Chiar foarte bine.

Dar el doar râde.

— În regulă. O să facem cum spui tu. Deocamdată. Ne vedem mâine, Ever.

Şi nici n-am ajuns la uşă, că el a şi plecat.

Douăzeci.

În dimineaţa următoare, în timp ce mă pregătesc de şcoală, Riley e cocoţată pe dulapul meu, îmbrăcată ca Wonder Woman şi îmi dezvăluie secrete ale celebrităţilor. Plictisindu-se să urmărească acti-vităţile zilnice ale vechilor prieteni şi vecini, şi-a îndreptat atenţia către Hollywood, ceea ce îi permite să scoată la iveală secrete mai bine decât orice tabloid de scandal.

— Nu se poate! Spun eu cu gura căscată. Nu pot să cred asta! Miles o să moară de râs când o să audă!

— Habar n-ai! Clatină din cap, buclele negre legănându-se dintr-o parte într-alta, părând istovită, plictisită de lume, precum cineva care a văzut prea multe – şi apoi altele. Nimic nu e ceea ce pare. Pe bune! Este doar o mare iluzie, la fel de falsă ca filmele pe care le fac. Şi, crede-mă, publiciştii ăia muncesc din greu să ascundă toate secretele lor murdare.

— Pe cine ai mai spionat? Întreb eu, nerăbdătoare să aud mai multe. Gândindu-mă de ce nu mi-a trecut niciodată prin minte să le captez energiile în timp ce mă uit la televizor sau când răsfoiesc o revistă. Ce ştii despre…

Tocmai sunt pe cale să o întreb dacă zvonurile despre actriţa mea preferată sunt adevărate, când Sabine îşi bagă capul în camera mea şi spune:

— Ce să ştiu?

Arunc o privire spre Riley văzând-o că nu mai poate de atâta râs şi îmi dreg vocea:

— Hm, nimic, nu am spus nimic.

Sabine îmi aruncă o privire ciudată, în vreme ce Riley clatină din cap şi zice:

— E bună asta, Ever. Foarte convingător.

— Aveai nevoie de ceva? O întreb eu, întorcându-i spatele lui Riley şi fixându-mi atenţia asupra scopului adevărat al vizitei lui Sabine -a fost invitată să plece în weekend şi nu e sigură cum să-mi spună.

Intră în camera mea, foarte dreaptă, mergând neobişnuit de greu, apoi respiră adânc şi se aşază pe marginea patului, jucându-se cu un fir ieşit din cuvertura mea albastră de bumbac, în timp ce se gândeşte cum să-mi spună.

— Jeff m-a invitat în weekend. Îşi uneşte sprâncenele. Dar m-am gândit să te întreb pe tine mai întâi.

— Cine e Jeff? Zic eu punându-mi cerceii şi întorcându-mă să mă uit la ea.

Deoarece, cu toate că deja ştiu, încă simt că ar trebui să o întreb.

— L-ai cunoscut la petrecere. S-a deghizat în Frankenstein. Mă priveşte, mintea fiindu-i copleşită de vină, simţindu-se ca un paznic neglijent, un model prost de urmat, cu toate că asta nu i-a afectat aura, care încă e de un roz luminos şi fericit.

Îmi înghesui cărţile în rucsac, trăgând de timp, ca să mă hotărăsc ce să fac. Pe de-o parte, Jeff nu e tipul care crede ea că este. Nici măcar pe-aproape. Pe de altă parte, din câte văd, el o place cu adevărat şi nu îi vrea deloc răul. Şi a trecut atât de mult timp până să o văd fericită aşa cum e acum, că nu pot să îi spun. In plus, cum aş putea s-o fac?

„Hm, scuză-mă, dar tipul acela, Jeff? Lăudărosul Domn Investitor Bancar? Nu e deloc cine crezi tu că este. De fapt, el încă locuieşte cu maică-sa! Numai nu mă întreba de unde ştiu toate astea – pur şi simplu, crede-mă că ştiu."

Nu. Nu-u. Nu pot să o fac. În plus, relaţiile au propriul lor fel de funcţiona… În felul lor… la timpul lor. Şi am propriile mele probleme de rezolvat în ceea ce priveşte relaţia mea. Vreau să zic, acum că lucrurile încep să se stabilizeze cu Damen, acum că ne-am apropiat mai tare şi că ne simţim mai mult ca un cuplu, m-am gândit că poate ar fi cazul să încetez a-1 tot refuza. Poate că a sosit vremea să facem următorul pas. Şi, cu Sabine plecată din oraş în următoarele zile, ei bine, este o şansă care nu ar mai putea să se ivească altă dată.

— Du-te! Distrează-te! Spun în cele din urmă, încredinţându-mă că o să afle la un moment dat adevărul despre Jeff şi că-şi va continua viaţa.

Zâmbeşte, fiind deopotrivă uşurată şi fericită. Apoi, se ridică de pe patul meu şi se duce spre uşă, oprindu-se pentru a spune:

— Plecăm astăzi, după ce terminăm serviciul. Are o casă în Palm Springs şi e la două ore de condus, aşa că, dacă ai nevoie de ceva, nu vom fi foarte departe.

„Greşit. Mama sa are o casă în Palm Springs."

— Ne vom întoarce duminică. Şi, Ever, dacă vrei să-ţi inviţi prietenii aici, e în regulă – totuşi, vrei să vorbim despre asta?

Îngheţ, ştiind exact încotro se îndreaptă conversaţia asta şi întrebându-mă dacă nu cumva mi-a citit gândurile. Însă, dându-

mi seama că pur şi simplu încearcă să fie un adult responsabil şi să-şi îndeplinească noul ei rol de „părinte”, clatin din cap şi spun:

— Crede-mă, totul e OK.

Apoi, îmi iau geanta şi-mi dau ochii peste cap către Riley care dansează pe dulapul meu, cântând: „Petrecere! Petrecere!”

Sabine dă din cap, la fel de uşurată ca mine că a evitat discuţia despre S-E-X.

— Ne vedem duminică, spune ea.

— Da, încuviinţez eu, coborând scările. Ne vedem atunci.

— Jur pe Dumnezeu că e în aceeaşi tabără cu tine, spun eu intrând în parcare, simţind privirea caldă şi minunată a lui Damen cu mult înainte să-1 pot vedea.

— Ştiam eu! Dădu Miles din cap. Ştiam că e homosexual. Pur şi simplu, am putut să-mi dau seama. Unde ai auzit asta?

Mă eschivez, ştiind că în nici un caz nu-mi pot divulga sursa, recunoscând că surioara mea moartă este ultimul răcnet în materie de secrete hollywoodiene.

— Hm, nu-mi amintesc, mormăi eu ieşind din maşină. Ştiu sigur că e adevărat.

— Ce e adevărat? Întreabă Damen zâmbind în timp ce mă sărută pe obraz.

~Jo... Începe Miles.

Dar eu clatin din cap şi îi tai vorba, nedorind să-mi dezvălui atât de devreme latura de obsedată de celebrităţi.

— Nimic, noi doar, hm, ştiai că Miles o să o joace pe Tracy Trurnblad în Hairspray? Întreb eu băgând la repezeală un discurs plin de fraze alandala şi tot felul de nonsensuri incoerente până

când Miles, în cele din urmă, ne face cu mâna şi se îndreaptă spre clasa lui.

Imediat ce a plecat, Damen se opreşte şi spune:

— Hei, am o idee mai bună. Haide să luăm micul dejun.

Îi arunc privirea de „eşti nebun” şi continui să merg, dar nu ajung foarte departe, că mă strânge de mână şi mă trage înapoi.

— Haide, zice el cu ochii aţintiţi asupra mea, râzând într-un fel care e contagios.

— Nu putem, şoptesc eu privind înjur nerăbdătoare, ştiind că mai sunt câteva secunde şi întârziem şi nedorindu-mi ca situaţia să devină şi mai rea. In plus, deja am luat micul dejun.

— Ever, te rog! Se aşază în genunchi, cu mâinile împreunate, ochii larg deschişi şi rugându-mă. Te rog, nu mă face să intru acolo. Dacă ai măcar un dram de bunătate care sălăşluieşte în tine, nu ai să mă pui să fac asta.

Îmi strâng buzele şi încerc să nu râd. Privindu-mi prietenul superb, elegant, sofisticat implorându-mă în genunchi e o imagine pe care n-am crezut că o voi vedea vreodată. Dar totuşi, clatin din cap şi spun:

— Haide, ridică-te, clopoţelul e pe cale să…

Şi nici măcar nu termin propoziţia, că deja sună. Zâmbeşte, ridicându-se în picioare, scuturându-şi jeanşii şi cuprinzându-mă în braţe.

— Ştii cum spune lumea, mai bine nu vii decât să întârzii.

— Care lume? Întreb eu clătinând din cap. Pare a fi mai mult tu. Ridică din umeri.

— Hmmm, poate că eu. Oricum, îţi garantez că există moduri mult mai frumoase de a ne petrece dimineaţa. Deoarece, Ever, spune el strângându-mi mâna, nu trebuie să facem asta. Şi tu nu

trebuie să porţi asta. Îmi scoate ochelarii şi îmi dă jos gluga. Weekendul începe acum.

Şi, cu toate că mă gândesc la sute de motive bune şi valabile pentru care nu ar trebui să tragem chiulul, pentru care weekendul ar trebui să aştepte până la ora trei, ca în oricare zi de vineri, când mă priveşte, ochii-i sunt atât de adânci şi ispititori, că nu mă gândesc de două ori şi cedez.

Abia recunoscându-mi vocea, mă aud spunând:

— Să ne grăbim înainte să închidă poarta.

Mergem cu maşini separate. Pentru că, deşi nu am vorbit, este destul de evident că nu plănuim să ne reîntoarcem. Şi, în timp ce-1 urmez pe Damen pe virajele de pe şerpuitoarea Coast Highway, privesc spre întinderea coastei, plajele curate, marea bleumarin şi inima îmi tresare de fericire, simţindu-mă atât de bucuroasă să locuiesc aici, să numesc acest loc minunat „casă”. Dar apoi îmi reamintesc cum de am ajuns aici şi, într-o clipită, fericirea-mi dispare.

Damen trage repede pe dreapta, iar eu parchez lângă el zâmbind când vine să-mi deschidă portiera.

— Ai mai fost aici? Întreabă el.

Arunc o privire spre baraca albă de lemn şi clatin din cap.

— Ştiu că ai spus că nu ţi-e foame, dar shakeurile lor sunt cele mai bune. Trebuie neapărat să-1 încerci pe cel de curmale şi malţ sau pe cel de ciocolată cu unt de arahide, sau pe ambele, aşa cum comand eu de obicei.

— Curmale? Strâmb din nas. Hm, îmi pare rău s-o zic, dar sună îngrozitor.

Dar el clatină din cap şi mă trage spre tejghea, comandând pentru amândoi, apoi ducându-le la banca pictată în albastru unde ne aşezăm şi privim spre mare.

— Deci, care-i preferatul tău? Întreabă el. Le încerc pe amândouă de două ori, dar ambele sunt dense şi cremoase, aşa că le scot capacele şi folosesc o lingură.

— Ambele sunt bune, spun eu. Dar, în mod surprinzător, cred că mai mult îmi place cel de curmale.

Insă când i-1 întind să guste, el clatină din cap şi îl împinge înapoi. Şi ceva în legătură cu acest lucru mă face să mă înfior.

E ceva cu el, ceva mai mult decât ciudatele trucuri magice şi cele cu dispariţii. Vreau să zic, în primul rând, băiatul ăsta nu mănâncă niciodată.

Dar numai ce am gândit asta, că se apleacă spre pai şi ia o înghiţitură mare, apoi mă sărută, iar buzele sale sunt reci ca gheata.

— Haide se ne îndreptăm spre plajă, vrei?

Mă ia de mână şi mergem pe cărare, umerii lovindu-ni-se în timp ce trecem milkshakeurile de la unul la altul, cu toate că eu sunt cea care bea cel mai mult. Şi, când ajungem pe plajă, ne scoatem pantofii, ne suflecăm manşetele pantalonilor şi mergem de-a lungul ţărmului, lăsând apa rece să ne treacă peste picioare şi să ne ude gleznele.

— Faci surfing? Întreabă el luând paharele goale şi punându-le unul în celălalt.

Clatin din cap şi păşesc peste nişte pietre.

— Vrei să te învăţ?

Zâmbeşte.

— În apa asta? Mă îndrept spre un banc de nisip uscat, degetele fiindu-mi înţepenite şi albastre din pricina apei. Nu, mersi.

— Bine, mă gândeam să purtăm costume de scafandru, spune el, venind în spatele meu.

— Numai dacă sunt îmblănite. Râd, netezind nisipul cu piciorul, pentru a ne aşeza.

Dar el mă ia de mână şi mă conduce mai departe, trecând de smârcurile rămase după reflux şi intrând într-un peşteră naturală ascunsă.

— Nu ştiam că există asta aici, zic eu privind înjur la pereţii netezi de piatră, la nisipul recent greblat şi la prosoapele şi plăcile de surf adunate în colţ.

— Nimeni nu ştie. Zâmbeşte. De aceea toate lucrurile mele încă se află aici. Având aceeaşi culoare, se confundă cu stânca; cei mai mulţi oameni trec pe lângă ea fără ca măcar să o vadă. Dar totuşi, cei mai mulţi oameni îşi trăiesc vieţile fără ca măcar să observe ceea ce e chiar în faţa lor.

— Cum de ai găsit-o? Întreb eu aşezându-mă pe o pătură verde, mare, care c întinsă în mijloc. Ridică din umeri.

— Bănuiesc că nu sunt ca majoritatea oamenilor.

Se întinde lângă mine, apoi mă face şi pe mine să mă întind. Sprijinindu-şi obrazul în palmă, mă priveşte atât de mult timp, încât nu-mi mai găsesc locul.

— Ce ascunzi sub acei jeanşi largi şi sub hanorac? Şopteşte el, degetele sale plimbându-se pe faţa mea, dându-mi părul pe după urechi. Nu ştii cât de frumoasă eşti?

Îmi strâng buzele şi mă uit în altă parte, plăcându-mi sentimentul, însă dorindu-mi să se oprească. Nu vreau să fac asta, să trebuiască să dau explicaţii, să mă apăr pentru că sunt cum sunt. In mod evident, el ar prefera-o pe Ever cea de dinainte, dar e prea târziu pentru asta. Fata aceea a murit şi m-a lăsat pe mine în locul ei.

O lacrimă îmi alunecă pe obraz şi încerc să mă răsucesc, nedorindu-mi ca el să o vadă. Dar mă ţine bine şi nu-mi dă

drumul, ştergându-mi tristeţea cu buzele sale înainte să le lipească de ale mele.

— Ever, mormăie el cu voce groasă, ochii arzând, schimbându-şi poziţia până ce se află deasupra mea, greutatea corpului său transmiţându-mi cea mai confortabilă căldură care se transformă curând în fierbinţeală.

Îmi lipesc buzele de marginea obrazului său, de bărbia sa, respiraţia fiindu-mi sacadată în timp ce şoldurile sale le apasă pe ale mele, stârnind toate sentimentele pe care m-am luptat din răsputeri să le resping. Dar sunt sătulă să lupt, obosită de atâtea respingeri. Vreau să fiu normală din nou. Şi ce ar putea să fie mai normal decât asta? Îmi închid ochii când el îmi scoate hanoracul, predându-mă. Cedând, permiţându-i să-mi descheie nasturii de la jeanşi şi să mi-i scoată. Îngăduind apăsarea palmelor lui şi împingerea degetelor, spunându-mi mie însămi că acest sentiment covârşitor, această veselie nestăpânită care vibrează în mine ar putea însemna un singur lucru – ar putea însemna doar Iubire.

Dar, simţindu-i degetele mari trăgând în jos de elasticul chiloţilor, mă ridic deodată şi îl împing. O parte din mine vrând să continue, să-1 tragă înapoi spre mine – numai că nu aici, nu acum, nu în felul acesta.

— Ever, şopteşte el, ochii să-i căutându-i pe ai mei. Dar eu clatin din cap şi mă întorc, simţind căldura minunatului său corp cuprinzându-1 pe al meu, buzele sale apropiate de urechea mea când spune: E în regulă. Sincer. Acum, dormi.

— Damen? Mă întorc pe-o parte, mijindu-mi ochii în lumina opacă, în timp ce mâna mea caută în spaţiul gol de lângă mine. Lovind pătura încontinuu până ce sunt convinsă că el chiar nu e acolo. Damen? Strig din nou privind în jurul peşterii, singurul răspuns fiind sunetul îndepărtat al valurilor.

Îmi pun hanoracul şi ies, privind lung în lumina după-amiezii, scrutând plaja, aşteptându-mă să-l zăresc.

Dar, fiindcă nu-1 văd nicăieri, mă întorc înapoi în peşteră şi observ biletul pe care mi 1-a lăsat pe geantă. Îl despăturesc ca să-l citesc:

M-am dus să fac surfing.

Mă întorc curând.

— D.

Fug înapoi afară, cu biletul încă în mână, alergând încolo şi-ncoace pe ţărm, privind după surferi, căutând unul anume. Dar singurii doi care se află acolo sunt blonzi şi palizi, şi, în mod clar, niciunul nu e Damen.

Douăzeci şi unu.

Când trag pe alee, sunt surprinsă să văd pe cineva stând pe treptele de la intrare, dar, apropiindu-mă mai mult, sunt şi mai surprinsă să văd că persoana respectivă e Riley.

— Hei, spun eu luându-mi geanta şi trântind portiera maşinii un pic mai tare decât plănuisem.

— Hooo, rosteşte ea clătinând din cap şi privindu-mă lung. Am crezut că o să mă calci.

— Scuze, credeam că eşti Damen, zic eu îndreptându-mă spre uşă.

— O, nu, ce ţi-a mai făcut acum? Râde.

Ridic din umeri şi descui uşa. În mod cert, nu o să îi povestesc.

— Ce s-a întâmplat, ai rămas pe dinafară? Întreb eu conducând-o înăuntru.

— Foarte amuzant.

Îşi dă ochii peste cap şi se îndreaptă spre bucătărie, aşezându-se la barul de mic dejun în timp ce-mi pun geanta pe tejghea şi-mi vâr capul în frigider.

— Deci, ce s-a întâmplat? Mă uit spre ea întrebându-mă de ce e atât de tăcută, gândindu-mă că poate starea mea proastă este contagioasă.

~ Nimic. Îşi sprijină bărbia în mână şi mă priveşte.

— Nu pare că ar fi nimic.

Iau o sticlă de apă, în loc de castronul cu îngheţată pe care chiar îl vreau, şi mă sprijin de tejgheaua de granit, observând că părul ei negru este încâlcit, iar costumul de Wonder Woman destul de neîngrijit.

Ridică din umeri.

— Aşadar, ce ai de gând să faci? Întreabă ea sprijinindu-se de scaun într-un fel care mă face să mă-nfior, cu toate că nu e posibil ca ea să cadă şi să se rănească. Vreau să zic, este ca un vis de adolescentă devenit realitate, corect? Casa numai pentru tine, fără supraveghetori. Mişcă din sprâncene într-un fel care pare fals, de parcă încearcă prea tare să-mi câştige încrederea.

Iau o înghiţitură din apă şi ridic din umeri, o parte din mine dorind să se încreadă în ea, să-i dezvăluie secretele, cele bune, cele rele şi cele complet revoltătoare. Ar fi atât de frumos să mă descarc, să nu mai ţin toată povara numai pentru mine! Dar, când o privesc din nou, îmi reamintesc cum jumătate din viaţă şi-a petrecut-o aşteptând să facă treisprezece ani, văzând fiecare an care trecea ca fiind cel care o aducea mai aproape de cele două numere importante. Şi nu pot să nu mă întreb dacă nu din acest motiv se află aici. De vreme ce i-am luat visul, ea nu a rămas decât cu opţiunea din a-1 trăi prin mine.

— Ei bine, îmi pare rău să te dezamăgesc, spun în cele din urmă. Dar sunt sigură că deja ai ghicit ce mare dezamăgire sunt în departamentul de adolescenţi visători. O privesc ruşinată, faţa

înroşindu-mi-se când încuviinţează clătinând din cap. Toată promisiunea aia care păream a fi în Oregon? Cea cu prietenii, iubitul şi majoreta? S-a dus. Kaput. S-A T-E-R-M-I-N-A-T. Şi cei doi prieteni pe care am reuşit să mi-i fac la Bay View? Ei bine, nu vorbesc unul cu celălalt. Ceea ce înseamnă, din nefericire, că abia vorbesc cu mine. Şi, cu toate că, printr-un noroc ciudat inexplicabil, inimaginabil, am reuşit să-mi trag un prieten superb şi sexy, ei bine, adevărul e că nu e chiar ceea ce mă aşteptam. Deoarece, când nu se poartă ciudat sau nu se evaporă, ei bine, atunci mă convinge să dau cu piciorul şcolii şi să pariez la curse de cai, şi tot felul de treburi sordide ca astea. E o influenţă negativă.

Tresar, dându-mi seama mult prea târziu că nu ar fi trebuit să-i spun nimic din toate astea.

Dar, când o privesc din nou, este foarte clar că nu mă ascultă. Se holbează la tejghea, degetele plimbându-se pe granitul negru în timp ce mintea îi hoinăreşte într-un alt loc.

— Te rog să nu te superi, zice în cele din urmă, privindu-mă cu nişte ochi atât de mari şi posomorâţi, încât simt un junghi în stomac. Dar mi-am petrecut ziua cu Ava.

Îmi strâng buzele, gândindu-mă: „Nu vreau să aud asta. In mod sigur, nu vreau să aud asta!” Apuc tejgheaua cu degetele şi mă pre-gătesc pentru ceea ce urmează.

— Ştiu că tu nu o placi, dar are oarece dreptate în anumite privin-ţe şi chiar mă face să mă gândesc la unele lucruri. Ştii tu, deciziile pe care le-am luat. Şi, ei bine, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult îmi dau seama că ar putea avea dreptate.

— In ce privinţă ar putea ea să aibă dreptate? Întreb eu cu un nod în gât, gândindu-mă că ziua a devenit din rea foarte rea şi încă nu s-a terminat.

Riley mă priveşte, apoi se uită în altă parte, degetele ei încă tra-sând linii pe tejghea în vreme ce spune:

— Ava zice că nu ar trebui să fiu aici. Că cu chiar nu ar trebui să mă aflu aici.

— Şi tu ce spui?

Îmi ţin respiraţia, dorindu-mi să se oprească din a vorbi şi să-şi retragă cuvintele. In nici un caz nu o pot pierde, nu acum, niciodată. Ea e tot ce mi-a mai rămas.

Degetele ci se opresc şi se uită la mine.

— Spun că îmi place să fiu aici. Spun că, cu toate că nu voi fi nicio-dată o adolescentă, cel puţin aş putea să fiu prin tine. Ştii tu, indirect.

Şi, cu toate că afirmaţia ei mă face să mă simt vinovată şi îngrozitoare, şi îmi confirmă toate gândurile, încerc să anim atmosfera zicând:

— Doamne, Riley, nu ai fi putut să alegi un exemplu mai prost, îşi dă ochii peste cap şi oftează.

— Mie-mi spui! Însă, deşi râde, lumina din ochii ei se stinge imediat când spune: Dar dacă ea are dreptate? Vreau să zic, dacă nu e bine pentru mine să fiu aici tot timpul?

— Riley... Încep eu, dar apoi cineva sună la uşă şi, când mă uit spre ea din nou, dispăruse. Riley! Ţip eu privind înjur prin bucătărie. Riley, strig sperând că o să reapară.

Nu pot lăsa asta aşa. Refuz să o las aşa. Dar, cu cât strig, urlu şi ţip mai tare, ca să se întoarcă, cu atât mai mult îmi dau seama că strig degeaba.

Şi, în timp ce soneria continuă să sune, o dată, de două ori, ştiu că Haven e afară şi trebuie să o poftesc înăuntru.

— Paznicul de la poartă m-a condus, spune ea intrând ca o furtună în casă, cu faţa murdărită de rimei şi de lacrimi, iar părul ei. Proaspăt vopsit în roşu, într-o harababură de nedescris. Au găsit-o pe Evangeline. E moartă.

— Ce? Eşti sigură? Încep să închid uşa în urma ei când apare Damen, iese din maşină şi fuge spre noi. Evangeline… Încep eu, atât de şocată de veste, încât am uitat că m-am hotărât să-1 urăsc.

Încuviinţează, apoi se duce către Haven, privind-o când spune:

— Te simţi bine?

Ea clatină din cap şi îşi şterge faţa.

— Mda, vreau să zic, nu e ca şi cum am fi fost prietene bune, am ieşit doar de câteva ori, dar totuşi. E atât de îngrozitor şi faptul că se prea poate ca eu să fi fost ultima care a văzut-o…

— În mod sigur, nu ai fost ultima care a văzut-o.

Rămân cu gura căscată la Damen, întrebându-mă dacă a spus-o ca vreun fel de glumă, însă faţa îi e a naibii de serioasă, iar privirea -foarte îndepărtată.

— Eu doar… Eu doar mă simt atât de vinovată, murmură ea, îngro-pându-şi faţa în mâini, gemând întruna: 0 Doamne, o Doamne, o Doamne!

Mă îndrept către ea, vrând să o consolez în vreun fel, dar tocmai atunci îşi înalţă capul, îşi şterge ochii şi spune:

— Eu… Eu doar am crezut de cuviinţă să vă zic şi vouă, dar ar trebui să plec, trebuie să ajung la Drina.

Îşi ridică mâna şi bălăngăne cheile.

Vorbele sale parcă sunt gaz turnat peste foc şi îmi mijesc ochii spre Damen privindu-1 acuzator. Deoarece, cu toate că prietenia lui Haven cu Drina pare a fi mai mult o prefăcătorie, sunt sigură că nu e. Nu pot îndepărta sentimentul că, într-un fel sau altul, există o legătură.

Dar Damen mă ignoră în timp ce o apucă pe Haven de mână şi se uita la încheietura ei.

— De unde ai ăsta? Întreabă el cu vocea calmă, controlată, dar din care răzbate o nuanţă tăioasă, dându-i drumul şovăielnic în vreme ce ea se smuceşte şi îl acoperă cu mâna.

— E OK, spune ea, în mod clar enervată. Drina mi-a dat ceva să pun pe el, o alifie, zicând că va dura vreo trei zile să-şi facă efectul.

Damen îşi încleştează maxilarul atât de tare, că dinţii îi scrâşnesc.

— O ai cumva la tine? Acea… Alifie? Ea clatină din cap şi se duce spre uşă.

— Nu, am lăsat-o acasă. Vreau să spun, Doamne, ce e cu voi? Mai aveţi întrebări? Se întoarce săgetându-ne cu privirea, aura fiindu-i de un roşu arzător. Fiindcă nu-mi place să fiu interogată în halul ăsta. Vreau să zic, singurul motiv pentru care m-am oprit aici în primul rând a fost că am crezut că şi voi veţi dori să aflaţi ce a păţit Evangeline, dar, de vreme ce nu doriţi decât să vă holbaţi la tatuajul meu şi să faceţi comentarii stupide, cred că mai bine aş pleca.

Se duce valvârtej către maşina ei.

Şi, cu toate că o strig, ea doar clatină din cap şi mă ignoră. Şi nu pot să nu mă întreb ce s-a întâmplat cu prietena mea. E atât de iras-cibilă, atât de distantă şi îmi dau seama că m-a cam ignorat în ultima vreme. De când a cunoscut-o pe Drina, simt că abia aş cunoaşte-o.

O privesc suindu-se în maşină, izbind portiera şi demarând. Apoi, mă întorc spre Damen şi spun:

— Ei bine, asta a fost minunat. Evangeline e moartă, Haven mă urăşte, iar tu m-ai lăsat singură în peşteră. Sper că măcar ai prins nişte valuri ucigătoare.

Îmi încrucişez braţele la piept şi scutur din cap.

— Ca să fiu sincer, chiar aşa a fost, spune el privindu-mă fix. Şi, când m-am întors la peşteră, am văzut că ai plecat şi am venit numaidecât spre tine.

Mă uit la el cu ochii mijiţi, buzele strânse. Nu pot să cred că el chiar se aşteaptă să înghit totul.

— Scuză-mă, dar m-am uitat, iar acolo erau numai doi surferi. Doi surferi blonzi, ceea ce înseamnă că tu nu erai niciunul din ei.

— Ever, vrei să te uiţi la mine? Spune el. Pe bune, uită-te la mine! Cum crezi tu că am ajuns aşa?

Mă uit la el şi-l examinez. Observându-i costumul de scafandru din care picură apă sărată peste tot.

— Dar m-am uitat. Am cutreierat plaja, m-am uitat peste tot, zic eu convinsă de ceea ce am văzut sau, în acest caz, de ceea ce nu am văzut.

El ridică din umeri.

— Ever, nu ştiu ce să-ţi spun, dar nu te-am abandonat. Făceam surfmg. Pe bune. Acum, poţi, te rog, să-mi dai un prosop şi poate încă unul pentru podea?

Ne ducem în grădină, ca să-şi poată scoate costumul de scafandru, în timp ce eu mă aşez pe şezlong şi îl privesc. Am fost atât de sigură că mă părăsise! M-am uitat peste tot. Dar poate că nu l-am văzut. Totuşi, e o plajă mare. Iar eu eram foarte furioasă.

— Deci, cum ai aflat despre Evangeline? Întreb eu privindu-1 în timp ce-şi pune costumul pe barul de afară, nedorindu-mi să renunţ la furia mea atât de uşor. Şi ce e cu Drina şi Haven, şi tatuajul acela înfiorător? Şi, ca să ştii şi tu, nu sunt sigură că-ţi înghit povestea cu surfmgul, pe bune. Deoarece, crede-mă, m-am uitat, iar tu nu erai nicăieri la vedere.

Se uită la mine cu ochii săi negri şi adânci întunecaţi de nişte gene lungi, corpul său subţire şi şerpuitor fiind învăluit în prosop.

Şi, când vine spre mine, mersul îi este atât de uşor şi sigur, la fel de graţios ca al oricărei feline din junglă.

— Este vina mea, spune el într-un sfârşit, clătinând din cap în timp ce se aşază lângă mine, luându-mi mâinile în ale lui, dar apoi dându-le drumul la fel de repede. Nu sunt sigur cât de mult... Începe el, apoi se uită în cele din urmă la mine, iar ochii îi sunt mai trişti decât mi-am imaginat vreodată. Poate că nu ar trebui să facem asta, spune el într-un sfârşit.

— Ai... ai de gând să-mi dai papucii? Şoptesc eu, dezumflându-mă ca un balon. Toate suspiciunile fiindu-mi confirmate: Drina, plaja, totul. Absolut totul.

— Nu, eu doar...

Se întoarce, lăsând şi propoziţia în aer, şi pe mine fără răspuns. Şi, când devine evident că nu are de gând să continue, eu spun:

— Ştii, ar fi grozav dacă ai renunţa să mai vorbeşti codificat, dacă ai termina propoziţiile şi mi-ai spune ce naiba se întâmplă. Fiindcă, tot ceea ce ştiu este că Evangeline e moartă, încheietura mâinii lui Haven este un dezastru roşu, m-ai abandonat pe plajă deoarece n-aş fi mers până la capăt, iar acum îmi dai papucii.

Îl privesc nervoasă, aşteptând o confirmare că aceste evenimente la întâmplare sunt uşor de explicat şi deloc relaţionale. Deşi junghiul meu susţine contrariul.

Tace pentru o clipă, privind fix piscina, iar, când în cele din urmă se uită la mine, spune:

— Nu sunt deloc relaţionale.

Pentru că a ezitat atât de mult, nu sunt sigură că ar trebui să-l cred. Apoi, respiră adânc şi continuă:

— Au găsit trupul lui Evangeline în canionul Malibu. Eram în drum spre tine când am auzit asta la radio, zice el, vocea devenindu-i sigură, egală, în timp ce el în mod vizibil se

relaxează şi îşi recapătă controlul. Şi da, încheietura mâinii lui Haven chiar pare a fi infecta-tă, dar uneori astfel de lucruri se întâmplă. Îşi mută privirea, iar eu îmi ţin respiraţia, aşteptând continuarea, partea în legătură cu mine. Apoi mă ia de mână şi mi-o acoperă cu a sa, întorcându-mi-o şi trasându-mi linii în palmă în vreme ce spune: Drina poate fi charis-matică, încântătoare, iar Haven e un suflet puţin rătăcit. Sunt sigur că ei pur şi simplu îi place să i se acorde atenţie. Credeam că vei fi fericită că şi-a transferat afecţiunea de la mine la Drina. Îmi strânge degetele şi zâmbeşte. Acum, nu ne mai stă nimeni în cale.

— Dar poate că e ceva care ne stă în cale? Întreb eu, vocea fiindu-mi abia o şoaptă. Ştiind că ar trebui să fiu mai îngrijorată în legătură cu încheietura mâinii lui Haven şi cu moartea lui Evangeline, dar fiind incapabilă să-mi iau ochii de la forma chipului său, pielea sa netedă şi închisă la culoare, ochii săi adânci şi îngustaţi şi felul în care inima îmi bubuie, sângele îmi goneşte prin vene şi buzele salivează aştep-tându-le pe ale sale să mă sărute.

— Ever, nu te-am abandonat astăzi. Şi nici nu te-am forţat să faci ceva ce nu erai pregătită să faci. Crede-mă! Îmi zâmbeşte, luându-mi faţa în mâinile sale în timp ce buzele lui se unesc cu ale mele. Ştiu să aştept.

Douăzeci şi doi.

Cu toate că Haven a refuzat să ne răspundă la telefon, am reuşit să dăm de Miles. După ce l-am convins să treacă pe aici după repetiţii, a venit împreună cu Eric şi toţi patru am petrecut o scară foarte amuzantă mâncând şi înotând, şi vizionând filme horror. Şi a fost atât de frumos să petrec cu prietenii mei într-un fel atât de plăcut şi relaxant, că toate astea aproape m-au făcut să uit de Riley, de Haven, de Evangeline, de Drina, de plajă – în ciuda dramei de după-amiază.

Aproape că m-au făcut să uit de privirea pierdută pe care o avea Damen când nimeni nu se uita la el.

Aproape că m-au făcut să ignor sentimentul de îngrijorare care plutea în aer.

Aproape. Dar nu chiar.

Deşi i-am spus clar că Sabine lipsea din oraş şi Damen era mai mult decât bine-venit să rămână peste noapte, Damen a stat îndeajuns cât să adorm, apoi a plecat tiptil.

Aşa că, în dimineaţa următoare, când apare la uşă cu cafea, brioşe şi un zâmbet, nu pot să nu mă simt puţin uşurată.

Încercăm să o sunăm pe Haven din nou şi chiar îi lăsăm vreo două mesaje, dar nu e nevoie să fii medium ca să pricepi că nu vrea să vorbească cu niciunul dintre noi. Gând, în cele din urmă, sun la ea acasă şi vorbesc cu fratele ei mai mic, Austin, îmi dau seama că nu minte când spune că nu a văzut-o.

Aşa că, după o întreagă zi de stat întinsă la piscină, tocmai sunt pe cale să comand o pizza, Damen îmi ia telefonul din mână şi zice:

— M-am gândit să pregătesc eu cina.

— Ştii să găteşti? Întreb eu, cu toate că nu ştiu de ce sunt surprin-să, deoarece adevărul e că încă trebuie să găsesc ceva la care nu se pricepe.

— Te voi lăsa pe tine să apreciezi. Zâmbeşte.

— Ai nevoie de ajutor? Mă ofer eu, deşi iscusinţa mea la bucătărie este limitată la a fierbe apă şi a turna lapte peste cereale.

Dar el clatină din cap şi se îndreaptă spre cuptor, aşa că mă duc sus să fac un duş şi să mă schimb, şi, când mă strigă să cobor la cină, sunt surprinsă să găsesc masa din sufragerie împodobită cu cele mai bune vase de porţelan ale lui Sabine, o faţă de masă, lumânări şi o vază mare de cristal umplută cu duzini de – mare surpriză – lalele roşii.

— Mademoiselle.

Zâmbeşte şi îmi trage scaunul, accentul franţuzesc fiindu-i perfect.

— Nu pot să cred că ai făcut toate astea.

Privesc spre multitudinea de platouri aliniate în faţa mea, atât de pline cu mâncare, că mă întreb dacă aşteptăm cumva musafiri.

— Totul e pentru tine.

Zâmbeşte, răspunzându-mi la întrebarea încă nerostită.

— Numai pentru mine? Tu nu ai de gând să mănânci?

Il privesc în timp ce-mi umple farfuria cu legume perfect preparate, cărnuri bine fripte şi un sos atât de dens şi complex, încât nici măcar nu ştiu ce e.

— Desigur. Zâmbeşte. Dar le-am gătit în special pentru tine. O fată nu poate trăi numai cu pizza, ştii doar.

— Ai fi surprins.

Râd, tăind o bucată suculentă de carne friptă.

În timp ce mâncăm, pun întrebări. Folosindu-mă de faptul că el abia se atinge de mâncare, îl întreb toate lucrurile pe care mi-am dorit din răsputeri să le ştiu, dar pe care mereu se pare că le uit când mă priveşte în ochi. Lucruri despre familia sa, copilărie, mişcările constante, emanciparea – pe de-o parte, pentru că sunt curioasă, pe de altă parte, deoarece mă simt ciudat să fiu într-o relaţie cu o per-soană despre care nu ştiu aproape nimic. Şi, cu cât vorbim mai mult, cu atât sunt surprinsă de cât de multe lucruri avem în comun. In primul rând, ambii suntem orfani, dar el a rămas singur la o vârstă mult mai fragedă. E cam evaziv când vine vorba de detalii, dar nici eu nu m-aş oferi din proprie iniţiativă să vorbesc despre situaţia mea, aşa că nu insist.

— Deci, unde îţi place cel mai mult? Întreb eu după ce termin de curăţat farfuria, luând ultima bucăţică şi începând să simt o moleşea-lă plăcută pentru că am mâncat atât de mult.

— Chiar aici.

Zâmbeşte, dar abia dacă a mâncat, însă a dat un spectacol pe cinste mutând mâncarea dintr-o parte în alta.

Îl privesc urât fiindcă nu prea îl cred. Vreau să zic, sigur, Orange County e frumos, dar nu poate fi comparat cu toate acele oraşe euro-pene nrinunate, nu-i aşa?

— Vorbesc serios. Sunt foarte fericit aici. Dă din cap, privindu-mă fix.

— Şi nu ai fost fericit în Roma, Paris, New Delhi sau New York? Ridică din umeri, ochii devenindu-i deodată trişti şi îşi mută privirea de la mine şi ia o înghiţitură din băutura sa ciudată, roşie.

— Ce bei tu acolo, mai exact? Întreb eu, uitându-mă spre sticlă.

— Te referi la asta? Zâmbeşte el ridicând-o să o văd. O reţetă secretă de-a familiei.

Roteşte sticla, iar lichidul străluceşte şi scânteiază în timp ce se ridică până sus şi cade înapoi. Părând ca un amestec de fulgere, vin şi sânge combinate cu o ploaie de praf de diamant.

— Pot să gust? Întreb eu, nefiind pe de-a-ntregul sigură că vreau cu adevărat, însă tot curioasă.

El scutură din cap.

— N-o să-ţi placă. Are gust de medicament. Dar probabil din cauză că e medicament.

Stomacul îmi tresare când îl privesc, imaginându-mi o întreagă înşiruire de boli incurabile, dureri îngrozitoare, indispoziţii grave -ştiam că e prea frumos ca să fie adevărat.

Dar el clatină din cap şi râde când mă ia de mână.

— Nu te îngrijora. Câteodată îmi pierd energia. Iar asta mă ajută.

— De unde o ai?

Privesc cu ochii mijiţi, căutând o etichetă, un scris, vreo marcă, dar sticla e curată şi netedă. Zâmbeşte.

— Ţi-am spus, reţetă secretă de-a familiei, zice el, luând o înghiţi-tură zdravănă, golind sticla. Apoi se îndepărtează de masă şi de farfuria lui încă plină şi mă întreabă: Vrei să mergem să înotăm?

— Nu trebuie să aştepţi o oră după ce ai mâncat? Întreb eu privin-du-1 fix.

Insă el zâmbeşte şi mă ia de mână.

— Nu-ţi face griji. N-am să te las să te îneci.

De vreme ce am petrecut aproape toată ziua în piscină, ne hotă-râm să ne bălăcim în jacuzzi în schimb. Când degetele de la mâini şi de la picioare încep să ne semene cu nişte stafide, ne învelim în două prosoape foarte mari şi ne îndreptăm spre camera mea.

El mă urmează în baie. Las prosopul să cadă, apoi el vine în spatele meu, mă trage spre el şi mă îmbrăţişează atât de strâns, încât pur şi simplu trupurile ni se topesc unul în altul. Şi când buzele sale îmi ating ceafa, ştiu că mai bine aş stabili nişte reguli cât timp creie-rul încă îmi funcţionează.

— Hm, eşti bine-venit să rămâi, murmur eu, împingându-1, obra-jii înroşindu-mi-se de ruşine când îi întâlnesc privirea amuzată. Vreau să zic, ceea ce voiam să spun e că, vreau să rămâi. Chiar vreau. Dar, ei bine, nu sunt sigură că ar trebui să facem... Ştii tu...

„O, Doamne, ce naiba spun eu aici? Hm, alo, de parcă nu ar şti ce vreau să spun. De parcă nu a fost el cel pe care l-am împins

în peşteră şi aproape peste tot. Ce s-a întâmplat cu tine? Ce faci? () ricare altă fată ar face crimă de om pentru un moment ca acesta, un weekend lung, de lenevealâ, Iară părinţi sau supraveghetori – şi lotuşi uite-mă, inventând un set de reguli tâmpite – fără nici un motiv bun…”

Mă apucă cu degetele de bărbie şi îmi ridică faţa până ce se află la acelaşi nivel cu a sa.

— Ever, te rog, am mai discutat despre asta, şopteşte el dându-mi părul după urechi şi sărutându-mă pe gât. Ştiu să aştept, pe bune. Am aşteptat atât de mult să te întâlnesc… Şi mai pot aştepta, chiar mai mult.

Cu trupul lui Damen lipit de al meu şi cu respiraţia sa în urechea mea, adorm imediat. Şi cu toate că mi-am făcut griji că, din cauza prezenţei sale voi fi prea neliniştită ca să pun geană pe geană, ceea ce mă face să adorm uşor este sentimentul cald şi de siguranţă de a-1 avea lângă mine.

Dar când mă trezesc, la 3.45 dimineaţa, doar ca să descopăr că nu e lângă mine, dau la o parte păturile şi fug la fereastră, retrăind momentul din peşteră în timp ce-i caut maşina, surprinsă să văd că încă e aici.

— Mă căutai? Întreabă el.

Mă întorc şi-1 văd stând în pragul uşii, iar inima îmi bate cu putere, faţa fâcându-mi-se stacojie.

— Oh, eu… M-am întors pe cealaltă parte şi tu nu erai, iar… Îmi strâng buzele, simţindu-mă ridicolă, mică, foarte ruşinată.

— M-am dus jos să beau apă.

Îmi zâmbeşte, luându-mă de mână şi conducându-mă înapoi în pat.

Dar, în timp ce mă întind lângă el, mâna îmi alunecă spre partea sa, şi o trec peste aşternuturile atât de reci şi abandonate, încât pare că a fost plecat pentru mai mult timp.

A doua oară când mă trezesc, sunt singură din nou. Însă, când îl aud pe Damen trebăluind prin bucătărie, îmi pun capotul şi mă duc jos să investighez.

— De când eşti treaz? Întreb eu privind lung la bucătăria impeca-bilă, dezastrul din noaptea de dinainte fiind doar o amintire înlocu-ită de o farfurie cu gogoşi, chifle şi cereale care nu se găseau în cămara mea.

— Mă trezesc mereu foarte devreme. Ridică din umeri. Aşa că m-am gândit să fac puţină curăţenie înainte să dau fuga la magazin. Am cam şovăit, deoarece nu ştiam ce îţi place.

Îmi zâmbeşte, venind de cealaltă parte a mesei şi sărutându-mă pe obraz.

Beau din paharul cu suc de portocale proaspăt stoarse pe care mi-1 pune în faţă în timp ce-1 întreb:

— Vrei şi tu? Sau încă eşti sătul?

— Sătul?

Îşi arcuieşte sprâncenele şi mă priveşte lung. Îmi dau ochii peste cap.

— Te rog. Mănânci mai puţin decât oricare altă persoană pe care o cunosc. Tu doar bei… Medicamentul ăla şi plimbi mâncarea de colo-colo. Mă simt ca o scrofiţă în comparaţie cu tine.

— Aşa e mai bine?

Îmi zâmbeşte, luând o gogoaşă şi muşcând jumătate din ea, maxi-larul său lucrând energic să înghită bucata glazurată şi cleioasă.

Ridic din umeri şi privesc pe fereastră, încă neobişnuită cu aceas-ta vreme de California, o succesiune de zile însorite care pare fără de sfârşit, cu toate că în curând va fi în mod oficial iarnă.

— Aşadar, ce ar trebui să facem azi? Întreb eu întorcându-mă să-1 privesc.

Aruncă o privire spre ceas, apoi iarăşi spre mine.

— Trebuie să plec curând.

— Dar Sabine o să se întoarcă târziu, spun eu, detestând faptul că vocea-mi este atât de plângăcioasă şi doritoare de afecţiune şi felul în care stomacul mi se strânge când îşi zornăie cheile.

— Trebuie să mă duc acasă să mă îngrijesc de câteva lucruşoare. In special dacă vrei să mă vezi mâine la şcoală, zice el, buzele sale atingându-mi uşor obrazul, urechea şi ceafa.

— Oh, şcoală. Încă mai mergem acolo? Râd eu, reuşind cu succes să evit să mă gândesc la recentele mele absenţe şi repercusiunile care vor urma.

— Tu eşti cea care crede că e importantă. Ridică din umeri. Dacă ar fi fost după mine, fiecare zi ar fi duminică.

— Dar atunci duminica nu ar mai fi specială. Va fi mereu la fel, spun eu, luând o bucăţică de gogoaşă glazurată. O erupţie nesfârşită de zile lungi şi leneşe, nimic la care să lucrezi, nimic cu care să ai de-a face, doar momente hedoniste, unul după altul. După o vreme, nu va mai fi la fel de minunat.

— Nu fi atât de sigură. Zâmbeşte.

— Deci care sunt aceste îndatoriri misterioase ale tale? Întreb eu, sperând să primesc un indiciu în legătură cu viaţa sa, în legătură cu lucrurile lumeşti care îi ocupă timpul când nu e cu mine.

Ridică din umeri.

— Ştii tu, lucruri.

Şi, cu toate că râde când spune asta, este destul de evident că-i gata să plece.

— Ei bine, poate aş putea…

Dar, înainte să-mi termin propoziţia, el deja clatină din cap.

— Uită de asta. Nu ai să-mi speli lenjeria.

Îşi schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt, de parcă s-ar încălzi pentru o probă de alergare.

— Dar vreau să văd unde locuieşti. N-am mai fost niciodată în casa unei persoane emancipate şi sunt curioasă.

Insă, deşi am încercat să par voioasă, n-am fost decât plângăcioa-să şi disperată.

El clatină din cap şi priveşte spre uşă de parcă ar li o potenţială iubită pe care abia aşteaptă s-o întâlnească.

Şi, cu toate că e destul de evident că e timpul să-mi scot steguleţul alb şi să mă recunosc învinsă, nu pot să nu mai încerc o dată, aşa că spun:

— Dar de ce?

Apoi îl privesc lung, aşteptând un motiv.

Se uită la mine cu maxilarul încleştat când spune:

— Deoarece este dezastru. Un dezastru urât. Şi nu vreau să-1 vezi şi să-ţi faci o idee greşită despre mine. În plus, nu voi fi deloc în stare să-mi văd de treburi; tu pur şi simplu îmi vei distrage atenţia. Îmi zâm-beşte, dar buzele îi sunt atât de strânse şi ochii atât de nerăbdători, încât e clar că nu sunt decât cuvinte menite să umple golul dintre acum şi atunci când în cele din urmă va pleca. Te voi suna diseară. Zice el arătându-mi spatele în timp ce se îndreaptă spre uşă.

— Şi ce-ai spune dacă mă hotărăsc să te urmăresc? Ce vei face atunci? Întreb eu, râsul meu agitat evaporându-se când se întoarce spre mine.

— Să nu mă urmăreşti, Ever!

Şi felul în care o spune mă face să mă întreb dacă a zis: „Să nu mă urmăreşti vreodată”, sau „Să nu mă urmăreşti, Ever”1. În orice caz, înseam-nă acelaşi lucru.

După ce Damen pleacă, iau telefonul şi încerc să o sun pe Haven, dar, când intru direct în căsuţa vocală, nu mă mai deranjez să-i las alt mesaj. Deoarece adevărul e că i-am lăsat deja câteva, iar acum rămâ-ne la latitudinea ei să mă sune. Aşa că, după ce mă duc sus şi fac un duş, mă aşez la birou hotărâtă să-mi fac temele, dar nu ajung foarte departe înainte ca gândurile să mi se reîntoarcă la Damen şi la toate laptele sale ciudate şi misterioase pe care nu le mai pot ignora.

Lucruri gen: cum se face că el pare mereu să ştie ce gândesc când eu nu-i pot citi nici măcar un pic mintea? Şi cum, în doar şaptespre-zece ani, şi-a făcut timp să locuiască în toate acele locuri exotice, să se priceapă de minune la pictat, fotbal, surfing, gătit, literatură, isto-ria lumii şi aproape la toate lucrurile la care mă pot gândi? Şi care-i faza cu felul în care se mişcă atât de rapid, că pur şi simplu se înce-ţoşează? Şi ce să mai vorbim despre bobocii de trandafir şi lalelele, şi creionul magic? Fără să mai spun de faptul cum într-un minut vor-beşte ca un băiat normal şi în următorul zici că-i Heathcliff sau Darcy sau oricare alt personaj din cărţile surorilor Bronte. Mai adă-ugăm şi întâmplarea aceea când s-a purtat de parcă ar fi văzut-o pe Riley, faptul că nu are aură, faptul că Drina nu are aură, faptul că ştiu că ascunde ceva legat de ceea ce ştie cu adevărat despre ea – iar acum nu vrea ca eu să ştiu unde locuieşte?

După ce ne-am culcai împreună?

Bine, poate că tot ce am făcut a fost să dormim, dar totuşi cred că merit răspunsurile la măcar câteva (dacă nu la toate) din întrebările mele. Şi, cu toate că nu prea am chef să mă furişez în şcoală şi să-i caut dosarul, ştiu pe cineva care are.

Doar că nu sunt sigură dacă ar trebui să o implic pe Riley în asta. Fără să mai spun că nu ştiu cum să o chem, de vreme ce

înainte nu a trebuit s-o fac. Vreau să zic, îi strig numele? Aprind o lumânare? Închid ochii şi-mi pun o dorinţă?

De vreme ce aprinderea unei lumânări pare un pic ciudată, mă hotărăsc să mă aşez în mijlocul dormitorului meu, cu ochii bine închişi în timp ce spun:

— Riley? Riley, dacă mă auzi, trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Ei bine, de fapt aş avea nevoie să-mi faci o favoare. Dar, dacă nu vrei să o faci, te înţeleg întru totul şi nu am să mă supăr, fiindcă e puţin ciudat şi, hmm, mă simt cam aiurea acum, stând aici şi vorbind de una singură, aşa că, dacă mă auzi, ai putea să-mi dai un semn?

Şi, când sistemul meu stereo porneşte deodată cântecul lui Kelly Clarkson pe care obişnuia ea mereu să-l cânte, îmi deschid ochii şi o văd stând în faţa mea, râzând din răsputeri.

— O, Dumnezeule… Arătai ca şi cum ai fi fost la câteva clipe distanţă de a închide jaluzele, a aprinde o lumânare şi a scoate placa Ouija1 de sub pat!

Clatină din cap şi se uită la mine.

— O, Doamne, mă simt ca o proastă, zic eu, înroşindu-mă.

— Da, ai dreptate, ai cam arătat ca o proastă. Râde. OK, lasă-mă să înţeleg, vrei să îţi corupi surioara făcând-o să-ţi spioneze iubitul?

— Cum de ai ştiut asta? Mă holbez la ea, uimită.

— Te rog. Îşi dă ochii peste cap şi se trânteşte pe patul meu. Crezi că eşti singura de pe-aici care poate citi minţi?

— Şi cum de ai ştiut asta? Spun eu, întrebându-mă ce altceva mai ştie.

— Ava mi-a zis. Dar, te rog, nu fi supărată, deoarece chiar explică moda adoptată de tine în ultima vreme.

— Dar ce zici de moda adoptată de tine în ultima vreme? Spun eu. Arătând spre costumul ei Războiul Stelelor.

Dar ea ridică din umeri.

— Aşadar, vrei sau nu să ştii unde-ţi poţi găsi prietenul? Mă, duc spre pat şi mă aşez lângă ea.

— Ca să fiu sinceră? Nu sunt sigură. Vreau să zic, mda, vreau să ştiu, dar nu mă simt OK implicându-te pe tine.

— Dar ce-ai spune dacă deja am făcut-o? Dacă deja ştiu? Spune ea, mişcându-şi sprâncenele în sus şi-n jos.

— Ai intrat prin efracţie în şcoală? Zic eu, întrebându-mă ce a mai făcut de ultima oară de când am vorbit. Dar ea doar râde.

— Mai mult de-atât, l-am urmărit până acasă. Rămân cu gura căscată.

— Dar când? Cum? Clatină din cap.

— Haide, Ever, nu c ca şi cum aş avea nevoie de roţi ca să mă duc unde doresc. In plus, ştiu că eşti îndrăgostită până peste cap de el şi nu am de gând să te învinovăţesc pentru asta, el e destul de frumos. Dar îţi aminteşti de ziua când s-a comportat de parcă m-a văzut?

Dau din cap. Vreau să zic, cum aş putea să uit?

— Ei bine, aia chiar m-a înspăimântat. Aşa că m-am hotărât să investighez puţin.

Mă înclin spre ea.

— Şi?

— Si, ei bine, nu sunt sigură cum s-o spun şi sper că n-ai să înţelegi greşit, dar… El e puţin ciudat. Ridică din umeri. Vreau să zic, locu-ieşte într-o casă mare în Newport Coast, ceea ce e

destul de ciudat, având în vedere vârsta sa şi alte lucruri. Vreau să zic, de unde are bani? Că sigur nu munceşte.

Îmi amintesc de ziua de la curse. Dar mă hotărăsc să nu o menţionez.

— Dar asta nu e cea mai ciudată parte, continuă ea. Ceea ce e şi mai ciudat este faptul că locuinţa lui e goală complet. Cum să-ţi zic, tară mobilă şi alte asemenea.

— Ei bine, e băiat, spun eu, întrebându-mă de ce simt nevoia să-l apăr.

Ea clatină din cap.

— Da, dar vorbesc foarte serios. Vreau să zic, singurele lucruri sunt unul dintre acele iPod-uri de perete şi un televizor cu plasmă. Pe bune. Asta e tot. Şi, crede-mă, am verificat întreaga casă. Ei bine, toată casa în afară de o singură cameră, care era încuiată.

— De când te opreşte pe tine o cameră încuiată? Întreb eu, văzând-o de multe ori trecând printr-o multitudine de pereţi.

— Crede-mă, nu uşa a fost cea care m-a oprit. Eu am fost cea care m-am oprit. Vreau să zic, Dumnezeule, doar pentru că sunt moartă nu înseamnă că nu pot fi speriată.

Clatină din cap şi se încruntă.

— Dar el nu locuieşte aici de mult timp, spun eu, grăbindu-mă să găsesc alte scuze, precum cel mai prost soi de proastă codependentă. Aşa că poate încă nu a avut timp să o mobileze. Vreau să zic, ăsta probabil că e motivul pentru care nu vrea ca eu să vin; nu vrea să-i văd casa aşa. Şi când repet aceste cuvinte în minte, nu pot să nu mă gândesc: 0, Dumnezeule, sunt şi mai rea decât am crezut vreodată că sunt.

Riley clatină din cap şi mă priveşte de parcă este pe cale să-mi spună adevărul despre Zâna Măseluţă, Iepuraşul de Paşte şi Moş Crăciun, toate deodată. Dar apoi, ridică din umeri şi spune:

— Poate că ar trebui să o vezi cu ochii tăi.

— Ce vrei să zici? Întreb eu, ştiind că mai ascunde ceva.

Dar se ridică de pe pat şi să duce în faţa oglinzii, privindu-şi reflexia şi aranjându-şi costumul.

— Riley? Spun eu, întrebându-mă de ce e atât de misterioasă.

— Ascultă, zice ea, întorcându-se în cele din urmă spre mine. Poate că greşesc. Vreau să zic, ce ştiu eu, sunt doar o copilă. Ridică din umeri. Şi probabil că nu înseamnă nimic, dar…

— Dar… Respiră adânc.

— Dar cred că ar trebui să o vezi cu ochii tăi.

— Deci cum ajung acolo? Întreb eu, deja în picioare, căutând cheile. Clatină din cap.

— Nici gând. Uită de asta. Sunt convinsă că mă poate vedea.

— Ei bine, ştim că mă poate vedea pe mine, îi reamintesc. Dar ea e hotărâtă.

— Nici vorbă să fac asta. Dar am să-ţi schiţez o hartă.

Din pricină că Riley nu e bună la desenat hărţi, se apucă să-mi facă în schimb o listă cu nume, indicând cotiturile lor la stânga şi la dreapta, de vreme ce nord, sud, est, vest mereu mă ameţesc.

— Sigur nu vrei să vii? O întreb eu luându-mi geanta şi ieşind din cameră.

Clatină din cap şi mă urmează pe scări.

— Hei, Ever. Mă întorc.

— Ar fi trebuit să-mi spui despre toată chestia cu mediumul. Mă simt prost că am râs de hainele tale.

Deschid uşa şi ridic din umeri.

— Chiar poţi să-mi citeşti mintea? Clatină din cap şi zâmbeşte.

— Doar când încerci să comunici cu mine. Mi-am dat seama că nu e decât o chestiune de timp până să vrei să-l spionez. Râde. Dar, Ever?

Mă întorc din nou.

— Dacă nu vin pe-aici nu înseamnă că sunt supărată pe tine sau încerc să te pedepsesc, sau ceva de genul ăsta, OK? Promit că voi continua să te vizitez şi mă voi asigura că eşti în regulă şi toate alea, dar, ei bine, aş putea fi plecată pentru ceva timp. Aş putea să fiu puţin ocupată.

Îngheţ, prima fărâmă de panică începând să apară.

— Dar te vei întoarce, da? Încuviinţează, scuturând din cap.

— E doar, ei bine… Ridică din umeri. Îţi promit că mă voi întoarce, numai că nu ştiu când.

Dar, deşi îmi zâmbeşte, este în mod evident un zâmbet forţat.

— Nu ai de gând să mă părăseşti, nu-i aşa? Îmi ţin respiraţia, dându-i drumul numai când clatină din cap. OK, ei bine, mult noroc atunci, spun eu dorindu-mi să o îmbrăţişez, să o strâng în braţe, să o conving să stea, dar, ştiind că e imposibil, mă îndrept spre maşină şi pornesc motorul în schimb.

Douăzeci şi trei.

Damen locuieşte într-o comunitate de case păzită. Un detaliu pe care Riley a uitat să-l menţioneze. Bănuiesc că, de vreme ce prezen-ţa porţilor mari de fier şi paznicii în uniformă nu ar putea niciodată să oprească pe cineva ca ea, nu a părut foarte important. Cu toate că bănuiesc că nu pot opri nici pe cineva ca mine, aşa că doar îi zâm-besc paznicei şi spun:

Bună, sunt Megan Foster. Sunt aici să o văd pe Jody Howard. Apoi, o văd în timp ce verifică pe ecranul calculatorului, căutând

numele care se întâmplă să ştiu că este intrarea cu numărul trei pe listă.

— Lasă asta pe parbriz, pe partea şoferului, zice ea înmânându-mi o bucată galbenă de hârtie, cuvântul VIZITATOR şi data fiind scri-se clar pe partea din faţă. Şi să nu parchezi pe partea stângă a străzii, ci numai pe dreapta.

Scutură din cap, întorcându-se în cabina ei în vreme ce eu intru pe poarta deschisă, sperând că nu-şi va da seama că trec pe lângă strada lui Jody şi mă îndrept spre cea a lui Damen.

Aproape că am ajuns în capătul drumului când văd următoarea stradă pe lista mea, şi după ce fac la stânga, apoi încă o dată la stân-ga, mă opresc în dreptul aleii sale, opresc motorul şi-mi dau seama că sunt agitată.

Vreau să zic, ce fel de iubită psihopată sunt? Care persoană întreagă la cap s-ar gândi să-i ceară surorii moarte să îi spioneze prietenul? Dar totuşi, nu e ca şi cum viaţa mea ar fi normală pe de-a-ntregul, aşa că de ce relaţiile mele ar trebui să fie diferite?

Stau în maşină, străduindu-mă să-mi menţin respiraţia la un nivel normal în ciuda faptului că inima îmi bate de parcă vrea să-mi sară din piept, iar palmele îmi sunt lipicioase din cauza transpiraţiei. Şi, în timp ce privesc casa, curată, îngrijită şi bogată, îmi dau seama că nu aş fi putut alege o zi mai proastă să fac asta.

În primul rând, este cald, însorit şi minunat, ceea ce înseamnă că toată lumea ori merge cu bicicleta, ori îşi plimbă căţeii, ori lucrează la grădină, ceea ce rezultă că sunt cele mai proaste condiţii pentru a putea spiona. Şi, de vreme ce mi-am petrecut tot drumul concen-trându-mă cum să ajung aici şi nici prin cap nu mi-a trecut ce voi face când voi fi ajuns, nu am un plan stabilit.

Deşi probabil nu contează foarte mult oricum. Vreau să zic, ce se poate întâmpla mai rau? Să fiu prinsă de Damen şi să considere că sunt o ciudată? După cum m-am purtat dimineaţă, disperată,

plângăcioasă şi doritoare de afecţiune, probabil că deja mă consideră o ciudată.

Ies din maşină şi mă îndrept spre casa lui, spre cea mai din capăt, cu plante tropicale şi gazon îngrijit. Dar nu mă furişez, nici nu stau ascunsă şi nici nu fac ceva care să atragă priviri nedorite. Pur şi simplu, merg înainte, de parcă aş avea tot dreptul să fiu aici, până ce ajung în faţa masivelor uşi duble, întrebându-mă ce să fac în continuare.

Dau un pas înapoi şi mă uit la ferestre, jaluzele fiind închise, perdelele trase şi, cu toate că nu ştiu deloc ce am să spun, îmi muşc buza de jos, apăs pe sonerie, îmi ţin respiraţia şi aştept.

Dar după câteva minute care trec fără vreun răspuns, sun din nou. Şi, fiindcă din nou nu răspunde nimeni, încerc clanţa, constat că e încuiată, apoi mă îndrept spre alee, asigurându-mă că niciunul dintre vecini nu mă priveşte în vreme ce mă strecor pe poarta latera-lă şi mă duc în spate.

Rămân aproape de casă, abia uitându-mă la piscină, la plantele şi minunata privelişte albă a apei, în timp ce mă duc spre uşa glisan-tă de sticlă care e şi ea, desigur, încuiată.

Apoi, tocmai când sunt pe cale să renunţ şi să mă întorc acasă, aud o vocea în mintea mea îndemnându-mă: fereastra, cea de lângă canalul de scurgere. Şi, evident, o găsesc ridicată îndeajuns ca să-mi strecor degetele pe dedesubt şi să o ridic de tot.

Îmi pun mâinile pe pervaz şi fac eforturi să mă ridic. Şi, în clipa în care picioarele ating podeaua, pot declara oficial că am sărit calul.

Nu ar trebui să continui. Nu am nici un drept să fac asta. Ar trebui să ies imediat din casă şi să fug la maşină. Să mă întorc la casa mea liniştită şi în siguranţă cât mai am timp. Dar acea voce mică din capul meu încă mă îmboldeşte şi, de vreme ce am ajuns atât de departe, îmi dau seama că aş putea, de asemenea, să văd încotro mă duce.

Explorez bucătăria mare şi goală, cămara goală, sufrageria fără masă şi scaune şi baia cu o singură bucată de săpun şi un singur prosop negru, gândindu-mă că Riley avea dreptate – locul acesta este gol într-un fel care pare abandonat şi înfiorător, fără amintiri personale, fără fotografii, fără cărţi. Nimic cu excepţia unor podele cu parchet negru, pereţi albi, nişe goale, un frigider plin cu nenumă-rate sticle conţinând acel lichid roşu şi ciudat şi nimic altceva. Şi, când ajung în camera media, văd televizorul cu plasmă pe care 1-a menţionat Riley, un fotoliu cu spătar rabatabil pe care nu 1-a pome-nit şi un morman de DVD-uri în limbi străine ale căror titluri nu le pot traduce. Apoi, mă opresc la capătul scărilor, ştiind că ar trebui să plec, că am văzut mai mult decât suficient, dar ceva ce nu pot defini mă îndeamnă să continui.

Pun mâna pe balustradă, tresărind la vederea scărilor care se înalţă în faţa mea, protestul lor zgomotos fiind alarmant de puternic în acest spaţiu mare şi gol. Şi, când ajung sus, mă aflu faţă în faţă cu uşa pe care Riley a găsit-o încuiată. Doar că, de data asta, este des-cuiată, uşor întredeschisă.

Mă furişez spre ea, invocând vocea din capul meu, disperată să capăt vreo îndrumare. Dar singurul răspuns pe care-1 primesc este sunetul propriei mele inimi care bate cu putere în timp ce-mi pun palma pe clanţă, apoi icnesc când se deschide spre o încăpere atât de bogat decorată, atât de pretenţioasă, atât de grandioasă, că pare a fi luată direct din palatul Versailles.

Mă opresc în cadrul uşii, străduindu-mă să privesc totul. Tapise-riile frumos cusute, covoraşele antice, lustrele de cristal, candelabrele de aur, draperiile grele de mătase, canapeaua de catifea, masa mar-morată pe deasupra, plină de tomuri. Chiar şi pereţii, întreaga zonă dintre lambriu şi stucatură este acoperită cu portrete mari în rame aurite – toate înfăţişându-1 pe Damen în costume care erau în vogă cu secole în urmă, inclusiv unul cu el călare pe un armăsar alb, cu o sabie de argint atârnând într-o parte, purtând exact aceeaşi haină pe care a avut-o în noaptea de Halloween.

Mă duc spre el, ochii căutând gaura din umăr, locul franjurat despre care a glumit spunând că e din pricina focului de artilerie. Tresărind când o găsesc acolo, în pictură, în timp ce-mi trec degetul peste ea, vrăjită, fascinată, mirându -mă ce fel de vicleşug ciudat a născocit în vreme ce degetele mele coboară spre plăcuţa de alamă de jos, pe care scrie:

DAMEN AUGUSTE ESPOSITO, MAI 1775

Mă întorc spre tabloul de lângă acesta, inima bătându-mi nebuneşte pe când ce mă uit la portretul unui Damen care nu zâmbeşte, învăluit într-un costum sobru, întunecat, înconjurat de albastru, pe plăcuţa acestuia scriind:

DAMEN AUGUSTE, AŞA CUM A FOST PICTAT DE PABLO PICASSO ÎN 1902

Şi cel de lângă el, tuşele cu textură aspră alcătuind înfăţişarea lui.

DAMEN ESPOSITO, AŞA CUM A FOST PICTAT DE VINCENT VAN GOGH.

Şi continuă, toţi cei patru pereţi înfâţişându-1 pe Damen aşa cum a fost pictat de către toţi marii maeştri.

Mă prăbuşesc pe canapeaua de catifea, cu ochii confuzi, genunchii fără putere, prin minte trecându-mi mii de posibilităţi, toate la fel de ridicole. Apoi, apuc cartea cea mai apropiată de mine, deschid la pagina titlului şi citesc:

Pentru Damen Auguste Esposito.

Semnată de William Shakcspeare.

Ii dau drumul şi o iau pe cealaltă, La răscruce de vânturi, pentru Damen Auguste, semnată de Emily Bronte.

Toate cărţile dedicate lui Damen Auguste Esposito sau Damen Auguste sau doar Damen. Toate semnate de autori care au murit cu secole în urmă.

Îmi închid ochii, încercând să-mi regăsesc ritmul normal al respiraţiei în timp ce inima mi-a luat-o la galop, mâinile îmi tremură, încercând să mă conving că e vreo glumă, că Damen e vreun colec-ţionar de istorie, un colecţionar de lucruri străvechi, un falsificator de artă care a mers prea departe. Poate că astea sunt amintiri preţioase de familie, moştenite de la un lung şir de stră-stră-străbunici, cu toţii având acelaşi prenume şi aceeaşi înfăţişare.

Dar, când mă uit din nou, fiorul de pe şira spinării îmi spune adevărul incontestabil – acestea nu sunt nici strămoşi şi nici amintiri de familie. Acestea sunt lucrurile personale ale lui Damen, comorile preferate pe care le-a colecţionat de-a lungul anilor.

Mă clatin pe picioare şi mă poticnesc pe hol, tremurând, nesigură pe picioare, disperată să scap de această încăpere înfiorătoare, acest mausoleu hidos, vulgar, plin de lucruri, această casă-criptă. Dorind să pun cât de multă distanţă pot între noi şi, niciodată, în nici o împrejurare, să nu mă mai întorc aici.

Tocmai am coborât scările când aud un ţipăt puternic, pătrunzător, urmat de un plânset lung, înăbuşit şi, fără ca măcar să mă gân-desc, mă întorc şi gonesc spre el, urmând sunetul spre capătul holu-lui şi ieşind în fugă pe uşă, găsindu-1 pe Damen la podea, cu hainele rupte, de pe faţă curgându-i sânge, în timp ce Haven se zvârcoleşte şi plânge sub el.

— Ever! Strigă el ridicându-se în picioare şi ţinându-mă în timp ce izbesc, mă lupt şi lovesc, disperată să ajung la ea.

— Ce i-ai făcut?! Ţip eu privind spre amândoi, văzând pielea ei palidă, ochii daţi peste cap şi ştiind că nu e timp de pierdut.

— Ever, te rog, opreşte-te, spune el, vocea fiindu-i sigură, prea chibzuită pentru circumstanţele care-l incriminează.

— CE I-AI FĂCUT? Urlu eu, lovind cu picioarele, cu mâinile, muşcând, ţipând, zgâriind, folosind orice fărâmă de putere, dar nea-vând vreo şansă împotriva lui.

El pur şi simplu stă acolo, ţinându-mă cu o mână, în vreme ce încasează loviturile cu o simplă grimasă.

— Ever, te rog, lasă-mă să-ţi explic, spune el evitând loviturile mele date cu picioarele.

Pe când mă holbez la prietena mea care sângerează din abundenţă, strâmbându-se de durere, o conştientizare îngrozitoare efectiv mă străbate – „de asta a încercat să mă ţină departe!”

— Nu! Nu e ăsta deloc motivul! Ai înţeles greşit totul! Da, nu am vrut să vezi asta, dar nu e ceea ce crezi.

Mă ridică în sus, picioarele bălăbănindu-mi-se ca ale unei păpuşi de cârpă, şi, în ciuda loviturilor şi a luptei mele, pe chipul lui nu e nici măcar o broboană de sudoare.

Dar nu-mi pasă de Damen. Nici măcar de mine nu-mi pasă. Nu îmi pasă decât de Haven, ale cărei buze se fac albastre în timp ce începe să respire îngrozitor de greu.

— Ce i-ai făcut? Il privesc cu cea mai mare furie pe care o pot aduna în privire. Ce i-aijacut, monstrule?

Ever, te rog, trebuie să mă asculţi, îmi cere el, ochii săi implo-ra ndu-mă.

Şi, în ciuda furiei mele, în ciuda adrenalinei, încă simt furnicătura caldă a mâinilor sale pe pielea mea şi mă lupt din răsputeri să ignor asta. Urlând şi ţipând, şi lovind cu picioarele, ţintind spre cele mai vulnerabile părţi, însă mereu ratând pentru că el e mai rapid decât mine.

— Nu o poţi ajuta, crede-mă, eu sunt singurul care poate.

— Tu nu o ajuţi, tu o omori! Ţip eu.

El clatină din cap şi mă priveşte, faţa părându-i obosită când şopteşte:

— Nici pe departe.

Încerc din nou să mă retrag, dar e în van, nu mă pot întrece cu el. Aşa că mă opresc, simţindu-mă vlăguită şi închizând ochii.

Gândindu-mă: „Deci aşa se întâmplă. În felul acesta o să dispar”.

Şi, în clipa în care îşi slăbeşte strânsoarea, lovesc cu piciorul cât de tare pot, gheata atingându-şi ţinta, iar el îmi dă drumul şi eu cad la podea.

Mă duc glonţ spre Haven, degetele alunecându-mi pe încheietura mâinii ei acoperite de sânge în timp cc-i iau pulsul, ochii fiindu-mi fixaţi pe cele două găuri mici din mijlocul tatuajului ei îngrozitor în vreme ce o implor să continue să respire, să nu se dea bătută.

Şi, tocmai când îmi scot telefonul, intenţionând să sun la 911. Damen vine în spatele meu, mi-1 ia din mână şi spune:

— Speram să nu trebuiască să fac asta.

Douăzeci şi patru.

Gând mă trezesc, sunt întinsă pe pat, cu Sabine aplecată deasupra mea, faţa ei fiind o mască de uşurare, gândurile ei un labirint de îngrijorare.

— Bună, spune ea zâmbind şi clătinând din cap. Presupun că ai avut un weekend pe cinste.

Privesc cu ochii mijiţi mai întâi spre ea, apoi spre ceas. Apoi sar din pat când îmi dau seama cât e ora.

— Te simţi bine? Întreabă ea urmându-mă prin cameră. Dormeai când am ajuns eu aseară acasă. Nu eşti bolnavă, nu?

Mă îndrept către duş, neştiind sigur cum să-i răspund. Deoarece, cu toate că nu mă simt rău, nu-mi pot da seama cum de am dormit atât de mult şi atât de târziu.

— Ar trebui să ştiu ceva? E ceva ce trebuie să-mi spui? Întreabă ea stând dincolo de uşă.

Închid ochii şi derulez evenimentele din weekend, reamintindu-mi de plajă, de Evangeline, de Damen rămânând peste noapte şi gătin-du-mi cina, urmată de micul dejun…

— Nu, nu s-a întâmplat nimic, spun într-un sfârşit.

— Bun, atunci ai face bine să te grăbeşti dacă vrei să ajungi la şcoală la timp. Sigur eşti în regulă?

— Da, spun eu, încercând să par OK, stăpână pe mine, îmi timp re mă răsucesc pe călcâie şi intru sub jetul de apă, neştiind dacă mint sau dacă e adevărat.

Tot drumul spre şcoală, Miles vorbeşte despre Eric. Spunându-şi nemulţumirea, pas cu pas, despărţirea lor de sâmbătă seara prin mesaje, încercând să mă convingă că nu îi pasă, că deja i-a trecut şi că 1-a uitat, ceea ce dovedeşte destul de sigur că nu e deloc aşa. Mă asculţi măcar?

Se încruntă.

— Desigur, murmur cu, oprindu-mă la semaforul care se află cu puţin înainte de şcoală, mintea parcurgând evenimentele propriului meu weekend şi mereu sfârşind la micul dejun. Indiferent cât de greu încerc, nu pot să-mi amintesc altceva după.

M-ai fi putut păcăli. Zâmbeşte afectat şi priveşte pe geam. Vreau să zic, dacă te plictisesc, spune-mi. Deoarece, crede-mă, nu-mi mai pasă de Eric. Ţi-am spus atunci când el…

— Miles, ai mai vorbit cu Haven? Întreb eu privindu-1 scurt înainte ca semaforul să se facă verde.

Clatină din cap. -Tu?

— Nu prea cred.

Apăs pe acceleraţie întrebându-mă de ce pronunţarea numelui ei mă umple de teamă.

— Nu prea crezi?

Ochii îi sunt larg deschişi în timp ce-şi schimbă poziţia pe scaun.

— Nu de vineri.

Intru în parcare, inima bătându-mi de trei ori mai repede când îl văd pe Damen la locul său obişnuit, sprijinindu-se de maşină, aştep-tându-mă.

— Ei bine, măcar unul dintre noi are o şansă la „fericiţi până la. Adânci bătrâneţi”, spune Miles dând din cap spre Damen care vine pe partea mea, cu o lalea roşie în mână.

— Bună dimineaţa.

Zâmbeşte, dându-mi floarea şi sărutându-mă pe obraz, iar eu îngaim un răspuns incoerent şi mă îndrept spre poartă. Clopoţelul sună în vreme ce Miles goneşte spre clasă, iar Damen mă ia de mână şi mă conduce spre ora de engleză.

— Domnul Robins e pe drum, şopteşte el strângându-mi degetele în timp ce mă conduce spre Stacia, care se încruntă la mine şi îşi întinde piciorul înainte să-1 retragă din calea mea în ultima clipă. Nu e beat, încearcă să-şi recupereze soţia.

Buzele sale se lipesc de urechea mea pe când eu mă îndepărtez.

Mă aşez pe scaun şi îmi scot cărţile, întrebându-mă de ce prezen-ţa prietenului meu mă face să mă simt atât de ţâfhoasă şi ciudată, apoi bag mâna în buzunar să scot iPod-ul şi mă panichez când îmi dau seama că l-am lăsat acasă.

— Nu ai nevoie de ăla, spune Damen luându-mă de mână şi mân-gâindu-mi degetele cu mâna sa. Mă ai pe mine acum.

Închid ochii, ştiind că domnul Robins va fi aici în trei, doi, unu…

— Ever, şopteşte Damen, degetele sale urmărind traseul venelor de pe încheietura mâinii mele. Te simţi bine?

Îmi strâng buzele şi aprob.

— Bun. Se opreşte. Eu, unul, am avut un weekend minunat, sper că şi tu.

Deschid ochii exact când domnul Robins intră în clasă, obser-vând că ochii nu-i sunt umflaţi ca de obicei, faţa nu îi e roşie ca de obicei, cu toate că mâinile încă îi tremură puţin.

— Ieri a fost amuzant, nu crezi?

Mă întorc spre Damen, privindu-1 iix în ochi, pielea fiindu-mi injectată cu căldură şi furnicături, deoarece mâna sa o acoperă pe a mea. Apoi, încuviinţez, ştiind că e răspunsul pe care şi-1 doreşte, cu toate că nu sunt sigură că e adevărat.

Următoarele ore sunt un amalgam înceţoşat de ore şi confuzii şi numai când ajung la masa de prânz aflu adevărul despre ziua de ieri.

— Nu pot să cred că v-aţi băgat în apă, spune Miles agitându-şi iaurtul şi privindu-mă. Ştiţi cât de rece e?

— Ea a purtat un costum de scafandru. Damen ridică din umeri. De fapt, l-ai lăsat acasă la mine.

Îmi desfac sendvişul fără să-mi amintesc ceva. Nici măcar nu am un costum de scafandru. Nu?

— Hm, asta n-a fost vineri? Întreb eu îmbujorându-mă când toate evenimentele acelei zile îmi revin din nou în minte.

Damen clatină din cap.

— Nu ai făcut surfing vineri, eu am făcut. Duminică te-am învăţat, îndepărtez coaja sendvişului meu şi încerc să-mi amintesc, dar totul nu e decât un spaţiu gol.

— Şi, se pricepe? Întreabă Miles lingându-şi lingura şi privind de la Damen la mine.

— Ei bine, nu prea au fost valuri, aşa că nu prea am putut să facem surfing. Mai mult am stat întinşi pe plajă, sub nişte pături. Şi, mda, e destul de bună la asta.

Râde.

Îl privesc lung pe Damen întrebându-mă dacă aveam sau nu pe mine, sub păturile acelea, costumul de scafandru, dacă s-a întâmplat ceva acolo, sub pături. Este posibil să fi încercat să mă revanşez pentru vineri, apoi am blocat totul ca să nu-mi pot aminti măcar?

Miles mă priveşte, cu sprâncenele arcuite, dar eu ridic din umeri şi muşc din sendviş.

— Care plajă? Întreabă el.

Dar, de vreme ce nu-mi pot aminti, mă întorc spre Damen.

— Crystal Cove, răspunde el, sorbind din băutura sa.

Miles clatină din cap şi-şi dă ochii peste cap.

— Vă rog, spuneţi-mi că nu vă transformaţi într-unui dintre acele cupluri în care numai băiatul vorbeşte. Vreau să zic, până şi la resta-urant comandă el?

Mă uit spre Damen, dar, înainte ca el să vorbească, Miles spune:

— Nu, te întreb pe tine, Ever.

Mă gândesc la ce-am mâncat în cele două restaurante, unul în acea minunată zi la Disneyland, zi care s-a terminat atât de ciudat, şi cel de la hipodrom, unde am câştigat mulţi bani.

— Îmi comand propriile mâncăruri, spun eu. Apoi, mă uit la el şi continui: Poţi să-mi dai puţin Sidckickul tău?

Il scoate din buzunar şi-i face vânt spre mine.

— De ce? Ţi-ai uitat telefonul?

— Mda şi vreau să-i trimit un mesaj lui Haven să văd unde e. Am aşa, un sentiment ciudat în legătură cu ea. Clatin din cap, neştiind cum să-mi explic mie însămi, darămite lor. Nu mă pot opri din a mă gândi la ea, zic eu, degetele butonând tastatura micuţă.

— Este acasă, e bolnavă, spune Miles. Arc un fel de gripă. Plus că e tristă din cauza lui Evangeline, cu toate că se jură că nu ne mai urăşte.

— Mi-ai zis că nu ai vorbit cu ea.

Mă opresc şi-1 privesc, fiind sigură că asta spusese în maşină.

— I-am trimis un mesaj în ora de istorie.

— Deci e bine?

Il privesc lung pe Miles, stomacul fâcându-mi-se ghem de agitaţie, cu toate că nu ştiu de ce.

— Îşi varsă maţele, deplânge moartea prietenei ei, dar da, per total e bine.

Ii înapoiez Sidckickul lui Miles, dându-mi seama că n-are rost să o deranjez dacă nu se simte bine. Apoi, Damen îşi pune mâna pe piciorul meu, Miles continuă să vorbească despre Eric, iar cu ciugulesc din mâncarea mea, mai dând din cap, mai zâmbind, dar nefiind în stare să-mi alung neliniştea.

Imposibil de crezut, dar ziua în care Damen să hotărăşte să şi-o petreacă numai la şcoală se întâmplă să fie cea în care eu îmi doresc ca el să fi chiulit. Deoarece, de fiecare dată când ies din clasă, îl găsesc stând chiar în afara uşii, aşteptând nerăbdător şi

întrebând dacă mă simt bine. Şi asta chiar începe să mă scoată din minţi.

Aşa că, după ora de desen, când ne îndreptăm spre parcare, iar el se oferă să mă urmeze acasă, mă uit la el şi spun:

— Hm, dacă nu te deranjează, aş vrea să fiu singură puţin.

— E totul în regulă? Întreabă el pentru a mia oară.

Clatin din cap şi mă urc în maşină, nerăbdătoare să închid portiera şi să mă îndepărtez de el.

— Trebuie să mă ocup de nişte lucruri, dar ne vedem mâine, OK? Şi, fără să-i dau şansa de a răspunde, ies din parcare şi o iau din loc.

Când ajung acasă, sunt atât de obosită, că mă duc direct în pat, plănuind să trag un pui de somn înainte ca Sabine să vină şi să-şi facă griji din nou. Dar, trezindu-mă în toiul nopţii, cu inima bătându-mi cu putere şi cu hainele ude leoarcă de transpiraţie, am sentimentul covârşitor că nu sunt singură în dormitor.

Apuc perna, strângând-o tare, de parcă acele pene moi şi pufoase ar putea reprezenta o pavăză, apoi privesc chiorâş în spaţiul întu-necat din faţa mea şi şoptesc: „Riley?”, cu toate că sunt destul de sigură că nu e ea.

Îmi ţin respiraţia la auzul unui sunet înăbuşit, ca nişte şlapi frecaţi de mochetă, pe lângă uşile franţuzeşti, şi mă surprind pe mine însămi când şoptesc: „Damen?” şi privesc cu ochii mijiţi în întuneric, nefiind capabilă să percep ceva în afară de acel foşnet.

Apăs întrerupătorul privind chiorâş din cauza luminii şi căutandu-1 pe intrus, fiind atât de sigură că cineva era înăuntru, atât de sigură că nu eram singură, încât sunt aproape dezamăgită când con-stat că dormitorul e gol.

Mă ridic din pat, cu perna încă în mână, şi descui uşile franţuzeşti. Apoi, arunc o privire în dressing şi sub pat, aşa cum

obişnuia tata să facă în acele nopţi de demult când ne jucam de-a bau-bau. Dar, negăsind nimic, mă întorc înapoi în pat, întrebându-mă dacă nu cumva visul meu a născocit toate acele spaime.

Era similar cu cel pe care-1 avusesem înainte, când fugeam printr-un canion în care bătea vântul, rochia mea albă şi subţire neprotejându-mă deloc de frigul de acolo, poftind vântul să-mi biciuiască pielea, să mă pătrundă până în măduva oaselor. Şi abia mi-am dat seama de asta, căci eram atât de preocupată să fug, picioarele mele goale călcând prin noroi, îndreptându-mă spre un refugiu înceţoşat pe care abia îl întrezăream.

Tot ce ştiu este că fugeam spre o lumină care strălucea blând. Şi departe de Damen.

Douăzeci şi cinci.

Următoarea zi, la şcoală, parchez în locul meu obişnuit, sar din maşină şi trec în fugă pe lângă Damen, îndreptându-mă spre Havcn care aşteaptă lângă poartă. Şi, cu toate că în mod normal aş face orice să evit contactul fizic, o apuc de umeri şi o îmbrăţişez cu putere.

— OK, OK, şi eu te iubesc. Râde, clătinând din cap şi împingân-du-mă. Vreau să zic, Doamne, nu aveam de gând să fiu supărată pe voi pentru totdeauna.

Părul ei vopsit roşu este curat şi moale, oja ei neagră e scorojită, adânciturile de sub ochi par mai întunecate decât de obicei, iar faţa îi e categoric palidă. Dar deşi mă asigură că e în regulă, nu mă pot abţine să nu o îmbrăţişez din nou.

— Cum te simţi? Întreb eu privind-o atent, încercând să o citesc, dar, în afară de aura ei care pare a fi gri, slăbită şi translucidă, nu văd cam nimic altceva.

— Ce se întâmplă cu voi? Spune ca clătinând din cap şi împingân-du-mă. Ce e cu toată dragostea şi afecţiunea? Mă

refer la tine în special, tu, cu combinaţia ta veşnică iPod-hanorac.

— Am auzit că erai bolnavă, şi nu ai fost la şcoală ieri... Mă opresc, simţindu-mă ridicol să mă bâlbâi în halul ăsta. Dar ea râde.

— Ştiu ce se petrece. Clatină din cap. Asta-i vina ta, nu-i aşa? Arată cu degetul spre Damen. A trebuit să apari tu şi să-mi readuci la viaţă prietena de gheaţă, transformând-o într-o toantă sentimen-tală, tandră şi bleaga.

Şi cu toate că Damen râde, se vede că e puţin forţat.

— A fost doar gripa, spune ea în timp ce Miles o ia de braţ şi intrăm pe poartă. Şi bănuiesc că depresia în legătură cu Evangeline a făcut ca totul să fie mai rău. Vreau să zic, am avut o stare atât de febrilă, că mi-am pierdut cunoştinţa de câteva ori. Pe bune?

Plec de lângă Damen ca să merg alături de ea.

— Mda, a fost cel mai ciudat lucru. În fiecare noapte, mă duceam în pat îmbrăcată într-un fel şi, când mă trezeam, purtam ceva total diferit. Şi când mă duceam să caut hainele pe care le purtasem îna-inte, nu le găseam. De parcă se evaporaseră sau ceva de genul ăsta.

— Ei bine, camera ta e cam dezastruoasă. Miles râde. Sau poate că aveai halucinaţii; ştii că se pot întâmpla şi din astea când ai febră mare.

— Poate. Ridică din umeri. Dar toate eşarfele negre mi-au dispă-rut, aşa că a trebuit să împrumut una de la fratele meu.

Pudică apoi capătul eşarfei sale albastre de lână şi îl flutură de colo-colo.

— A avut cineva grijă de tine? Întreabă Damen venind lângă mine şi luându-mă de mână, degetele sale împletindu-se cu ale mele, tri-miţând o undă de căldură prin trupul meu.

Haven clatină din cap şi îşi dă ochii peste cap.

— Glumeşti? Aş putea la fel de bine să fiu emancipată, aşa cum eşti tu. In plus, am avut uşa încuiată tot timpul. Aş fi putut să mor acolo şi nimeni n-ar fi ştiut.

— Şi Drina? Întreb eu, stomacul strângându-mi-se când îi rostesc numele.

Haven mă priveşte ciudat şi spune:

— Drina e în New York. A plecat vineri seară. Oricum, sper că nu înţelegeţi, deoarece, cu toate că unele dintre chestiile pe care le făceam cu ea erau foarte faine, ştiu că voi nu aţi fi fost de acord cu ele.

Se opreşte aproape de clasa ei şi se sprijină de perete. Ai visat ceva în legătură cu un canion? Întreb eu, dând drumul mâinii lui Damen şi apropiindu-mă atât de mult, că sunt din nou aproape lipită de ea.

Dar Haven râde şi mă împinge.

— Hm, scuză-mă, eşti la graniţă! Clatină din cap. Şi nu, nu era nici un canion. Doar nişte lucruri sălbatice, gotice, greu de explicat, deşi era mult sânge proaspăt şi sânge închegat.

În clipa în care spune asta, în clipa în care aud cuvântul „sânge”, lotul se întunecă, iar eu mă prăbuşesc.

— Ever? Strigă Damen, prinzându-mă exact înainte să mă izbesc de podea. Ever, şopteşte el, vocea fiindu-i plină de îngrijorare.

Şi, când îmi deschid ochii să-i întâlnesc pe ai săi, ceva în legătură cu expresia sa, ceva în legătură cu intensitatea privirii sale pare foar-te familiar. Dar, tocmai când amintirea începe să mi se formeze, este ştearsă de sunetul vocii lui Haven.

— Exact aşa începe. Clatină din cap. Vreau să zic, nu am leşinat decât mai târziu, dar totuşi, în mod sigur, a început cu o mare nău-ceală.

— Poate că e însărcinată? Spune Miles, destul de tare ca unii elevi să audă.

— Nu chiar, zic eu, surprinsă de cât de bine mă simt, acum că sunt învăluită în braţele lui Damen. Mă simt bine, pe bune.

Mă ridic în picioare şi mă îndepărtez.

— Ar trebui să o duci acasă, spune Miles uitându-se la Damen. Arată îngrozitor.

— Mda, aprobă Haven. Ar trebui să te odihneşti, pe bune. Chiar că nu ai vrea să o iei şi tu.

Dar, cu toate că insist să mă duc la oră, nimeni nu mă ascultă. Şi următorul lucru pe care îl ştiu e că braţul lui Damen e petrecut în jurul taliei mele şi că mă conduce spre maşina sa.

— Asta-i ridicol, spun eu, în timp ce iese din parcare şi se îndepăr-tează de şcoală. Pe bune, mă simt bine. Fără să mai spun că o să fim prinşi că am chiulit din nou!

— Nimeni nu o să fie prins. Mă priveşte scurt, înainte să-şi îndrep-te atenţia spre drum. Pot să-ţi amintesc că ai leşinat acolo? Eşti noro-coasă că te-am prins la timp.

— Da, dar tocmai asta e chestia, m-ai prins la timp. Iar acum mă simt bine. Pe bune. Vreau să zic, dacă eşti atât de îngrijorat în legă-tură cu mine, ai fi putut să mă duci la asistenta şcolii. Nu trebuia să mă răpeşti.

— Nu te răpesc, spune el, în mod evident enervat. Pur şi simplu, vreau să am grijă de tine, să mă asigur că eşti în regulă.

— Oh, acum eşti doctor, să-nţeleg? Clatin din cap şi-mi dau ochii peste cap.

Dar el nu zice nimic. Goneşte pe autostrada Goast Highway, trecând exact pe lângă strada care duce spre casa mea până ce se opreşte în cele din urmă în faţa unei porţi mari, impozante.

— Unde mă duci? Întreb eu, privindu-1 cum dă din cap spre un paznic ce-mi pare familiar, care zâmbeşte şi ne deschide drumul.

— La mine acasă, murmură el, în timp ce conduce pe un drum abrupt, înainte să facă o serie de cotituri care duc direct într-o fun-dătură cu un mare garaj gol în capăt.

Apoi, mă ia de mână şi mă conduce, printr-o bucătărie foarte bine utilată, în camera de lucru unde mă opresc cu mâinile pe şol-duri, privind toată mobila aceea frumoasă, exact opusul casei şic la care m-aş fi aşteptat.

— Chiar e a ta? Întreb eu, trecându-mi mâna pe deasupra unei canapele de pluş în timp ce privirea-mi umblă pe nişte veioze splen-dide, covoraşe persane, o colecţie de picturi abstracte în ulei şi o măsuţă de cafea, de lemn închis la culoare, acoperită de cărţi despre artă, lumânări şi o poză înrămată care mă înfăţişează pe mine.

— Când mi-ai făcut poza asta?

O ridic de pe masă şi o analizez îndeaproape, neavând vreo amintire a acestui moment.

— Te comporţi de parcă nu ai mai fost aici înainte, spune el fâcân-dlu-mi semn să mă aşez.

— Nu am mai fost. Ridic din umeri.

— Ba da, insistă el. Duminica trecută? După plajă? Am costumul tău de scafandru sus. Acum, aşază-te. Îmi arată perna de pe cana-pea. Vrea să te văd odihnindu-te.

Mă sprijin de mormanul de perne, încă ţinând fotografia şi între-bându-mă când a fost făcută. Părul meu c lung şi lăsat liber, faţa mi-e îmbujorată şi port un hanorac de culoarea piersicii pe care am uitat că-1 aveam. Dar, cu toate că se pare că râd, ochii îmi sunt trişti şi serioşi.

— Am făcut-o într-o zi, la şcoală. Când nu te uitai. Prefer instantaneele, este singura modalitate de a capta cu adevărat esenţa unei persoane, spune el luându-mi-o din mână şi punând-o înapoi pe masă. Acum, închide-ţi ochii şi odihneşte-tc în timp ce eu am să-ţi fac un ceai.

Când ceaiul este gata, îmi pune ceaşca în mâini, apoi îşi face de lucru cu pătura groasă de lână, învelindu-mă bine cu ea.

— Asta e foarte drăguţ şi tot ce vrei, dar nu e necesar, spun eu punând ceaşca pe masă şi privindu-mi ceasul, gândindu-mă că, dacă plecăm acum, am putea ajunge la timp pentru ora a doua. Pe bune, mă simt bine. Ar trebui să ne întoarcem la şcoală.

— Ever, ai leşinat, zice el aşezându-se lângă mine, privindu-mi chipul în timp ce-mi atinge părul.

— Se mai întâmplă. Ridic din umeri, ruşinată de toată această agitaţie, în special fiindcă ştiu bine că totul e în regulă.

— Nu atâta timp cât te afli în grija mea, şopteşte el, ducându-şi mâna de pe părul meu pe cicatricea de pe frunte.

— Nu o face.

Il împing înainte să o poată atinge, privind cum îşi retrage mâna.

— Ce s-a întâmplat? Întreabă el, privindu-mă cu ochii mijiţi.

— Nu vreau să iei şi tu gripa, mint eu, nedorind să recunosc adevărul – că cicatricea este pentru mine şi numai pentru mine. O rea-mintire constantă, o asigurare că nu voi uita niciodată. De asta l-am refuzat pe chirurgul plastician, am refuzat să-1 las să o „repare”. Ştiind că ceea ce s-a întâmplat nu va mai putea niciodată să fie „reparat”. Este vina mea, propria mea durere şi de aceea o ascund sub breton.

Dar el râde şi spune:

— Nu mă îmbolnăvesc.

Închid ochii şi clatin din cap, şi, când îi deschid, spun:

— Oh, să înţeleg că pe listă se adaugă şi faptul că nu te îmbolnăveşti?

Ridică din umeri şi îmi duce cana la gură, făcându-mă să beau. Iau o înghiţitură mică, iar apoi îmi întorc capul şi îl împing zicând:

— Deci, să vedem, nu te îmbolnăveşti, nu ai nici un fel de proble-me când chiuleşti, iei numai note de zece în ciuda chilului, iei o pensulă şi, voilă, creezi un Picasso mai bun decât Picasso. Poţi să găteşti un fel de mâncare la fel de bun ca un bucătar de cinci stele, ai fost fotomodel în New York – unde ai locuit înainte să-ţi duci traiul în Santa Fe, care a fost înainte să fi locuit în Londra, România, Paris şi Egipt, nu eşti angajat şi eşti emancipat şi totuşi reuşeşti să locuieşti într-o casă superbă, de milioane de dolari, luxos decorată, conduci o maşină scumpă şi...

— Roma, spune el, aruncându-mi o căutătură serioasă.

— Ce?

— Ai spus că am locuit în România, când de fapt e vorba de Roma. Îmi dau ochii peste cap.

— Mă rog, ceea ce vreau să spun e că...

Mă opresc, cuvintele poticnindu-mi-se în gât.

— Da? Se înclină spre mine. Ceea ce vrei să spui e...

Înghit în sec şi îmi mut privirea, mintea mea atingând marginile a ceva, ceva ce m-a frământat o perioadă de timp. Ceva în legătură cu Damen, ceva ce are legătură cu calitatea sa aproape... Nepământeană – e şi el o fantomă ca Riley? Nu, asia e imposibil, toată lumea îl poate vedea.

— Ever, spune el, cu mâna pe obrazul meu, întorcându-mi faţa, ca să-1 pot vedea din nou. Ever, eu...

Dar, înainte să poată termina, mă ridic de pe canapea şi mă eliberez din strânsoarea lui, aruncând pătura de pe umeri şi refuzând să-1 privesc când spun:

— Du-mă acasă.

Douăzeci şi şase.

În clipa în care Damen trage pe aleea mea, ţâşnesc din maşină şi fug mâncând pământul, gonind pe uşă şi urcând scările două câte două, sperând şi rugându-mă ca Riley să fie acolo. Trebuie să o văd, am nevoie să vorbesc cu ea despre toate gândurile nebuneşti care mă înconjoară. Ea e singura căreia i-aş putea explica, singura care ar putea să mă înţeleagă.

O caut în camera de lucru, în baie, în balcon, mă aşez pe jos şi îi strig numele, simţindu-mă ciudată, agitată, tremurând, panicată într-un fel pe care nu-1 prea pot explica.

Dar, văzând că nu apare, mă sui în pat, mă ghemuiesc şi îi deplâng pierderea din nou.

— Ever, scumpo, te simţi bine?

Sabine dă drumul genţilor şi îngenunchează lângă mine, palma ei răcoroasă şi fermă pe pielea mea fierbinte şi lipicioasă.

Îmi închid ochii şi clatin din cap, ştiind că, în ciuda leşinului, în ciuda crizei de oboseală, nu sunt bolnavă. Cel puţin nu în felul în care crede ea. E mult mai complicat şi nu se vindecă uşor.

Mă întorc pe-o parte, folosind marginea feţei de pernă ca să-mi şterg lacrimile, apoi mă întorc spre ea şi spun:

— Câteodată… Câteodată pur şi simplu mă copleşeşte, ştii? Şi nu devine deloc mai uşor, zic eu înecându-mă, ochii umplându-mi-se din nou de lacrimi.

Ea mă priveşte având o expresie îndurerată, când spune:

— Nu sunt sigură că va fi vreodată mai uşor. Cred că te-ai obişnuit cu sentimentul, cu golul, cu pierderea şi cumva ai reuşit să treci peste.

Zâmbeşte, ştergându-mi lacrimile cu mâna.

Şi, când se aşază lângă mine, nu mă retrag. Închid ochii şi îmi permit să-i simt durerea şi durerea mea, până ce se întrepătrund, crud şi profund, fără început sau sfârşit. Şi stăm aşa, plângând şi vorbind, şi spovedindu-ne una celeilalte aşa cum trebuia să o fi făcut cu mult timp în urmă. Numai dacă aş fi lăsat-o s-o facă. Numai dacă n-aş fi îndepărtat-o.

Şi, când, în cele din urmă, se ridică pentru a ne pregăti cina, cotrobăie prin geanta ei mare şi spune:

— Uite ce am găsit în portbagajul maşinii mele. L-am împrumutat demult, când te-ai mutat aici. Nu mi-am dat seama în tot acest timp că-1 aveam.

Apoi, îmi aruncă hanoracul de culoarea piersicii. Cel de care uitasem.

Cel pe care nu l-am mai purtat din prima săptămână de şcoală. Cel pe care îl purtam în poza făcută de Damen, de pe măsuţa de cafea, cu toate că încă nu ne cunoscusem.

Următoarea zi, la şcoală, trec de Damen şi de locul acela tâmpit pe care tot timpul mi-1 păstrează mie şi parchez în ceea ce pare a fi cealaltă parte a lumii.

— Ce dracu'? Spune Miles rămânând cu gura căscată. Ai trecut pe lângă el! Şi, acum, uite cât avem de mers!

Izbesc portiera şi plec grăbită, trecând chiar pe lângă Damen care se sprijină de maşina sa aşteptându-mă.

— Hm, a-lo! Băiat înalt, brunet şi frumos pe partea dreaptă, ai trecut chiar pe lângă el! Ce se întâmplă cu tine? Zice Miles apucându-mă de braţ şi privindu-mă. V-aţi certat?

Dar eu doar clatin din cap şi-mi retrag mâna.

— Nu se întâmplă nimic, spun eu îndreptându-mă cu paşi apăsaţi spre clădire.

Cu toate că, ultima dată când am verificat, Damen se afla cu mult în urma mea, când păşesc în clasă şi mă îndrept spre locul meu, el e deja acolo. Aşa că îmi ridic gluga şi pornesc iPod-ul, hotărâtă să-1 ignor în timp ce aştept ca domnul Robins să strige catalogul.

— Ever, şopteşte Damen, în vreme ce eu privesc drept în faţă, spre capul domnului Robins, care începe să chelească, aşteptând-mi rândul să spun „prezent”.

— Ever, ştiu că eşti supărată. Dar pot să-ţi explic. Mă drept înainte, prefăcându-mă că nu aud.

— Ever, te rog, mă imploră Damen.

Dar eu mă prefac că el nici măcar nu e acolo. Şi, tocmai când domnul Robins îmi strigă numele, Damen oftează, îşi închide ochii şi spune:

— In regulă. Dar să ştii că tu ai cerut-o.

Şi următorul lucru pe care îl ştiu: un bum oribil răsună în toată încăperea, în timp ce nouăsprezece capete se lovesc de bănci.

Toate capetele, în afară de al meu şi al lui Damen.

Privesc în jur cu gura căscată, ochii încercând să înţeleagă, şi. Când în cele din urmă mă întorc spre Damen, privindu-1 acuzatoare, el ridică din umeri şi zice:

— Asta este exact ceea ce sperasem să evit.

— Ce ai făcut? Mă holbez la toate trupurile fără vlagă, un îngrozitor sentiment începând să se contureze. O, Doamne, i-ai omorât! I-ai omorât pe toţi! Ţip eu, cu inima bătându-mi atât de tare, încât sunt sigură că o pot auzi.

Dar el clatină din cap şi spune:

— Haide, Ever. Drept ce mă iei? Bineînţeles că nu i-am omorât. Ei s-au ales doar cu o mică… Siestă, asta-i tot.

Mă trag spre marginea scaunului, cu ochii fixaţi asupra uşii, plănuind să evadez.

— Poţi să încerci, dar n-ai să ajungi prea departe. Ai văzut cum am ajuns înaintea ta în clasă, cu toate că tu ai avut un avans?

Îşi încrucişează picioarele şi mă priveşte cu faţa calmă, iar vocea îi este foarte sigură.

— Poţi să-mi citeşti mintea? Şoptesc eu reamintindu-mi de câteva dintre cele mai ruşinoase gânduri ale mele, obrajii devenindu-mi fierbinţi în timp ce degetele strâng tare marginea băncii.

— De obicei. Ridică din umeri. Ei bine, cam tot timpul, da.

— De când? Il privesc lung, o parte din mine vrând să încerce să evadeze, cealaltă parte dorind să mai primească nişte răspunsuri la întrebări înaintea decesului meu sigur.

— Din prima zi când te-am văzut, şopteşte el cu privirea ţintuită asupra mea, trimţându-mi o undă de căldură prin corp.

— Şi când s-a întâmplat asta? Întreb eu cu vocea tremurândă, reamintindu-mi de fotografia de pe măsuţa sa şi întrebându-mă de când mă urmăreşte.

— Nu te urmăresc. Râde. Cel puţin nu în felul la care te gândeşti.

— De ce ar trebui să te cred? Îl privesc furioasă, ştiind că nu trebuie să-1 cred, indiferent de cât de neînsemnat e lucrul la care se referă.

— Deoarece nu te-am minţit niciodată.

— Dar o faci acum!

— Nu te-am minţit în legătură cu ceva important, spune el, mutându-şi privirea.

— O, da? Ce zici de faptul că mi-ai făcut o poză cu mult timp înainte să te fi înscris aici? Ce poziţie ocupă asta pe lista ta cu lucruri importante de împărtăşit într-o relaţie?

Il privesc din nou furioasă.

Oftează, ochii părându-i obosiţi când spune:

— Şi unde pe lista ta se află faptul că eşti o clarvăzătoare care îşi petrece timpul cu sora moartă?

— Nu ştii nimic despre mine. Mă ridic, cu mâinile transpirate şi tremurătoare, inima stând să-mi sară din piept în timp ce mă uit la toate trupurile prăbuşite, Stacia cu gura deschisă, Graig sforăind atât de tare că vibrează, domnul Robins părând mult mai fericit şi mai liniştit decât l-am văzut vreodată. Aşa-i toată şcoală? Sau doar încăperea asta?

— Nu sunt sigur, dar bănuiesc că întreaga şcoală. Dă din cap zâmbind în vreme ce priveşte înjur, în mod clar încântat de opera sa.

Şi, fără vreun alt cuvânt, ţâşnesc de pe locul meu, ies în fugă pe uşă, alerg pe coridor, traversez curtea şi trec prin secretariat. Fugind pe lângă toate secretarele şi administratorii prăbuşiţi, care dorm pe birourile lor, înainte să ies pe uşă şi să ajung în parcare, fugind spre Miata mea mică şi roşie unde Damen deja aşteaptă, geanta mea atârnând de vârfurile degetelor sale.

— Ţi-am spus.

Ridică din umeri şi îmi dă rucsacul.

Stau în faţa lui, transpirată, înnebunită, complet înspăimântată. Toate acele momente uitate apărând în faţa mea – faţa sa acoperită de sânge, Haven zvârcolindu-se şi gemând, acea cameră ciudată şi înfiorătoare – şi ştiu că a făcut ceva cu mintea mea, ceva ca să nu-mi pot aminti. Şi, cu toate că nu reprezint un

adversar pentru cineva ca el, refuz să mă dau bătută fără o luptă.

— Ever! Ţipă ei întinzând mâna spre mine, apoi lăsând-o să-i cadă pe lângă trup. Tu crezi că am făcut toate astea ca să te omor?

Ochii îi sunt plini de suferinţă, cercetându-mi frenetic chipul.

— Nu ăsta c planul? Îi răspund, privindu-1 furioasă. Haven crede că e un vis sălbatic, gotic, produs de febră. Eu sunt singura care ştie adevărul. Eu sunt singura care ştie ce mare monstru eşti tu. Singurul lucru pe care nu-1 înţeleg este de ce nu ne-ai omorât pe amândouă atunci când ai avut ocazia. De ce te-ai deranjat să-mi ştergi memoria şi să mă laşi în viaţă?

— Nu te-aş răni niciodată, spune el cu ochii plini de durere. Ai înţeles totul greşit, încercam să o salvez pe Haven, nu să o rănesc. Doar că nu mă ascultai.

— Atunci, ea de ce arăta ca şi cum ar mai fi avut încă puţin până să-şi dea duhul?

Îmi strâng buzele, ca să le opresc din a mai tremura, ochii fiindu-mi fixaţi în ai săi, însă refuzându-le căldura.

— Deoarece era pe punctul de a-şi da duhul, rosteşte el pârând enervat. Acel tatuaj de pe încheietura mâinii ei era infectat în cel mai oribil hal cu putinţă – o omora. Când ai intrat şi ne-ai văzut, eu sugeam infecţia din ea, aşa cum faci cu o muşcătură de şarpe.

Clatin din cap.

— Ştiu prea bine ce am văzut.

Închide ochii, apucându-şi cu degetele partea de sus a nasului şi respirând adânc înainte să se uite la mine şi să spună:

— Ştiu cum pare. Şi ştiu că nu mă crezi. Dar am încercat să-ţi explic, iar tu nu m-ai lăsat să o fac, aşa că am făcut toate astea

ca să-ţi atrag atenţia. Deoarece, Ever, crede-mă, ai înţeles totul greşit.

Se uită la mine, ochii fiindu-i întunecaţi şi pătrunzători, iar mâinile relaxate, dar eu nu înghit nimic. Nici un cuvinţel. A avut la dispoziţie sute, poate mii de ani ca să-şi perfecţioneze o asemenea prefăcătorie, rezultând un spectacol cu adevărat bun, dar tot un spectacol rămâne. Şi, cu toate că nu pot să cred că sunt pe cale să o spun, cu toate că nu pot să cred aşa ceva, există doar o singură explcaţie, indiferent de cât de nebunească pare.

— Tot ceea ce ştiu e că vreau să te întorci în coşciugul tău sau în sabatul tău, sau oriunde ai locuit înainte să fi venit aici… Respir, simţindu-mă de parcă aş fi prinsă într-un coşmar îngrozitor, dorindu-mi să mă trezesc curând. Lasă-mă în pace… Pleacă!

Îşi închide ochii şi clatină din cap, scoţând un râset înăbuşit când spune:

— Nu sunt un vampir, Ever.

— A, da? Dovedeşte-o! Spun eu cu vocea tremurau dă, cu ochii aţintiţi asupra alor săi, complet convinsă că un rozar, o căpăţână de usturoi şi un ţăruş de lemn ar pune capăt acestui lucru.

Dar el râde.

— Nu li ridicolă! Nu există aşa ceva.

— Ştiu prea bine ce am văzut, îi spun eu imaginându-mi sângele, pe Haven, camera ciudată şi înfiorătoare, ştiind că, de îndată ce văd asta, şi el o să vadă. Întrebându-mă cum o să încerce să-mi explice prietenia sa cu Măria Antoaneta, Picasso, Van Gogh, Emily Bronte şi William Shakespeare – când ei toţi au trăit la secole distanţă unul de celălalt.

Damcn clatină din cap, apoi se uită la mine şi spune:

— Ei bine, ca să ştii şi tu, am mai fost prieten bun şi cu Leonardo da Vinci, Botticelli, Erancis Bacon, Albert Einstein şi John, Paul,

George şi Ringo. Face o pauză văzând expresia tâmpă de pe faţa mea şi oftează când spune: Isuse, Ever, Beatles! Clatină din cap şi râde. Dumnezeule, mă faci să mă simt bătrân.

Eu pur şi simplu stau acolo abia respirând, neînţelegând, dar. Când întinde mâna spre mine, reuşesc să-1 împing. Nu sunt vampir, Ever. Sunt un nemuritor, îmi dau ochii peste cap.

— Vampir, nemuritor, acelaşi lucru, spun eu clătinând din cap şi pufnind pe nări, gândindu-mă cât de ridicol e să ne certăm în legătură cu o denumire.

— Ah, dar se întâmplă să fie o denumire pentru care merită să te cerţi, pentru că e o mare diferenţă. Vezi tu, un vampir e o creatură fictivă, fabricată, care există doar în cărţi, filme şi, în cazul tău, în imaginaţii debordante. Zâmbeşte. În timp ce eu sunt un nemuritor. Ceea ce înseamnă că am cutreierat pământul sute de ani într-un singur ciclu de viaţă constant. Totuşi, contrar fanteziei pe care ţi-ai vârât-o în minte, imortalitatea mea nu se bazează pe supt sânge, pe sacrificiu uman sau oricare alte fapte dezgustătoare pe care ţi le-ai imaginat.

Îl privesc chiorâş, dintr-odată reamintindu-mi de băutura sa roşie, ciudată şi întrebându-mă dacă are de-a face cu longevitatea sa. Ca şi cum ar fi un fel de suc de nemuritor sau ceva de genul ăsta.

— Suc de nemuritor. Râde. Bună asta. Imaginează-ţi posibilităţile de marketing. Dar văzând că nu râd, faţa i se înmoaie când spune: Ever, te rog, nu trebuie să-ţi fie frică de mine. Nu sunt periculos sau rău şi nu ţi-aş face niciodată ceva care să te rănească. Pur şi simplu, sunt un tip care a trăit o mare perioadă de timp. Poate că prea mult, cine ştie? Dar asta nu mă face rău. Doar nemuritor. Şi îmi pare rău că trebuie…

Îşi întinde mâna spre mine, dar eu mă dau înapoi, picioarele tremurându-mi, nesigure, refuzând să mai ascult ceva.

— Minţi! Şoptesc eu cu inima plină de ură. Asta e o nebunie. Tu eşti nebun!

El clatină din cap şi mă priveşte, ochii fiindu-i plini de regret nemăsurabil. Apoi, face un pas spre mine şi spune:

— Iţi aminteşti de prima dată când m-ai văzut? Chiar aici, în parcare? Şi, în clipa în care ochii tăi i-au întâlnit pe ai mei, ai simţit că mă recunoşteai? Şi ziua trecută, când ai leşinat? Cum ţi-ai deschis ochii şi ai privit fix în ai mei, şi erai atât de aproape de a-ţi aminti, chiar pe marginea amintirii, dar apoi ai pierdut firul?

Mă holbez la el, imobilă, transfigurată, simţind exact ce urmează să zică, însă refuzând să aud.

— Nu, murmur eu făcând un alt pas înapoi, capul fiindu-mi buimac, corpul dezechilibrat în timp ce genunchii încep să mi se încovoaie.

— Eu sunt cel care te-a găsit în ziua aia în pădure. Eu sunt cel care te-a adus înapoi!

Clatin din cap, incapabilă să mai văd ceva din cauza lacrimilor.

— Nu!

— Ochii în care te-ai uitat la… Reîntoarcerea ta… Erau ai mei, Ever. Eu eram acolo. Eram chiar acolo lângă tine. Eu te-am adus înapoi. Te-am salvat. Ştiu că-ţi aminteşti. Văd asta în gândurile tale.

— Nu! Ţip eu acoperindu-mi urechile şi închizându-mi ochii. Opreşte-te! Strig, nedorindu-mi să aud vreun cuvinţel.

— Ever! Vocea sa îmi invadează gândurile, simţurile. Îmi pare rău, dar e adevărat. Cu toate că nu ai nici un motiv să te temi de mine.

Mă prăbuşesc la pământ, cu faţa lipită de genunchi, în timp ce izbucnesc în suspine violente, cu icnete şi cu mişcări din umeri.

— Nu aveai nici un drept să te apropii de mine, nici un drept să te bagi! Este vina ta că sunt o ciudată! Este vina ta că sunt

blocată în această viaţă oribilă! De ce nu m-ai lăsat în pace, de ce nu m~ai lăsat să mor?

— Nu aş fi suportat să te pierd din nou, murmură el îngenunchind lângă mine. Nu de data asta. Nu din nou.

Îmi ridic privirea spre a sa, neştiind ce vrea să zică, dar sperând că nu va încerca să explice. Auzisem tot ce puteam să suport, iar acum vreau să se oprească. Vreau să se termine.

Clatină din cap, o expresie îndurerată acoperindu-i faţa.

— Ever, te rog, nu gândi în felul ăsta, te rog, nu…

— Deci… Deci te-ai gândit aşa, la întâmplare, să mă aduci înapoi când întreaga mea familie murea? Întreb eu privindu-1, durerea fiindu-mi înlocuită de o furie nemărginită. De ce? De ce ai fi făcut asta? Vreau să zic, dacă ceea ce spui e adevărat, dacă eşti atât de puternic ca să învii morţii, atunci de ce nu i-ai salvat şi pe ei? De ce numai pe mine?

Se cutremură văzând duşmănia din privirea mea, minuscule săgeţi îndreptate direct către el. Apoi, îşi închide ochii şi spune:

— Nu sunt atât de puternic. Şi era prea târziu, aproape că muriseră de tot. Dar tu… Tu ai zăbovit. Şi am crezut că asta însemna că voiai să trăieşti.

Mă sprijin de maşina mea, închizându-mi ochii, încercând să respir, gândindu-mă: „Deci chiar e vina mea. Deoarece am stat pe gânduri, am zăbovit, am rătăcit pe câmpul acela tâmpit, distrasă de toţi acei copaci care vibrau şi Hori care tremurau. In timp ce ei au mers mai departe, au trecut de partea cealaltă, iar eu m-am lăsat momită de el…”

Se uită scurt la mine, apoi în altă parte.

Şi, ce să spun, singura dată când sunt atât de furioasă că aş putea să omor pe cineva, furia mea e îndreptată spre singura persoană care afirmă că e, ei bine, de neomorât.

Pleacă! Rostesc în cele din urmă rupând brăţara-potcoavă cu incrustaţii de cristal de pe încheietura mâinii mele şi aruncându-i-o.

Dorind să uit de asta, de el, de absolut totul. Pentru că deja am văzut şi am auzit mai mult decât pot suporta.

— Te rog… Pleacă. Nu vreau să te mai văd vreodată.

— Ever, te rog, nu spune asta dacă nu simţi cu adevărat că vrei să plec, zice el cu vocea rugătoare, tristă, slăbită.

Îmi iau capul în mâini, prea frântă ca să mai plâng, prea afectată ca să mai vorbesc. Şi, ştiind că el poate auzi gândurile din capul meu, îmi închid ochii şi gândesc: „Ai spus că nu m-ai răni niciodată, dar uite ce ai făcut! Ai distrus totul, mi-ai ruinat viaţa, şi pentru ce? Ca să fiu singură? Să trăiesc toată viaţa ca un monstru? Te urăsc… Te urăsc pentru ce mi-ai făcut… Te urăsc pentru ceea ce m-ai făcut… Te urăsc pentru că ai fost atât de egoist! Şi nu vreau să te mai văd niciodată în faţa ochilor!”

Am rămas aşa, cu capul în mâini, clătinându-mă înainte şi înapoi, cu spatele lipit de roata maşinii mele, permiţând cuvintelor să curgă prin mine fără oprire.

„Lasă-mă să fiu normală, te rog, lasă-mă să fiu normală din nou. Pleacă, lasă-mă în pace. Deoarece te urăsc… Te urăsc… Te urăsc… Te urăsc…”

Când, în cele din urmă, îmi ridic privirea, sunt înconjurată de lalele – sute de mii de lalele, toate roşii. Acele petale moi şi ceroase strălucind, licărind în soarele dimineţii, umplând parcarea şi acoperind toate maşinile. Şi, când mă ridic în picioare şi mă scutur, ştiu fără să mă uit: cel care mi le-a dat a plecat.

Douăzeci şi şapte.

La ora de engleză, este ciudat să nu-l am pe Damen lângă mine ţinându-mă de mână, şoptindu-mi în ureche şi fiind pe post de

buton de oprire. Bănuiesc că m-am obişnuit atât de tare să-1 am în preajma mea, că am şi uitat cât de rele pot fi Stacia şi Honor. Dar, privindu-le zâmbind atotcunoscătoare în timp ce-şi trimit mesaje de genul „Tâmpită ciudată, nu-i de mirare că Damen a plecat”, ştiu că trebuie să mă bazez din nou pe glugă, ochelari şi iPod.

Nu că n-aş vedea ironia. Nu că n-aş pricepe gluma. Deoarece pentru cineva care a plâns în hohote în parcare, implorându-şi prietenul nemuritor să dispară pentru ca ea să se poată simţi din nou normală, ei bine, în mod evident, poanta sunt eu.

Fiindcă acum, în noua mea viaţă fără Damen, toate gândurile aleatorii, profunzimea culorilor şi a sunetelor sunt atât de copleşitoare, atât de devastatoare, încât îmi răsună încontinuu în urechi, ochii mi se umezesc fără oprire, iar migrenele apar brusc, invadându-mi capul, devastându-mi trupul, făcându-mă să-mi fie atât de greaţă şi să mă simt atât de buimacă încât abia pot să funcţionez.

Totuşi, e amuzant că am fost atât de îngrijorată de faptul că trebuie să le spun lui Miles şi lui Havcn de despărţirea noastră, că a trecut o săptămână până să-i fie menţionat numele. Dar, chiar şi atunci, eu sunt cea care 1-a adus în discuţie. Bănuiesc că ei s-au obişnuit de frecvenţa sa redusă, nu au văzut nimic ciudat în faptul că în ultima vreme absenţa lui s-a prelungit.

Aşa că, într-o zi, la prânz, mi-am dres vocea, am privit spre amândoi şi am spus:

Ca să ştiţi şi voi, eu şi cu Damen ne-am despărţit. Şi, când gurile lor au rămas căscate şi amândoi au început să vorbească, mi-am ridicat mâna şi am zis: Şi a plecat.

— A plecat? Se mirară ei, patru ochi ieşiţi din orbite, două maxilare căzute, amândurora venindu-le greu să creadă.

Şi, cu toate că ştiam că ei erau îngrijoraţi, cu toate că ştiam că le datoram o explicaţie, am clătinat din cap, mi-am strâns buzele şi am refuzat să mai spun altceva.

Insă, cu doamna Machado, n-a fost atât de uşor. La câteva zile după ce Damen a plecat, a venit cliiar lângă şevaletul meu, a făcut tot ce-a putut să nu privească dezastrul meu numit Van Gogh şi a spus:

— Ştiu că tu şi cu Damen aţi fost foarte apropiaţi şi ştiu cât de greu trebuie să fie pentru tine, aşa că m-am gândit că ar trebui să-ţi dau ăsta. Cred că o să ţi se pară extraordinar.

A împins o pânză spre mine, dar eu am sprijinit-o de piciorul şevaletului meu şi am continuat să pictez. Nu aveam nici o îndoială că era extraordinar, tot ce făcea Damen era extraordinar. Gând cutreieri planeta secole întregi, ai suficient de mult timp să-ţi dezvolţi câteva talente.

— Nu ai de gând să te uiţi la el? A întrebat ea, uimită de lipsa mea de interes faţă de capodopera lui Damen.

M-am întors spre ea, forţându-mă să zâmbesc când spun:

— Nu. Dar vă mulţumesc că mi l-aţi dat.

Şi când clopoţelul în cele din urmă a sunat, I-am târât la maşină, 1-arn vârât în portbagaj şi am trântit capota fără ca măcar să arunc o privire.

Iar când Miles a întrebat: „Hei, ce era aia?”, eu am băgat cheia în contact şi am spus:

Nimic.

Dar singurul lucru la care nu m-am aşteptat era singurătatea pe care o simţeam. Bănuiesc că nu mi-am dat seama cât de mult mă bazam pe Damen şi pe Riley să-mi umple golurile, să acopere toate fisurile din viaţa mea. Şi, cu toate că Riley m-a avertizat că nu va fi prin preajmă o perioadă, când s-au împlinit trei săptămâni, am început să mă panichez.

Deoarece să-i spun adio lui Damen, iubitului meu nemuritor, superb, înfiorător, poate chiar diabolic, a fost mai greu decât voi

recunoaşte vreodată. Dar faptul că nu am apucat să-mi iau adio de la Riley este mai mult decât aş putea suporta vreodată.

Sâmbătă, când Miles şi Haven mă invită să îi însoţesc în pelerinajul lor fantastic de iarnă, accept. Ştiind că e timpul să ies din casă, din depresie şi să mă realătur lumii. Şi, de vreme ce mă aflu pentru prima dată aici, ei sunt foarte entuziasmaţi să-mi arate tot.

— Nu e la fel de reuşit ca Festivalul Sawdust din vară, spune Miles după ce ne cumpărăm biletele şi trecem de poartă.

Asta fiindcă e mai bun, zice Haven ţopăind şi întorcându-se să ne zâmbească.

Miles zâmbeşte afectat.

— Ei bine, în afară de vreme, nu prea contează din moment ce la ambele se găsesc suflători de sticlă, iar asta este mereu partea mea preferată.

— Mare surpriză.

Haven râde luându-1 de braţ pe Miles în timp ce eu îi urmez, capul învârtindu-mi-se din cauza energiei generate de mulţime, toate culorile, privirile şi sunetele pătrunzându-mă, dorindu-mi să fi rămas acasă, unde e mai linişte, unde sunt mai în siguranţă.

Tocmai mi-am ridicat gluga şi sunt pe cale să-mi pun căştile în ureche când Haven se întoarce spre mine şi spune:

— Pe bune? Chiar ai de gând să faci asta aici?

Şi mă opresc, punându-le înapoi în buzunar. Deoarece, cu toată că vreau să-i îndepărtez pe toţi de aici, nu vreau ca prietenii mei să creadă că doresc să-i îndepărtez şi pe ei.

— Haide, trebuie să-1 vezi pe suflătorul de sticlă, este minunat, zice Miles conducându-ne pe lângă un Moş Crăciun care arată perfect şi pe lângă nişte argintari înainte să ne oprim în faţa unui

tip care creează vaze frumoase şi multicolore folosindu-şi gura, un tub metalic lung şi foc.

— Trebuie neapărat să învăţ cum se face asta.

Apoi, oftează complet transfigurat.

Stau lângă el privind amestecul de culori lichide cum se modelează şi capătă formă, după care mă îndrept spre celălalt stand unde sunt expuse nişte genţi foarte interesante.

Ridic o geantă maro de pe raf şi îi pipăi pielea onctuoasă, gândindu-mă că ar fi un bun cadou de Crăciun pentru Sabine, de vreme ce e ceva ce nu şi-ar cumpăra niciodată, cu toate că în secret îşi doreşte.

— Cât costă asta? Întreb eu, tresărind când vocea îmi reverberează prin cap într-un zumzet fără sfârşit.

— O sută cincizeci.

O privesc lung pe femeie, remarcându-i tunica de batist, jeanşii decoloraţi şi colierul din argint cu semnul păcii, ştiind că e pregătită să coboare mult, foarte mult preţul. Dar ochii încă mă ustură atât de tare, iar bubuiala din capul meu e atât de intensă, că nu am puterea să mă tocmesc. De fapt, vreau să mă duc acasă.

O pun înapoi de unde am luat-o şi pornesc să mă răsucesc pe călcâie când spune:

— Dar, pentru tine, o sută treizeci.

Şi, cu toate că sunt conştientă că e abia la începutul ofertării, că mai e loc de negociat, clatin din cap şi mă îndepărtez. Apoi, cineva din spatele meu rosteşte:

— Eu şi cu tine ştim amândouă că suma la care e dispusă să ajungă e de nouăzeci şi cinci. Aşadar, de ce ai renunţat atât de uşor?

Şi, când mă întorc, văd o femeie micuţă cu părul castaniu, înconjurată de cea mai frumoasă aură purpurie şi strălucitoare. Ava. Dă din cap, întinzându-şi mâna.

Ştiu, spun eu, ignorând-o intenţionat.

Ce mai faci? Întreabă ea zâmbind, de parcă nu tocmai am făcut ceva incredibil de rece şi nepoliticos, ceea ce mă face să mă simt chiar şi mai rău.

Ridic din umeri privind spre suflătorul de sticlă, căutându-i pe Miles şi pe Haven şi simţindu-mă puţin panicată când nu îi văd.

Prietenii tăi sunt la rând la Laguna Taco. Dar, nu-ţi face griji, comandă şi pentru tine unul.

— Ştiu, îi spun eu, cu toate că nu ştiam.

Capul mă doare prea tare, ca să pot citi pe careva. Şi, tocmai când încep să mă mişc din nou, mă apucă de braţ şi spune:

— Ever, vreau să ştii că oferta mea e încă valabilă. Chiar mi-ar plăcea să te ajut.

Zâmbeşte.

Primul meu imbold este să-mi trag mâna, să mă îndepărtez de ea pe cât de mult posibil, dar, în momentul în care şi-a pus mâna pe braţul meu, capul a încetat să mai zvâcnească, urechile au încetat să mai ţiuic, iar ochii au încetat să lăcrimeze. Dar, când o privesc, îmi amintesc cine e cu adevărat – femeia îngrozitoare care mi-a furat sora. Şi îmi îngustez ochii, şi-mi retrag braţul, privind-o aspru când spun:

— Nu crezi că deja m-ai ajutat suficient? Îmi strâng buzele. Deja mi-ai furat-o pe Riley, aşa că ce mai vrei?

Înghit în sec şi încerc să nu plâng.

Se uită la mine, sprâncenele unindu-se de îngrijorare, aura ei devenind de un violet frumos, vibrant.

— Riley nu a fost niciodată a nimănui. Iar ea va fi mereu cu tine cu toate că tu nu o poţi vedea cu adevărat, zice ea întinzându-se după mâna mea.

Dar eu refuz să ascult. Şi refuz să o las să mă atingă din nou, indiferent cât de calmantă e atingerea ei.

— Te rog, nu te mai apropia de mine, spun eu, îndepărtându-mă. Lasă-mă în pace. Eu şi Riley o duceam foarte bine până să apari tu.

Dar ea nu pleacă. Nu se duce nicăieri. Stă acolo, privindu-mă în felul acela oribil de enervant, blând, grijuliu.

— Ştiu de durerile de cap, şopteşte ea cu voce uşoară şi liniştită, Nu trebuie să trăieşti în halul ăsta, Ever. Sincer, te pot ajuta.

Şi, cu toate că aş dori o pauză în atacul de zgomote şi dureri, mă răsucesc pe călcâie şi plec grăbită, sperând să nu o mai văd vreodată.

— Cine era aia? Întreabă Haven, înmuind un tortilla chip într-un borcănel de sos salsa în timp ce mă aşez lângă ea şi dau din umeri.

— Nimeni, şoptesc eu, tresărind când cuvintele-mi vibrează în urechi.

— Arată ca femeia aia medium de la petrecere.

Mă întind după farfuria pe care Miles o împinge spre mine şi ridic furculiţa de plastic.

— Nu ştiam ce vrei, aşa că am luat puţin din toate, spune el. Ţi-ai cumpărat o geantă?

Clatin din cap, apoi imediat regret de vreme ce asta pur şi simplu intensifică durerea.

— Prea scumpă, spun eu, acoperindu-mi gura cât mestec, ronţăitul reverberând atât de tare că ochii mi se umplu de lacrimi. Ţi-ai luat o vază?

Dar deja ştiu că nu, dar nu numai fiindcă sunt medium, ci pentru că nu are nici o sacoşă.

— Nu, mie îmi place doar să văd cum le umflă. Râde luând o gură din băutura sa.

Hei, voi, ssst! E telefonul meu? Haven cotrobăie prin geanta ei enormă şi plină de lucruri, care de obicei îi ţine loc de şifonier….

Ei bine, de vreme ce eşti singura de la masa asta care are o sonerie Marilyn Manşon.

Miles ridică din umeri, ignorând coaja tacoului şi mâncând numai interiorul.

Fără carbohidraţi? Întreb eu privindu-1 cum îşi ciuguleşte mâncarea.

Clatină din cap.

Doar pentru că Tracy Turnblad e grasă, nu înseamnă că şi eu trebuie sa fiu.

Iau o gură din Spriteul meu şi privesc spre Haven. Şi, când îi văd expresia veselă de pe chip, ştiu.

Se întoarce cu spatele la noi, îşi acoperă cealaltă ureche şi spune:

— O, Doamne! Am crezut că ai dispărut cu adevărat… Am ieşit cu Miles… Da. Şi Ever e aici… Da, sunt chiar aici… OK. Acoperă telefonul cu mâna şi se întoarce spre noi, având ochii înveseliţi când spune: Drina vă salută! Apoi, ne aşteaptă să îi spunem şi noi „salut”. Dar văzând că nu o facem, îşi dă ochii peste cap, se ridică şi se îndepărtează, spunând: Şi ei te salută.

Miles clatină din cap şi mă priveşte.

— Eu n-am spus „salut”. Tu ai spus „salut”? Dau din umeri şi-mi amestec fasolea cu orezul.

— Probleme, spune el privind spre ea şi clătinând din cap.

Şi, cu toate că simt că e adevărat, mă întreb ce a vrut exact să zică. Deoarece, în locul acesta, energia clocoteşte ca o mare supă cosmică, prea deasă ca să trec prin ea sau să încerc să mă strecor.

— Ce vrei să spui? Întreb eu mijind ochii la vederea căutăturii sale crunte.

— Nu e evident?

Ridic din umeri, capul zvâcnindu-mi atât de tare, că nu pot deloc pătrunde în mintea lui.

— E ceva atât de… Înfiorător în legătură cu relaţia lor. Vreau să zic, o pasiune inofensivă e una. Dar asta… Asta nu are nici un sens. E total sinistru.

— Sinistru în ce fel?

Rup o bucată din coaja tacoului şi mă uit la el. Îşi ignoră orezul în defavoarea fasolei.

— Ştiu că o să pară îngrozitor, dar, crede-mă, nu vreau să o spun, dar e ca şi cum ar transforma-o pe Haven în acolitul ei.

Ridic sprâncenele.

— O imitatoare, o idolatră, o clonă, o replică în miniatură. Dă din umeri. Şi e atât de…

— Sinistru, completez eu.

Ia o gură din băutura sa şi priveşte de la Haven la mine.

— Uită-te cum a început să se îmbrace ca ea, lentilele de contact, culoarea părului, machiajul, hainele, şi se şi comportă ca ea – sau cel puţin încearcă.

— E numai asta sau mai este ceva? Spun cu, întrebându-mă dacă ştie ceva anume sau e doar un sentiment general de condamnare.

— Mai e nevoie de ceva? Rămâne cu gura căscată.

Ridic din umeri punând tacoul pe farfuria mea. Nu-mi mai era foame.

— Dar între noi doi fie vorba, întreaga chestie cu tatuajul înseamnă o evoluţie semnificativă a relaţiei. Vreau să zic, ce naiba? Şopteşte el privind spre Haven, asigurându-se că nu îl poate auzi. Ce vrea să însemne? Clatină din cap. Vreau să zic, OK, ştiu ce înseamnă, dar ce înseamnă pentru ele? Este ultimul trend în rnoda vampirilor? Deoarece Drina nu e chiar gotică. Nu sunt sigur ce încearcă ea să fie cu rochiile ei mătăsoase de lady şi gentile care se asortează cu pantofii.

E un cult? Vreun fel de societate secretă? Şi să nu mai vorbim de infecţia aia. Dezgustătoare. Şi, apropo, nu e deloc normal cum gândeşte. Probabil, asta a îmbolnăvit-o.

Îmi strâng buzele şi-1 privesc lung, nefiind sigură cum să-i răspund, cat de mult să-i dezvălui. Şi totuşi, întrebându-mă de ce sunt atât de hotărâtă să păstrez secretele lui Damen – secrete care dau o cu totul altă semnificaţie cuvântului sinistru. Secrete care, când te gândeşti la ele, nu au nimic de-a face cu mine. Dar ezit prea mult timp, iar Miles continuă, asigurându-se că-mi ţin gura, cel puţin azi. Totul e pur şi simplu… Nesănătos.

Se înfioară.

— Ce e nesănătos? Întreabă Haven aşezându-se lângă mine şi vârându-şi telefonul înapoi în geantă.

— Să nu te speli pe mâini după ce foloseşti toaleta, o drege Miles.

— Despre asta aţi vorbit voi? Ne studiază suspicioasă. Şi vreţi să vă cred?

— Vorbesc serios, Ever refuză să se spele, iar eu încercam să o avertizez asupra pericolului la care se expune. La care ne expune.

Clatină din cap şi se uită la mine.

Îmi dau ochii peste cap, faţa facându-mi-se stacojie, cu toate că nu c adevărat. Privind în timp ce Haven scotoceşte prin geantă, dând la o parte tuburi de ruj, un ondulator, bomboane de mentă – ambalajele lor fiind de mult dispărute – înainte să scoată o sticluţă argintie, să-i desfacă capacul şi să toarne în băuturile noastre un lichid trans-parent, fără miros.

— Ei bine, asta a fost foarte amuzant, dar e evident că vorbeaţi despre mine. Dar ştiţi ce? Sunt a naibii de fericită, aşa că nici măcar nu-mi pasă.

Zâmbeşte.

O apuc de mână, hotărâtă să o opresc din a mai turna. Din noaptea când am vărsat tot ce aveam în mine la tabăra majoretelor. După ce băusem mai mult decât partea mea clin sticla de contrabandă pe care Rachel o adusese în cabana noastră, am jurat să nu mai pun gura pe vodcă. Dar, în clipa în care o ating, sunt cuprinsă de groază văzând un calendar în faţa ochilor cu data de 21 decembrie încercu-ită cu roşu.

— Dumnezeule, relaxează-te. Nu mai fi atât de crispată. Vrei să mă laşi? Clatină din cap şi îşi dă ochii peste cap. Nu aveţi de gând să mă întrebaţi de ce sunt atât de fericită?

— Nu, deoarece ştim că oricum o să ne spui, zice Miles, dând la o parte farfuria sa din care a mâncat toate proteinele, păstrând restul pentru porumbei.

— Ai dreptate, Miles, ai mare dreptate. Cu toate că întotdeauna e frumos să întrebi. Oricum, Drina era la telefon. E încă în New York, distrându-se la cumpărături. A luat o grămadă de lucruri pentru mine, dacă îţi vine să crezi. Ne priveşte cu ochii larg deschişi, dar văzând că nu aveam de gând să-i răspundem, se strâmbă şi continuă: Oricum, v-a salutat, cu toate că voi nu v-aţi sinchisit să salutaţi la rândul vostru. Şi nu cred că nu şi-a dat seama, spune ea încruntându-se spre noi. Dar vine înapoi curând şi tocmai m-a invitat la o petrecere foarte tare, şi abia aştept.

— Când? Întreb eu încercând să nu par atât de panicată cum mă simt.

Întrebându-mă dacă nu cumva va fi în data de douăzeci şi unu decembrie.

Dar ea zâmbeşte şi clatină din cap.

— Scuze, nu spun. Am promis să nu spun.

— De ce? Întrebăm eu şi Miles.

— Deoarece petrecerea e foarte exclusivistă, numai cu invitaţii, şi nu au nevoie ca o mulţime de intruşi să apară pe acolo.

— Şi asta ne crezi tu pe noi? Intruşi?

Haven ridică din umeri şi soarbe adânc din băutura ci.

— Greşeşti. Miles clatină din cap. Noi suntem prietenii tăi, aşa că, luând în consideraţie regula, trebuie să ne spui.

Nu ştiu, spune Haven. Am jurat să păstrez secretul. Sunt atât de fericită, că aş putea să explodez!

O privesc lung, stând în faţa mea, cu faţa plină de o fericire care ma intrigă, însă capul mă doare atât de rău, iar ochii îmi sunt atât de înlăcrimaţi, că aura ei e amestecată cu celelalte şi nu o pot citi.

Iau o înghiţitură din băutura mea, uitând de vodcă până ce o urmă de lichid fierbinte îmi alunecă pe gât, îmi intră în sânge şi îmi face capul să se legene.

Încă eşti bolnavă? Întreabă Haven aruncându-mi o privire îngrijorată. Ar trebui s-o iei mai uşor. Poate că nu ţi-a trecut de tot.

Ce să-mi treacă? O privesc cu ochii mijiţi, luând o altă gură şi apoi alta, simţurile mele începând să se mai diminueze cu fiecare sorbitură.

Gripa cu vise cauzate de febră! Iţi aminteşti cum ai leşinat în ziua aceea la şcoală? Ţi-am spus că toată greaţa şi ameţeala repre-intă doar începutul. Doar promite-mi că, dacă o să mai ai vise, o să-mi spui, deoarece sunt minunate.

Ce vise?

Nu ţi-am spus?

— Nu chiar.

Iau o altă înghiţitură, observând cum capul mi-e cam ameţit, însă sunt destul de trează, toate viziunile, gândurile aleatorii, culorile şi sunetele estompându-se şi îndepărtându-se deodată.

— Erau nebuneşti! Şi nu te supăra, dar Damen era în unele dintre ele, cu toate că nu s-a întâmplat nimic. Nu era acel tip de vise. Era mai mult în genul că mă salva, de parcă se lupta cu nişte forţe diabolice ca să-mi salveze viaţa. Atât de bizar. Râde. Oh, apropo, Drina l-a văzut pe Damen în New York.

Mă holbez la Haven, corpul devenindu-mi rece în ciuda alcoolului din mine. Însă când iau o altă gură, frigul dispare luând cu el şi durerea, şi neliniştea. Aşa că mai iau unA. Şi încă una.

Apoi, o privesc chiorâş şi o întreb:

— De ce mi-ai zis asta?

Dar Haven ridică din umeri.

— Drina a vrut să ştii.

Douăzeci şi opt.

După festival, ne îngrămădim în maşina lui Haven, facem o scurta oprire acasă la ea, ca să-şi reumple sticla, apoi ne ducem în oraş unde parcăm pe stradă, umplem parcometrul cu monede şi cutreierăm trotuarele, noi trei, braţ la braţ, făcându-i pe toţi pietonii să se dea la o parte din calea noastră în timp ce cântăm „(You Never) Caii Me When You're Sober” din toţi rărunchii şi fals. Izbucnind în râsete de fiecare dată când cineva chicoteşte şi clatină din cap spre noi.

Şi, când trecem pe lângă una dintre librăriile acelea New Age care face reclamă la cărţi cu subiecte paranormale, îmi dau ochii peste cap şi-mi mut privirea, încântată că nu mai fac parte din lumea aceea, acum, că tot alcoolul m-a eliberat, acum, că sunt liberă.

Trecem strada spre Main Beach şi ajungem în faţa hotelului Laguna, după care ne ducem pe plajă, cădem pe nisip, cu picioarele unul peste altul, braţele încolăcite, trecând sticla de colo-colo şi jelind când se termină.

Rahat! Bombăn eu dându-mi capul pe spate şi lovind cu putere fundul şi marginile sticlei, scurgând ultima picătură rămasă.

— Dumnezeule, ia-o mai uşor! Miles se uită la mine. Întinde-te şi savurează momentul.

Dar eu nu vreau să mă întind. Şi să savurez momentul. Vreau doar să mă asigur că o să continue aşa. Acum, că puterile mele de medium au lost distruse, vreau să mă asigur că vor rămâne distruse.

Vreţi să mergem la mine acasă? Bolborosesc eu sperând că Sabine nu e acasă, că putem să punem mâna pe vodca rămasă de la Halloween şi să continuăm să savurăm momentul acesta.

Dar Haven clatină din cap.

— Uită de asta, spune ea. Sunt varză. Mă gândesc să las maşina pe undeva şi să mă târăsc acasă.

— Miles?

Il privesc lung, cu ochii rugători, nedorind ca petrecerea să se termine. Asta este prima dată când mă simt atât de bine, atât de liberă, atât de neîmpovărată, atât de normală de când... Ei bine, de când Damen a plecat.

— Nu pot. Clatină din cap. Cină în familie. Şapte şi jumătate fix. Cravată, opţional. Sacou, obligatoriu.

Râde, căzând pe nisip în timp ce Haven se rostogoleşte şi i se alătură.

— Ei bine, şi cu mine cum rămâne? Ce ar trebui să fac?

Îmi încrucişez braţele la piept şi privesc urât spre prietenii mei, nedorindu-mi să fiu lăsată de una singură, privindu-i în timp ce se rostogolesc împreună şi râd, evident, de mine.

În dimineaţa următoare, cu toate că am dormit prea mult, primul lucru pe care îl gândesc când îmi deschid ochii e: „Capul nu-mi mai bubuie!”

Cel puţin, nu în felul său obişnuit.

Apoi, mă rostogolesc, bag mâna sub pat şi scot sticla de vodcă pe care am pus-o acolo noaptea trecută, luând o înghiţitură zdravănă şi închizându-mi ochii în timp ce amorţeala ei caldă, minunată îmi cuprinde limba şi alunecă pe gât.

Şi, când Sabine îşi bagă capul în cameră să vadă dacă m-am trezit, sunt încântată să constat că aura i-a dispărut.

— Sunt trează! Spun eu ascunzând sticla sub o pernă şi fugind să o îmbrăţişez. Nerăbdătoare să văd ce fel de schimb de

energie va fi şi bucurându-mă că nu e niciuna. Nu e o zi frumoasă?

Zâmbesc, buzele mele fiind aspre şi inerte când îmi dezvăluie dinţii. Priveşte pe fereastră şi înapoi spre mine.

Dacă spui tu. Ridică din umeri.

Mă uit peste uşile franţuzeşti şi văd o zi gri, noroasă şi ploioasă. Dar totuşi, nu mă referam la vreme. Mă refeream la mine. La noua Ever. Ever cea nouă, îmbunătăţită şi non-medium!

— Îmi aduce aminte de casa.

Ridic din umeri scoţându-mi cămaşa de noapte şi intrând la duş.

În clipa în Miles se suie în maşina mea, aruncă o privire lungă spre mine şi spune:

Ce na…

Privesc spre puloverul meu, fusta scurtă din denim, balerinii, relicve pe care Sabine le-a salvat din vechea mea viaţă, apoi zâmbesc.

— Scuze, dar nu accept să mă ducă străinii cu maşina, spune el deschizând portiera şi prefăcându-se că iese din maşină.

— Sunt eu, pe bune. Jur cu mâna pe inimă şi sper să… Ei bine, crede-mă că sunt eu. Râd. Şi închide portiera aia odată, n-am chef să cazi şi să ne faci să întârziem.

— Nu înţeleg, zice el cu gura căscată spre mine. Vreau să spun, când s-a întâmplat asta? Cum s-a întâmplat asta? Practic, ieri purtai o sutană, iar acum arăţi de parcă ai dat iama în şifonierul lui Paris Hilton.

Mă uit la el.

Doar că mai stilată, mult mai stilată. Zâmbesc apăsând pe acceleraţie, roţile maşinii alunecând şi gonind pe strada umedă,

încetinind numai când îmi amintesc că radarul meu intern de depistat poliţişti a dispărut, iar Miles începe să ţipe.

— Pe bune, Ever, ce naiba? O, nu, încă eşti beată?

— Nu, spun eu repede. Sunt doar, ştii tu, ies din cochilie, asta-i tot. Pot fi destul de… Timidă pentru primele… Câteva… Luni. Râd. Însă, crede-mă, asta sunt eu cu adevărat.

Clatin din cap, sperând că o să mă creadă.

— Iţi dai seama că ai ales cea mai umedă, cea mai nenorocită zi din an să ieşi din cochilie?

Clatin din cap şi intru în parcare când spun:

— N-ai nici o idee cât de frumoasă E. Îmi aminteşte de casă. Parchez în cel mai apropiat spaţiu disponibil, apoi fugim spre poartă cu gentile deasupra capetelor pe post de umbrele în timp ce tălpile pantofilor noştri ne împroaşcă apă pe picioare. Şi când o văd pe Haven tremurând sub cornişă, mă simt superfericită constatând că nu are aură.

— Ce zga… Spune ea, cu ochii larg deschişi de uimire, în vreme ce mă priveşte din cap până în picioare.

— Voi trebuie neapărat să învăţaţi cum să terminaţi o propoziţie. Râd.

— Pe bune, cine eşti? Întreabă ea, încă privindu-mă cu gura căscată. Miles râde, ne ia pe amândouă la braţ şi ne conduce dincolo de poartă spunând:

— Nu o băga în seamă pe Miss Oregon, ea crede că e o zi frumoasă.

Când intru la engleză, sunt uşurată că nu mai pot să aud sau să văd tot ce nu trebuie. Şi, cu toate că Stacia şi Honor sporovăiesc încontinuu, încruntându-se la hainele mele, la pantofii mei, la părul meu, chiar şi la machiajul pe care îl port, eu pur şi simplu ridic din umeri şi-mi văd de treabă. Deoarece, de vreme ce sunt

sigură că nu spun nimic frumos despre mine, faptul că nu mai am acces la cuvintele rele reprezintă o diferenţă ca de la cer la pământ. Şi, când le surprind pe amândouă privindu-mă din nou, zâmbesc şi le fac cu mâna până ce sunt înspăimântate de-a binelea şi se întorc.

Pe la ora de chimie, minunea aproape a dispărut. Deschizând barajul de priviri, culori şi sunete care ameninţă să mă copleşească.

Şi, când îmi ridic mâna să cer să ies pe coridor, nici bine nu trec de uşă că deja mă simt la fel ca înainte.

Merg clătinat spre vestiarul meu, învârtind discul fără oprire, încercând să-mi amintesc numărul corect.

E 24-18-12-3? Sau 12-18-3-24?

Privesc prin jur cu capul bubuindu-mi, ochii lăcrimându-mi şi apoi nimeresc – 18-3-24-12. Şi scotocesc printr-un maldăr de cărţi şi foi, dându-le jos pe toate, nebăgând de seamă cum se adună la picioarele mele, pur şi simplu dorindu-mi să iau sticla de apă pe care o am înăuntru, tânjind după dulcea eliberare lichidă.

Scot capacul şi-mi dau capul pe spate, luând o înghiţitură zdravănă, imediat urmată de alta şi de alta, şi de alta. Şi sperând să fac fată orei de prânz, mai iau o ultimă gură când aud:

— Stai pe loc… zâmbeşte… Nuu… E OK, tot am făcut-o.

Şi privesc îngrozită pe măsură ce Stacia se apropie, camera foto ridicată sus, o imagine cu mine bând vodcă fiind în mod clar afişată pe ecran.

— Cine s-ar fi gândit că eşti atât de fotogenici? Dar totuşi, foarte rar ajungem să te vedem fără glugă.

Zâmbeşte, privirea urcând de jos în sus, de la picioare la breton. O privesc lung şi, cu toate că simţurile îmi sunt blurate din cauza băuturii, intenţiile îi sunt evidente.

— Cui ai dori să o trimit mai întâi? Mamei tale? Ridică din sprâncene şi îşi acoperă gura prefăcându-se ruşinată când spune: O, îmi cer scuze. Voiam să zic, mătuşii tale? Sau poate unuia dintre profesorii tăi? Sau poate tuturor profesorilor tăi? Nu? Nu, ai dreptate, asta ar trebui trimisă direct directorului, o pasăre, o piatră, o moarte rapidă şi uşoară, cum se spune.

— Este o sticlă de apă, îi spun eu, aplecându-mă să-mi ridic cărţi-le şi băgându-le înapoi în dulap, străduindu-mă să par nonşalantă, prefăcându-mă că nici nu-mi pasă, ştiind însă că poate să adulmece frica mai bine decât un copoi dresat de poliţie. Nu ai decât o poză cu mine în care beau dintr-o sticlă de apă. Mare scofală!

— O sticlă de apă. Râde. Da, aşa e. Iar tu eşti atât de originală, aş putea adăuga. Sunt sigură că eşti prima persoană care s-a gândit vreodată să strecoare vodcă într-o sticlă de apă. Îşi dă ochii peste cap. Te rog. Ai dat de belea foarte nasol, Ever. Un simplu test de alcoole-mie, şi la revedere Bay View, bun venit Academia pentru Rataţi şi Frustraţi.

O privesc cum stă în faţa mea, atât de sigură pe sine, îngâmfată, atât de total încrezătoare în ea însăşi, şi ştiu că are tot dreptul să fie, m-a prins cu mâţa-n sac. Şi, cu toate că dovezile ei ar putea să pară circumstanţiale, amândouă ştim că nu e aşa. Amândouă ştim are dreptate.

— Ce vrei? Şoptesc în cele din urmă, imaginându-mi că fiecare are propriul lui preţ, doar că trebuie să-1 găsesc pe-al ei.

Am tot auzit gânduri în ultimul an, am avut destule viziuni ca să-mi confirm că e adevărat.

— Ei bine, pentru început, vreau să nu mă mai deranjezi, spune ea încrucişându-şi braţele la piept, întărind astfel cele spuse.

— Dar eu nu te deranjez, zic eu, cuvintele fiindu-mi uşor nedeslu-şite. Tu mă deranjezi pe mine.

— Au contram. Zâmbeşte privindu-mă superior, fulgerându-mă cu ochii. Numai simplul fapt că trebuie să te privesc zi după zi mă deranjează. Un deranj uriaş şi îngrozitor.

— Vrei să mă transfer de la engleză? Întreb eu, încă ţinând sticla aia tâmpită, neştiind ce să fac cu ea. Dacă o las în dulap, o să mă pârască şi o să mi se confişte, iar, dacă o bag în rucsac, acelaşi lucru.

Ştii că încă-mi eşti datoare pentru rochia pe care mi-ai distrus-o din cauza gesturilor tale neîndemânatice.

Asta-i, şantaj. Bine că am câştigat toţi acei bani la cursa de cai. Bag mâna în ghiozdan şi localizez portofelul, mai mult decât dornică să o despăgubesc, dacă asta înseamnă să se termine totul. Cât? Întreb eu. Mă priveşte, încercând să-mi calculeze pe loc venitul. Ei bine, aşa cum am mai spus, era de firmă… Şi nu poate fi atât de uşor înlocuită… Deci.

— O sută?

Scot o bancnotă cu Ben Franklin şi i-o ofer.

Îşi dă ochii peste cap. De vreme ce înţeleg perfect că eşti paralelă cu moda şi cu toate lucrurile pe care trebuie să le ai, îţi spun trebuie neapărat să urci preţul. Un pic mai mult, zice ea, ochind teancul de bani.

Dar fiindcă şantajiştii au obiceiul de a se reîntoarce şi de a cere mai mult, ştiu că e mai bine să rezolve cu ea acum, înainte ca situaţia să escaladeze. Aşa că o privesc şi-i spun;

— De vreme ce amândouă ştim că ai cumpărat rochia aia de la un mall cu haine la preţ redus, când te întorceai din Palm Springs…

— Zâmbesc, amintindu-mi ce am văzut în ziua aceea pe coridor – îţi voi da exact cât a costat rochia, adică, dacă memoria mă

ajută, optzeci şi cinci de dolari. În acest caz, o sută pare-mi-se că e o ofertă gene-roasă, nu crezi?

Mă priveşte superior, faţa transformându-i-se într-un rânjet în timp ce ia bancnota şi o bagă adânc în buzunar. Apoi, se uită la mine şi la sticlă şi zâmbeşte când spune:

— Aşadar, nu-mi oferi şi mie puţin din băutura ta?

Dacă cineva mi-ar fi spus ieri că-mi voi petrece vremea în baie, îmbătându-mă criţă cu Stacia Miller, n-aş fi crezut nici în ruptul capului. Dar totuşi, asta s-a întâmplat. Am urmat-o înăuntru ca să ne cuibărim într-un colţ şi să dăm gata o sticlă de apă plină cu vodcă.

Nimic nu se compară cu împărtăşirea unor vicii şi a unor secrete ascunse când e vorba de motive ca oamenii să se împrietenească.

Şi, când Haven a intrat şi ne-a găsit în halul ăla, ochii i-au ieşit din orbite şi a zis:

— Ce zgaiba?

Şi am început să râd din răsputeri în timp ce Stacia a privit-o chiorâş şi a bălmăjit:

— Bum vinit fată godigă.

— Am pierdut ceva? A întrebat Haven, privindu-ne suspicioasă cu ochii mijiţi. Trebuia să fie amuzant?

Şi felul în care s-a uitat la noi, felul în care a stat acolo atât de autoritară, atât de batjocoritoare, atât de serioasă, şi nu amuzată, ne-a făcut să râdem şi mai mult. Apoi, imediat ce uşa s-a izbit în urma ei, am început să bem din nou.

Insă a-mi face veacul în baie cu Stacia nu îmi asigură accesul la masa VIE Şi, ştiind totuşi că mai bine nu aş încerca, mă îndrept spre locul meu obişnuit, cu capul atât de îmbibat cu alcool,

creierul atât de ameţit, că îmi ia ceva timp până să-mi dau seama că nici aici nu sunt bine-venită.

Mă aşez, îi privesc chiorâş pe Haven şi pe Miles, apoi încep să râd fără motiv. Sau cel puţin fără motiv pentru ei. Însă numai dacă şi-ar vedea feţele, ştiu că şi ei ar râde.

— Ce s-a întâmplat cu ea? Întreabă Miles, ridicându-şi privirea din scenariul său.

Haven se încruntă.

— E nebună, complet şi irevocabil nebună. Am prins-o în baie sporovăind şi râzând cu, dintre toţi oamenii, Stacia Miller.

Miles rămâne cu gura căscată, fruntea încreţită într-un fel care mă face din nou să râd. Şi, văzând că nu mă potolesc, el se înclină spre mine, mă pişcă de braţ şi spune:

Ssst! Se uită prin jur, apoi iarăşi la mine. Ee bune, Ever. Eşti nebună? Dumnezeule, de când a plecat Damen, te comporţi…

De când a plecat Damen – ce? Mă trag îndărăt atât de rapid că-mi pierd echilibrul şi aproape cad de pe bancă, îndreptându-mă la timp ca să o văd pe Haven clătinând din cap şi zâmbind superior. Haide, Miles, zi ce-ai de zis. Îl privesc furioasă. Şi tu, Haven, haide, zi ce-ai de zis.

Numai că-mi iese ceva de genul jişeaidejiş şi nu cred că ei n-au observat.

Vrei ca noi să jişeaidejiş? Miles clatină din cap în timp ce Haven îşi dă ochii peste cap. Ei bine, sunt sigur că vom fi fericiţi să o facem, atâta timp cât o să ştim ce înseamnă. Ştii ce înseamnă? Se uită la Haven.

Pare a fi în germană, spune ea privindu-mă aspru. Îmi dau ochii peste cap şi mă ridic să plec, numai că nu îmi coor-donez mişcările atât de bine şi sfârşesc prin a mă lovi la genunchi.

— Aaaauuu! Urlu eu şchiopătând înapoi spre bancă, strângându-mi piciorul în vreme ce ochii mi se închid de durere.

Aici, bea asta, mă îndeamnă Miles, împingând spre mine băutura sa VitaminWater. Şi dă-mi cheile, că în nici un caz nu conduci spre acasă.

Miles avea dreptate. Nu am condus spre acasă. Iar el s-a dus singur.

Pe mine m-a luat Sabine.

Mă instalează pe locul pasagerului, apoi se duce pe partea ei şi, când porneşte motorul şi iese din parcare, clatină din cap, îşi încleştează maxilarul, mă priveşte fix şi spune:

— Exmatriculată? Cum de ajungi de la elevă premiantă la elevă exmatriculată? Foţi să-mi explici asta, te rog?

Îmi închid ochii şi-mi apăs fruntea de geamul lateral, sticla netedă şi curată răcorindu-mi pielea.

Suspendată, bombăn eu. Îţi aduci aminte? Tu ai pledat cazul meu. Şi destul de impresionant, aş adăuga. Acum, ştiu cum de câştigi mulţi bani. O privesc cu coada ochiului pe măsură ce şocul cuvinte-lor mele îi transformă expresia de pe faţă din îngrijorare în furie, remodelându-i trăsăturile într-un chip pe care nu l-am mai văzut vreodată. Şi, cu toate că ştiu că ar trebui să mă simt prost, ruşinată, vinovată şi mai rău, treaba e că nu am rugat-o să-mi fie avocat. Nu am rugat-o să pledeze circumstanţe atenuante. Să afirme că faptul că am băut pe domeniul şcolii a fost: un act a cărui gravitate ar trebui să fie dimi-nuată de tragismul situaţiei în care mă aflu ca urmare a faptului că mi-am pierdut întreaga familie.

Şi, cu toate că a spus-o cu cele mai bune intenţii, cu toate că ea e sigură că e adevărat, asta nu înseamnă că e adevărat.

Deoarece adevărul e că îmi doresc ca ea să nu fi spus nimic îmi doresc să îi fi lăsat să mă exmatriculeze.

În clipa în care m-au prins în faţa vestiarului, zumzetul din capul meu a pălit, iar evenimentele zilei au dat năvală peste mine ca o previzualizare a unui film pe care m-ai degrabă nu l-aş vedea. Oprin-du-mă pe cadrul când am uitat să o fac pe Stacia să şteargă poza şi revizualizând întruna. Apoi, mai târziu, în secretariat, unde am aflat că de fapt telefonul lui Honor a fost folosit, că Stacia s-a dus acasă bolnavă din cauza că a mâncat ceva „stricat” (cu toate că nu înainte de a aranja cu Honor să îi arate poza împreună cu „îngrijorările” ei directorului Buckley). Ei bine, trebuie să recunosc, am intrat într-o mare belea, vreau să zic mare, uriaşă, poţi să fii sigură că asta o să ajungă pe lista ta permanentă de tipuri de probleme. Dar mai e partea asta micuţă din mine care a admirat-o. Această parte care a clătinat din căpşor şi s-a gândit: „Bravo! Bine făcut!”

Pentru că, în ciuda problemelor pe care le am, nu doar cu şcoala, ci şi cu Sabine, Stacia nu numai că s-a ţinut de promisiunea de a mă distruge, dar a şi reuşit să pună mâna pe o suta de dolari şi să scape de după-amiază pentru munca depusă. Iar asta e sincer de admirat.

Cel puţin într-un fel calculat, sadic şi sinistru.

Şi totuşi, mulţumită eforturilor coordonate ale Staciei, ale lui Honor şi ale directorului Buckley, nu trebuie să mă duc la şcoală mâine. Nici poimâine. Nici răspoimâine. Ceea ce înseamnă că voi avea întreaga casă numai pentru mine, toată ziua, oferindu-mi inti-mitate, ca să continui să beau şi să-mi construiesc toleranţa în timp ce Sabine va fi la muncă.

Deoarece, acum că mi-am găsit calea spre fericire, nimeni nu-mi va sta în cale.

— De când ai ajuns aşa? Întreabă Sabine, nesigură cum să se apropie de mine, cum să mă manevreze. Trebuie să ascund tot alco-olul? Trebuie să te pedepsesc? Clatină din cap. Ever, cu tine vorbesc! Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplă cu tine? Vrei să aranjez să vorbeşti cu cineva? Deoarece ştiu un bun psiholog care este specializat în proble-me sufleteşti…

O simt că se uită la mine, pot să simt îngrijorarea pe care o emană, dar cu îmi închid ochii şi mă prefac că dorm. Nu există cale să-i explic, nu pot să-i spun întregul adevăr sordid în legătură cu aurele şi viziunile, şi spiritele, şi foştii prieteni nemuritori. Deoarece, cu toate că a angajat un medium pentru petrecere, a făcut-o ca pe o glumă, ca pe o distracţie, puţin amuzament. Sabine este ghidată de logică, este organizată, pe categorii, operează cu logică pură alb-ne-gru şi evită griul. Şi, dacă aş fi vreodată destul de proastă să mă încred în ea, să-mi dezvălui secretele vieţii, va face mult mai mult decât să aranjeze să vorbesc cu cineva. Mă va închide la nebuni.

Aşa cum a promis, Sabine ascunde tot alcoolul înainte să se reîntoarcă la serviciu, dar eu aştept până ce pleacă, apoi cobor şi mă duc în cămară, scoţând toate sticlele de vodcă rămase de la petrecerea de Halloween, cele pe care le-a depozitat în spate şi de care a uitat. Şi, după ce le car în camera mea, mă trântesc în pat încântată la gândul celor trei săptămâni fără şcoală. Douăzeci şi una de zile lungi şi minunate, toate întinse în faţa mea ca mâncarea în faţa unei pisici supraalimentate. O săptămână pentru suspendarea mea cerută şi două pentru vacanţa de iarnă. Şi plănuiesc să trăiesc fiecare momenl, petrecându-mi fiecare zi lungă înceţoşându-mi mintea cu vodcă.

Mă rezem de perne şi scot capacul hotărâtă să nu mă grăbesc, limi-tând fiecare înghiţitură, permiţând alcoolului să alunece pe gât şi să-mi intre în sânge înainte să iau alta. Fără să beau pe rupte, fără să înghit lacom. Pur şi simplu, încet şi sigur, până ce capul începe să mi se elibe-reze şi întreaga lume să devină mai luminoasă. Cufundându-mă într-un loc mult mai fericit. O lume fără amintiri. O casă fără pierderi.

O viaţă în care văd numai ceea ce trebuie.

Douăzeci şi nouă.

În dimineaţa zilei de douăzeci şi unu decembrie, ies din cameră şi cobor la bucătărie. Şi, în ciuda faptului că sunt ameţită, cu ochii înlăcrimaţi şi total mahmură, dau un bun spectacol punându-mi cafea din espressor şi pregătindu-mi micul dejun,

dorindu-mi ca Sabine să plece la muncă convinsă că totul e bine, astfel ca eu să mă pot întoarce în camera mea şi să mă scufund în ceaţa mea lichidă.

Şi, în clipa în care aud maşina părăsind aleea, arunc cerealele în chiuvetă şi mă îndrept spre camera mea, scoţând o sticlă de sub pat şi desfăcând-o, anticipând curgerea acelui lichid cald, dulce, care îmi va alina măruntaiele, îmi va şterge durerea şi-mi va înlătura grijile şi temerile până ce nimic nu va mai rămâne.

Gu toate că, dintr-un motiv anume, nu mă pot opri din a privi lung calendarul de pe biroul meu, data sărindu-mi în ochi, ţipând şi lăcând cu mâna şi înghiontindu-mă în oase. Aşa că mă ridic şi mă duc spre el, privind la pătrăţelul alb şi gol, fără obligaţii, fără întâl-niri, nici o zi de naştere, doar cuvintele SOLSTIŢIUL DE IARNA scrise mic de tot şi cu negru, o dată pe care editorul o socoteşte importantă, cu toate că pentru mine nu înseamnă nimic.

Mă trântesc înapoi pe pat, capul proptit pe o grămadă de perne în timp ce iau o altă înghiţitură adâncă din băutură. Închizându-mi ochii în timp ce căldura curge minunat prin mine, trecând prin vene şi liniş-tindu-mi mintea – aşa cum reuşea Damen să facă cu o simplă privire.

Iau o altă înghiţitură şi alta, prea rapid, prea necugetat, deloc aşa cum am mai făcut. Dar acum, că i-am înviat amintirea, vreau doar să o şterg. Aşadar, continui în felul acesta, bând, sorbind, îndopându-mă -până când mă pot în sfârşit odihni, până când el a dispărut.

Când mă trezesc, sunt plină de cel mai cald şi mai paşnic sentiment de iubire. De parcă sunt legată într-o rază a luminii soarelui, atât de protejată, atât de fericită, atât de sigură, că vreau să rămân acolo pentru totdeauna. Îmi închid ochii, savurând momentul, hotă-rât să stau acolo, până ce un gâdilat pe nas, un fâlfâit aproape imperceptibil mă face să mi-i deschid din nou şi să ţâşnesc din pat.

Mă cuprind cu mâinile, inima bătându-mi atât de tare că o pot simţi, în timp ce privesc la pana neagră care mi-a fost lăsată pe pernă.

Aceeaşi pană neagră, pe care am purtat-o în noaptea când m-am deghizat în Măria Antoaneta.

Aceeaşi pană neagră pe care Damen a luat-o pe post de suvenir.

Şi ştiu că el a fost aici.

Arunc o privire spre ceas, întrebându-mă cum de am dormit atât de mult. Apoi, când privesc de-a lungul camerei, văd tabloul pe care îl lăsasem în portbagajul maşinii mele, acum proptit de peretele cel mai îndepărtat, pus în aşa fel încât să-1 pot vedea. Dar, în schimbul versiunii lui Damen a Femeii eu păr galben la care m-am aşteptat, mă pomenesc faţă-n faţă cu o imagine a unei fete palide, blonde, care fuge printr-un canion întunecat şi ceţos.

Un canion exact ca acela din visul meu.

Şi, fără să ştiu de ce, îmi iau haina, îmi vâr picioarele în nişte şlapi, apoi fug în camera lui Sabine, luând cheile maşinii pe care le-a ascuns în sertar, înainte să cobor în grabă scările şi să intru în garaj, neştiind unde mă duc sau de ce. Pur şi simplu, ştiu că trebuie să ajung acolo şi că o să ştiu când voi vedea.

Conduc spre nord, pe PCH1, îndreptându-mă spre centrul stațiunii Laguna. Groindu-mi calea spre drumul îngust, obişnuit, al plajei Main Beach, înainte să ajung pe Broadway şi să ocolesc pieto-nii. Şi, în clipa în care scap de acele străzi hiperaglomerate, apăs pe acceleraţie şi mă las dusă de instinct, aflându-mă deja la câţiva kilo-metri de centru, înainte să trec brusc prin faţa unei maşini care vine din sens opus şi să mă opresc în parcarea parcului sălbatic, punându-mi în buzunar cheile şi telefonul şi fugind spre cărare.

Ceaţa răsare din ce în ce mai repede, fiind greu să mai vezi ceva şi, cu toate că e o parte din mine care-mi spune să mă întorc, să

mă duc acasă, că aflându-mă aici, în întuneric, de una singură, nu e nimic altceva decât nebunie curată, nu mă pot opri, sunt vrăjită să continui, de parcă picioarele ar merge singure şi tot ce pot să fac este să mă supun.

Îmi bag mâinile în buzunare, tremurând din cauza frigului, în timp ce bâjbâi mai departe, fără să ştiu unde mă duc, fără vreo des-tinaţie în minte, e la fel cum am ajuns aici, voi şti când voi vedea.

Şi, când mă lovesc cu degetul mare de o piatră, cad la pământ plângând de durere. Dar îmi sună telefonul şi răspund scâncind.

— Mda? Spun eu luptându-mă să mă ridic, respirând precipitat.

— Aşa se răspunde la telefon în ziua de azi? Fiindcă aşa ceva nu-ţi merge cu mine.

— Ce e, Miles?

Mă scutur de murdărie şi continui să merg pe cărare, de data asta mai precaută.

— Voiam doar să-ţi spun că ratezi o petrecere bestială. Şi, de vreme ce ştim cu toţii cât de mult îţi place să chefuieşti zilele astea, ni-am gândit să te invit. Totuşi, ca să fiu sincer, nu ar trebui să-i fac atâta reclamă deoarece e mai mult stranie decât amuzantă. Vreau să zic, ar trebui să vezi, sunt sute de gotici care umplu canionul, arată ca o adunare Dracula sau ceva de genul.

— E şi Haven acolo? Întreb eu, stomacul strângându-mi-se involuntar când îi pronunţ numele.

— Mda, o caută pe Drina. Îţi aduci aminte de evenimentul acela mare şi secret? Ei bine, cam asta e. Fata asta nu poate să ţină un secret, nici măcar pe al ei.

— Credeam că nu mai sunt băgate în chestia cu goticismul… Chiar aşa a fost cu Haven şi, crede-mă, e destul de nervoasă că a înţeles greşit ce trebuie să poarte.

Tocmai am ajuns pe creasta dealului când văd valea plină de lumină.

— Ai spus că eşti în canion?

— Da.

— Şi eu. De fapt, aproape am ajuns, spun eu începând să cobor pe cealaltă parte.

— Stai – eşti aici?

— Da, mă îndrept spre lumină chiar în timp ce vorbim.

— Ai trecut printr-un tunel mai întâi? Ha-ha, te-ai prins? Şi văzând că nu răspund, spune: Cum de ai ştiut?

„Ei bine, m-am trezit mahmură, cu o pană neagră gâdilându-mi nasul şi un sinistru tablou profetic proptit de peretele meu, aşa că am făcut acelaşi lucru pe care l-ar face orice persoană nebună, mi-am luat haina, nişte şlapi şi am fugit din casă în cămaşă de noapte!

Ştiind că nu pot să spun exact asta, nu zic nimic. Ceea ce îl face şi mai suspicios.

— Ţi-a spus Haven? Întreabă el, cu o oarecare urmă de îndoială în voce. Deoarece ajurat că numai mie mi-a spus. Vreau să zic, fără supărare sau ceva de genul ăsta. Dar totuşi.

Nu, Miles, jur că nu mi-a spus ea, pur şi simplu am aflat. Oricum, aproape am ajuns, ne vedem într-un minut... Dacă nu mă rătăcesc în ceată...

Ceaţă? Nu e nici o cea. Şi, înainte să poată termina, telefonul mi-e smuls din mână în timp ce Drina zâmbeşte şi spune:

Bună, Ever. Ţi-am spus că o să ne revedem.

Treizeci.

Ştiu că ar trebui să fug, să ţip, să fac ceva. Dar, în schimb, îngheţ pe loc, şlapii mei de cauciuc lipindu-se de pământ de parcă le-ar fi crescut rădăcini. Şi o privesc lung pe Drina întrebându-mă nu numai cum de am ajuns aici, dar şi ce şi-a propus ea.

— Nu e dragostea o târfă? Zâmbeşte cu capul într-o parte în timp ce mă priveşte. Tocmai când l-ai întâlnit pe bărbatul visurilor tale, un băiat care pare prea frumos ca să fie adevărat, uite-aşa descoperi că e prea frumos ca să fie adevărat. Cel puţin prea frumos pentru tinE. Şi următorul lucru pe care il ştii e că eşti nefericită şi singură, si, ei bine, haide să dăm cărţile pe faţă, beată în cea mai mare parte a timpului Cu toate că, trebuie s-o spun, mi-a făcut plăcere să-ţi urmăresc decă-derea într-un viciu adolescentin. Atât de previzibil, atât de… Firesc. Ştii despre ce vorbesc? Minţitul, finisatul, furatul, toată energia con-centrată în a-ţi atinge ţelul. Ceea ce mi-a uşurat mie treburile. Deoarece, fiecare băutură înghiţită ţi-a slăbit apărătorile, ţi-a tocit stimulii, da, dar ţi-a lăsat mintea vulnerabilă, deschisă şi uşor de manipulat. Mă apucă de braţ, unghiile ei ascuţite apăsându-mi încheietura, în timp ce mă trage spre ea. Şi, cu toate că încerc să mă eliberez, e în zadar. Este îngrozitor de puternică. Voi, muritorii. Îşi strânge buzele. Sunteţi atât de uşor de batjocorit, nişte ţinte atât de uşoare! Crezi că am pregătit acest întreg vicleşug elaborat doar ca să se termine atât de repede? Desigur, sunt căi mult mai uşoare pentru a o face. La naiba, dacă aş fi vrut, te-aş fi putut nimici în dormitorul tau în vreme ce aranjam scena. Ar fi fost mult mai rapid, mi-ar fi luat mai puţin timp, cu toate că, în mod evident, n-ar mai fi fost atât de amuzant. Pentru niciuna din noi, nu crezi?

Rămân cu gura căscată, privindu-i faţa fără cusur, părul coafat, rochia din mătase neagră, perfect croită, curgând exact cum trebuie, scoţându-i în evidenţă frumuseţea răpitoare şi, când îşi trece mâna prin părul strălucitor, arămiu, îi văd tatuajul Uroborus. Dar imediat ce clipesc, a dispărut.

Aşadar, să vedem, te-ai gândit că Damen te-a condus aici, te-a chemat, împotriva voinţei tale. Îmi pare rău să te dezamăgesc,

Ever, dar cu eram, întregul vicleşug elaborat a fost creat de mine. Pur şi simplu, iubesc ziua de douăzeci şi unu decembrie, tu nu? Solstiţiul de iarnă sau cea mai lungă noapte, toţi acei gotici ridicoli petrecând într-un canion tâmpit. Ridică din umerii ei eleganţi, aceştia urcând şi coborând, tatuajul de pe încheietura mâinii ei apărând şi dispă-rând din vedere. Îmi cer scuze pentru dorinţa mea de dramatism. Cu toate că asta face viaţa interesantă, nu?

Încerc să scap din strânsoare, dar ea mă strânge şi mai tare, unghiile-i ascuţite provocându-mi o durere îngrozitoare în timp ce pătrund direct în carne.

— Acum, haide să spunem că te-aş lăsa să pleci. Ce ai face? Ai fugi? Sunt mai rapidă. Ţi-ai căuta prietena? Ups, scuze. Haven nici măcar nu e aici. Se pare că am trimis-o la petrecerea greşită, în cani-onul greşit. Cutreieră pe-acolo în timp ce noi vorbim, împingând şi trăgând de sute de ridicoli vreau-să-fiu-vampir, căutându-mă. Râde. M-am gândit că ne vom bucura de o petrecere mai intimă, mai mică. Zâmbeşte, ochii ei cercetându-mă. Şi se pare că invitatul de onoare a ajuns.

— Ce vrei? Spun eu, scrâşnind din dinţi în timp ce mă strânge şi mai tare, oasele încheieturii mele cedând, izbindu-se unul de celălalt într-o durere insuportabilă.

— Nu mă grăbi. Îşi mijeşte frumoşii ochi verzi. Toate la timpul lor. Acum, unde rămăsesem când m-ai întrerupt tu atât de nepoliticos? A, da, vorbeam despre tine, cum de ai ajuns aici şi cum nu se dove-deşte a fi deloc ceea ce te-ai fi aşteptat. Dar totuşi, nimic în viaţa ta nu e ceea ce te-ai fi aşteptat, nu? Şi, ca să spunem adevărul, nu a fost, nu este şi, bănuiesc eu, nu va fi. Vezi tu, eu şi Damcn suntem împre-ună de mult timp. Vorbesc de mult, mult, mult, mult, mult – ei bine, ştii despre ce vorbesc. Şi totuşi, în ciuda tuturor acelor ani împreună, în ciuda longevităţii noastre, tu continui să apari şi să-mi stai în cale.

Privesc în jos întrebându-mă cum am putut fi atât de proastă, atât de naivă. Nimic din toate astea nu au avut legătură cu Haven au avut legătură cu mine.

— Au, nu fi atât de rea cu tine însăţi. Asta nu e prima dată când ai greşit. Am fost răspunzătoare de moartea ta pentru, să vedem – câte vieţi? Ridică din umeri. Ei bine, bănuiesc că le-am pierdut şirul.

Şi, dintr-odată, îmi amintesc ce spusese Damen în parcare, că nu voia să mă piardă din nou. Dar când mă uit la ea şi îi văd faţa înăs-prindu-se şi transformându-se, refuz să mai gândesc ceva, ştiind că-mi poate citi mintea.

Se plimbă prin jurul meu, sucindu-mi braţul în timp ce merge, făcându-mă să mă rotesc în faţa ei în timp ce-şi plimbă limba pe sub obraz.

— Să vedem, dacă memoria mă ajută, şi mereu o face, ultimele daţi am jucat un joculeţ numit Truc sau Desfătare1. Şi cred că este corect să te informez că nu a mers deloc bine pentru tine. Totuşi, se pare că nu te saturi niciodată de el, aşa că m-am gândit să-1 încercăm din nou.

O privesc lung, ameţită din cauza învârtelii, din cauza alcoolu-lui acumulat în venele mele, gândindu-mă la ameninţarea ei deloc voalată.

Ai văzut vreodată o pisică omorând un şoricel? Zâmbeşte, cu ochii strălucind, în vreme ce îşi linge buzele. Cum se joacă ele cu prada lor patetică şi neajutorată cât de mult pot, până când în final se plictisesc şi termină treaba?

Îmi închid ochii, nemaidorind să aud ceva. Gândindu-mă că, dacă vrea atât de mult să mă omoare, de ce nu o face odată şi gata?

— Asta ar fi desfătarea, cel puţin pentru mine. Râde. Şi trucul? Nu eşti deloc curioasă în legătură cu trucul? Şi, cum nu răspund, ea oftează. Ei bine, eşti cam redusă mintal, nu? Totuşi, presupun că oricum am să-ţi spun. Vezi tu, trucul e – eu mă prefac că te las să pleci, apoi stau pe loc privindu-te cum fugi de jur-împrejur, încer-când să scapi de mine, până ce oboseşti, iar eu trec la

desfătare. Deci ce alegi? Moarte lentă? Sau moarte agonizant de lentă? Haide, gră-beşte-te, ceasul nu stă în loc.

— De ce vrei să mă omori? O privesc. De ce nu mă laşi în pace? Eu şi Damen nu mai suntem un cuplu, nu l-am mai văzut de câteva săptămâni!

Dar ea doar râde.

— Nimic personal, Ever. Dar se pare că eu şi Damen părem să ne înţelegem mult mai bine odată ce tu eşti… Eliminată.

Şi, cu toate că m-am gândit că vreau o moarte uşoară, acum m-am răzgândit. Refuz să mă dau bătută fără o luptă. Chiar dacă sunt sortită să pierd.

Ea clatină clin cap şi priveşte, dezamăgirea citindu-i-se clar pe faţă.

— Chiar aşa şi e. Ai ales trucul, da? Clatină din cap. Foarte bine atunci, dispari!

Dă drumul mâinii mele şi eu fug prin canion, ştiind că probabil nimic nu mă va salva, dar ştiind că măcar trebuie să încerc.

Îmi îndepărtez părul de pe ochi şi fug orbită prin ceaţă, sperând să localizez cărarea, să mă întorc de unde am plecat. Plămânii ame-ninţă să-mi explodeze în piept în timp ce şlapii se rup şi îi pierd din picioare, dar eu încă fug. Fugind în timp ce pietrele ascuţite şi reci îmi taie tălpile. Fugind în timp ce o durere fierbinte îmi arde pieptul. Fugind pe lângă copaci ale căror crengi ascuţite şi nealtoite se agaţă de jacheta mea şi mi-o rup. Fugind pentru viaţa mea – cu toate că nu sunt sigură dacă merită să trăiesc.

Şi în vreme ce fug, îmi amintesc că am mai fugit odată aşa. Dar, la fel ca în visul meu, nu ştiu unde se sfârşeşte. Tocmai am ajuns la marginea luminişului care duce înapoi pe cărare, când Drina iese din ceaţă şi se opreşte în faţa mea.

Şi, cu toate că o evit şi încerc să trec pe lângă ea, îşi ridică indiferentă un picior şi mă trimite cu faţa ia pământ.

Stau întinsă, clipind într-o baltă de sânge, al meu, ascultându-i râsetul batjocoritor. Şi când îmi ating faţa, nasul mi se dă pe-o parte şi ştiu că e rupt.

Mă forţez să mă ridic, scuipând pietricele din gură, înfiorându-mă când ţâşneşte un şuvoi de sânge, şi scuip nişte dinţi. O privesc în timp ce clatină din cap şi spune:

— Oau, arăţi îngrozitor, Ever. Se strâmbă dezgustată. Al naibii de îngrozitor. Mă întreb ce a văzut Damcn la tine.

Corpul mi-e zguduit de durere, respiraţia fiindu-mi înceată, nesigură, iar şuvoaie de sânge cu gust metalic şi amar îmi umplu gura.

— Ei bine, bănuiesc că vrei toate detaliile, deşi nu ţi le vei mai aminti data viitoare. Totuşi, este mereu amuzant să văd şocul de pe faţa ta când îţi explic. Râde. Nu ştiu de ce, dar, dintr-un motiv anume, nu mă plictisesc niciodată de acest episod special, indiferent de câte ori îl reluăm. În plus, dacă e să fiu cu totul sinceră, atunci trebuie să recunosc că este o plăcere delicios prelungită. Ca un pre-ludiu sexual, nu că tu ai şti ceva despre asta. Toate vieţile astea şi cumva mereu reuşeşti să mori virgină. Ceea ce ar fi foarte trist dacă n-ar fi atât de amuzant. Chicoteşte. Deci, de unde să încep, de unde sa încep? Se uită la mine, cu buzele strânse, bătând cu degetele cu unghii roşii pe şolduri. OK, ei bine, aşa cum ştii, eu sunt cea care a schimbat pictura cu cea din portbagajul tău. Vreau să zic, tu ca feme-ia cu păr galben? Nu. Prea. Cred. Asta. Şi, între noi fie vorba, Picasso ar fi fost foarte furios. Totuşi, îl iubesc. Pe Damcn. Nu pe artistul mort de mult. Râde. Oricum, să vedem, eu am pus pana. Îşi da ochii peste cap. Damen poate fi atât de… Sentimental. Oh, ţi-am plantat până şi visul acela din cap. Ce zici de asta – luni întregi de prevestiri misterioase? Şi nu, nu am de gând să-ţi ofer toate răspun-surile la întrebări, deoarece mi-ar lua prea mult şi, ca să fiu sinceră, este destul de important unde te duci. Păcat că nu ai murit în acci-dentul acela, deoarece ne-ai fi putut scuti pe

amândouă de o grămă-da de probleme. Ai idee cât de mult rău ai provocat? Vreau să zic, din cauza ta Evangeline e moartă, iar Haven... Ei bine, uite cât de aproape a fost. Adică, pe bune, Ever, foarte egoist din partea ta!

Se uită la mine, dar refuz să răspund. Întrebându-mă dacă asta înseamnă că-şi mărturiseşte vinovăţia.

Râde.

— Ei bine, eşti pe calc să dispari acum, aşa că da, nu văd nimic rău în a recunoaşte. Îşi ridică mâna dreaptă de parcă ar jura solemn. Eu, Drina Magdalena Auguste – îşi ridică sprânceana spre mine când pronunţă ultimul nume – am eliminat-o complet pe Evangeline, cunoscută şi ca June Porter, care, apropo, nu avea nici o însemnătate, ocupa pur şi simplu de pomană spaţiul, aşa că nu e deloc trist pre-cum gândeşti. A trebuit să o elimin din drum pentru a avea acces direct la Haven. Zâmbeşte, privindu-mă superior. Da, exact cum ai hănuit, ţi-am furat-o intenţionat pe prietena ta Haven. Şi e atât de uşor cu aceste suflete pierdute şi neiubite, care sunt atât de disperate să fie în centrul atenţiei, că ar face orice pentru cineva care le bagă în seamă. Şi da, eu am convins-o să-şi facă tatuajul acela care aproa-pe a omorât-o, însă numai din cauză că nu m-am putut hotărî dacăsă o omor de-a binelea sau să o omor ca să o pot învia şi să o fac nemuritoare. A trecut mult timp de când am avut un acolit şi trebuie să recunosc că mi-a plăcut. Dar, incertitudinea a fost mereu unul dintre punctele mele slabe. Când ai atâtea opţiuni înşirate în faţa ta şi o eternitate să le vezi pe toate cum se desfăşoară, ei bine, este greu să nu devii avid şi să vrei să le ai pe toate! Zâmbeşte, ca un copil care pur şi simplu a fost obraznic, însă nimic mai mult. Totuşi, am aştep-tat prea mult, iar Damen a apărut în cadru – un bleg bine intenţionat şi altruist cum e el – şi, ei bine, ştii restul. Oh, şi tot eu i-am obţinui rolul lui Miles în Hairspray. Insă, să fiu sinceră, probabil că şi l-ar fi căpătat şi singur, deoarece copilul ăla are o grămadă de talent. Totuşi, nu am vrut să risc, aşa că am pătruns în capul regizorului şi l-am ales pe el. Oh, şi în legătură cu Sabine şi Jeff? Greşeala mea. Dar, a mers de minune, nu crezi?

Imaginează-ţi, mătuşa ta inteligentă, de succes, isteaţă, îndrăgostindu-se de fraierul ăla. Râde. Patetic şi totuşi destul de amuzant, nu?

„Dar de ce? De ce ai face asta? Gândesc eu, nemaifiind capabilă să vorbesc de vreme ce îmi lipseşte majoritatea dinţilor şi mă înec cu propriul meu sânge, dar ştiind că nu e necesar, ştiind că îmi poate auzi gândurile. De ce să-i implici pe toţi, şi nu doar pe mine?”

— Am vrut să-ţi arăt cât de singuratică poate fi viaţa ta. Am vrut să-ţi demonstrez cât de uşor e pentru oameni să te abandoneze în favoarea a ceva mai bun, ceva mai interesant. Eşti singură, Ever. Izolată, neiubită, singură. Viaţa ta e patetică şi nu merită s-o trăieşti. Aşadar, după cum vezi, îţi fac o favoare. Zâmbeşte. Cu toate că sunt sigură că n-o să-mi mulţumeşti.

O privesc, întrebându-mă cum de cineva care e atât de frumos ar putea fi atât de urât pe dinăuntru. Apoi, o privesc lung şi fac un mic pas înapoi, sperând că n-o să-şi dea seama.

„Nici măcar nu mai sunt cu Damen. Ne-am despărţit acum mult timp. Aşa că de ce nu te duci să-l cauţi, putem merge pe drumuri separate şi să uităm că asta s-a întâmplat vreodată!” gândesc eu, sperând să îi distrag atenţia.

Râde şi-şi dă ochii peste cap. Grede-mă, eşti singura care va uita că asta s-a întâmplat vreo-dată, în plus, nu e chiar atât de uşor. Nu ai nici o idee cum funcţio-nează asta, aşa-i?

M-a prins aici.

— Vezi tu, Damen e al meu. Şi mereu va fi al meu. Dar, din neferi-cire, tu continui să apari în reciclarea tâmpită, plictisitoare şi conti-nuă a sufletului tău. Şi, de vreme ce insişti să faci asta, e treaba mea să te prind şi să te omor de fiecare dată. Face un pas spre mine în timp ce eu fac un pas înapoi, talpa sângerândă a piciorului meu ate-rizând pe o piatră ascuţită, iar eu îmi închid ochii şi tresar din cauza durerii de nesuportat.

— Crezi că asta a durut? Râde. Aşteaptă doar.

Privesc în jurul canionului, cu ochii căutând furioşi o cale de scăpare. Apoi, fac un alt pas înapoi şi mă împiedic din nou. Mâna mea mângâind pământul în vreme ce degetele apucă o piatră ascuţită pe care i-o arunc în faţă, lovind-o fix în maxilar şi rănindu-i obrazul.

Râde, gaura din faţa ei împroşcând sânge şi dezvăluind doi dinţi lipsă. Apoi, privesc îngrozită cum se reface singură, revenind la fru-museţea fără cusur.

Iarăşi. Oftează. Haide, încearcă altceva, vezi dacă poţi să mă amuzi măcar o dată.

Stă în faţa mea, cu mâinile pe şolduri, cu sprâncenele arcuite, dar refuz să fug. Refuz să mai fac o altă mişcare. Refuz să-i ofer satisfac-ţia să mă prindă din nou. În plus, tot ce a spus e adevărat. Întreaga mea viaţă este un dezastru singuratic şi oribil. Şi pe fiecare persoană pe care o ating, o trag înăuntrul acestei nefericiri.

Privesc în timp ee avansează spre mine, zâmbind anticipat, ştiind că sfârşitul mi-e aproape. Aşa că închid ochii şi îmi amintesc momentul de dinaintea accidentului. Atunci când eram sănătoasă şi fericită, şi înconjurată de familie. Imaginându-mi-l atât de viu că simt călduri scaunului de piele de sub picioarele mele goale, simt cum coada lui Buttercup se loveşte de glezna mea, o aud pe Riley cântând din răs-puteri cu voce falsă. Văd zâmbetul mamei când se întoarce pe scaun, întinzându-şi mâna să ciupească genunchiul lui Riley. Văd ochii talei privind în oglinda retrovizoare, cu zâmbetul său, bun, amuzat…

Opresc momentul acela, înrămându-l în mintea mea, retrăind atingerea, mirosurile, sunetele, sentimentele, de parcă sunt acolo. Dorindu-mi ca acesta să fie ultimul moment înainte să plec, retrăind pentru ultima dată clipa când am fost cu adevărat fericită.

Şi, tocmai când sunt atât adâncită în amintiri, ca şi cum aş fi acolo cu adevărat, o aud pe Drina icnind.

— Ce naiba?

Si îmi deschid ochii să-i văd şocul de pe faţă, privindu-mă speriată, cu gura deschisă. Apoi, mă uit la o cămaşă de noapte care nu mai e ruptă, picioare care nu mai sângerează, genunchi care nu mai sunt juliţi şi când îmi trec limba peste un set complet de dinţi şi îmi duc mâna la nas, ştiu că şi faţa mi s-a vindecat. Şi, cu toate că habar nu am ce înseamnă, ştiu că trebuie să acţionez repede, înainte să fie prea târziu.

Şi, pe măsură ce Drina se dă înapoi, cu ochii larg deschişi, plini de întrebări, mă îndrept spre ea, nesigură ce va aduce următorul pas sau cel de după el. Tot ceea ce ştiu este că pierd vremea, în timp ce fug spre ea şi spun:

— Hei, Drina, truc sau desfătare?

Trezeci şi unu.

La început, ea doar priveşte fix, cu ochii ei verzi larg deschişi şi neîncrezători, apoi îşi ridică bărbia şi îşi arată dinţii. Dar, înainte să mă poată ataca, fac un salt în faţă, spre ea. Hotărâtă să o izbesc eu înainte, să o pun la pământ cât mai pot. Dar, tocmai când alerg spre ea, văd un văl strălucitor de lumină aurie, un cerc luminos chiar lingă mine, sclipind şi făcându-mi cu ochiul, exact ca acela din visul meu. Şi, cu toate că Drina a fost cea care mi-a indus acele vise, cu toate că probabil e o capcană, nu pot să nu virez spre el.

Mă rostogolesc printr-o ceaţă scânteietoare, un duş de lumină atât de minunat, atât de cald, atât de intens, ce mă calmează şi îmi înlătură orice frică. Şi, când aterizez pe un câmp de iarbă vibrant de verde, firele mă opresc, mă ţin şi îmi atenuează căderea.

Privesc pajiştea din jurul meu, florile cu petale care par aprinse în interior, pajiştea fiind înconjurată de copaci care ajung până în

înaltul cerului, cu crengile pline de fructe coapte, suculente. Şi, cum stau eu acolo liniştită, admirând totul, simt că am mai fost aici înainte.

— Ever!

Mă ridic repede în picioare, încordată şi gata să lupt. Şi, când văd că e Damen, fac un pas înapoi, neştiind de care parte e el.

— Ever, relaxează-te. E OK.

Clatină din cap, zâmbind în timp ce-mi întinde mâna.

Dar eu refuz s-o apuc, refuz să-i gust momeala. Aşa că fac un pas înapoi în vreme ce o caut pe Drina.

— Ea nu e aici. Clatină din cap, cu ochii fixaţi asupra alor mei, Eşti în siguranţă, sunt doar eu.

Ezit, gândindu-mă dacă să-1 cred sau nu, îndoindu-mă că, alături de el, m-aş putea considera vreodată în siguranţă. Privindu-1 lung, în timp ce-mi cântăresc opţiunile (care sunt puţine, recunosc), până ce, într-un final, întreb:

— Unde suntem? In locul întrebării mele adevărate: Sunt moartă?

— Te asigur, nu eşti moartă. Râde, citindu-mi gândurile. Eşti pe Tărâmul Verii.

Il privesc, fără să înţeleg măcar un pic.

— E un fel de... Loc între locuri. Ca o cameră de aşteptare. Sau un popas. O dimensiune între dimensiuni, dacă preferi.

— Dimensiuni?

Privesc chiorâş, cuvântul părând străin, necunoscut, cel puţin în felul în care el îl foloseşte. Şi, când vrea să mă ia de mână, mă dau imediat înapoi, ştiind că e imposibil să văd ceva cu adevărat atunci când el mă atinge.

Mă priveşte fix, apoi ridică din umeri, făcându-mi semn să-l urmez pe o pajişte unde fiecare floare, fiecare copac, fiecare fir de iarbă se îndoaie şi se răsuceşte, şi se curbează, ca nişte parteneri într-un dans fără sfârşit.

— Închide-ţi ochii, şopteşte el. Şi fiindcă nu o fac, adaugă: Te rog! Îi închid. Pe jumătate.

— Crede-mă. Oftează. Doar de data asta. Îl ascult.

— Acum, ce fac?

— Acum, imaginează-ţi ceva.

Ce vrei să spui? Întreb eu, imaginându-mi imediat un elefant uriaş.

— Imaginează-ţi altceva, spune el repede.

Deschid ochii speriată să văd un elefant enorm care vine direct spre noi, apoi icnesc de uimire când îl transform într-un fluture – un frumos fluture Monarh care aterizează chiar pe vârful degetului meu.

— Cum…?

Privesc de la Damen la fluture, antenele sale negre contractându-se spre mine.

Damen râde.

— Vrei să încerci din nou?

Îmi strâng buzele şi-1 privesc, încercând să mă gândesc la ceva bun, ceva mult mai bun decât un elefant sau un fluture.

— Haide, mă îndeamnă el. E atât de amuzant! Nu te plictiseşti niciodată.

Îmi închid ochii şi-mi imaginez fluturele transformându-se într-o pasăre, şi, când îi deschid din nou, un papagal arakanga majestic este aşezat pe degetul meu. Dar, când o dâră de găinaţ îmi cade pe braţ, Damen îmi întinde un prosop şi spune:

— Ce ai zice să te gândeşti la ceva ce nu necesită… Curăţare? Pun pasărea jos şi o privesc zburând, apoi îmi închid ochii, dorindu-mi ceva cu ardoare, şi, când îi deschid din nou, Orlando Bloom i-a luat locul.

Damen oftează şi clatină din cap.

— E adevărat? Şoptesc eu, rămânând cu gura deschisă de încântare în timp ce Orlando Bloom îmi zâmbeşte şi-mi face cu ochiul.

Damen clatină din cap.

— Nu poţi să aduci oamenii adevăraţi, ci doar sosia lor. Din fericire, nu va dura mult până va dispărea.

Şi când dispare, nu pot să nu fiu puţin supărată.

— Ce se întâmplă? Întreb eu privindu-1 pe Damen. Unde suntem? Şi cum de e posibil aşa ceva?

Damen zâmbeşte şi face să apară un minunat armăsar alb. După ce mă ridică şi mă aşază pe cal, face să apară şi unul negru pentru el.

— Haide să ne plimbăm puţin, spune el, ducându-mă pe o cărare.

Călărim unul lângă celălalt, pe o cărare frumoasă şi îngrijită, care trece exact printr-o vale cu flori şi copaci, şi curcubeie frumoase şi strălucitoare. Şi când îmi văd papagalul aşezat lângă o pisică, mă abat de pe potecă, pregătită să-1 sperii, ca să plece, dar Damen apucă frâul şi spune:

— Nu-ţi face griji. Nu sunt duşmani. Totul este paşnic aici. Călărim în tăcere în timp ce eu casc gura la frumuseţea care ne înconjoară, străduindu-mă să cuprind tot, să nu-mi scape nimic, deşi nu durează mult şi în minte încep să mi se amestece tot felul de întrebări şi n-am nici o idee de unde să încep.

— Vălul pe care l-ai văzut? Cel în care ai fost trasă? Mă priveşte. Eu l-am pus acolo.

— In canion? Încuviinţează.

— Şi în visul tău.

— Dar Drina spune că ea a creat visul. Mă uit la el, privind cum călăreşte cu atâta încredere, atât de sigur în şa. Dar apoi îmi amintesc de pictura de pe peretele său, cea în care e suit pe un armăsar alb, cu sabia într-o parte, şi îmi dau seama că el ştie de mult timp să călărească.

— Drina ţi-a arătat locul, eu ţi-am arătat ieşirea.

— Ieşirea? Întreb eu, inima bătându-mi iarăşi cu putere. El clatină din cap şi zâmbeşte.

— Nu acel tip de ieşire. Ţi-am spus deja, nu eşti moartă. De fapt, eşti mai vie ca oricând. Capabilă să manipulezi materie şi să creezi orice doreşti. Ultimul trend în materie de plăceri. Râde. Dar să nu vii aici foarte des. Deoarece, te avertizez, creează dependenţă.

— Deci visele au fost create de amândoi? Întreb eu privindu-1 cu ochii mijiţi, încercând să pricep toate aceste evenimente bizare. Ca şi cum... ca şi cum aţi fi colaborat?

Încuviinţează.

Deci n-am control nici măcar asupra propriilor mele vise? Spun eu cu vocea ridicată, neplăcându-mi deloc cum sună toată povestea asta.

— Nu şi acel vis anume, nu.

Mă încrunt, clătinând din cap când spun: Ei bine, scuză-mă, dar nu crezi că e puţin cam invaziv? Vreau să zic, Dumnezeule! Şi de ce nu ai încercat să o opreşti dacă ştiai ca vine?

Mă priveşte, ochii părându-i obosiţi şi trişti. Nu ştiam că e Drina. Eu doar îţi observam visele, te speria ceva. Aşa că ţi-am arătat calea asta. Ăsta este mereu un loc sigur în care să vii.

— Deci de ce nu m-a urmat Drina? Spun eu, uitându-mă din nou după ea.

El mă ia de mână şi mă strânge de degete.

— Deoarece Drina nu-1 poate vedea, numai tu.

Îl privesc cu ochii mijiţi. Totul e atât de ciudat, atât de misterios şi nu prea înţeleg.

Nu-ţi face griji, ai să înţelegi. Dar, deocamdată, de ce nu încerci sa te bucuri de el?

— De ce îmi pare atât de cunoscut? Întreb eu, recunoscându-1 oarecum, dar nefiind capabilă să-mi dau seama de unde.

Deoarece aici te-am găsit. Mă uit la el.

— Ţi-am găsit corpul în maşină, da. Dar sufletul deja plecase şi zăbovea pe-aici. Opreşte ambii cai şi mă ajută să cobor, apoi mă conduce spre un petic de iarbă cald, atât de strălucitor şi de minunat într-o lumină atât de caldă şi aurie, că nu pare să fie emanată dintr-un loc anume, iar următorul lucru pe care îl ştiu este că a creat o cana-pea mare şi un taburet pentru picioarele noastre.

— Vrei să adaugi ceva? Zâmbeşte.

Închid ochii şi-mi imaginez o măsuţă de cafea, câteva veioze, nişte bibelouri şi un frumos covor persan, şi, când îi deschid din nou, suntem într-o sufragerie complet mobilată, aflată afară, în mijlocul naturii.

— Ce se întâmplă dacă plouă? Întreb eu.

— Nu…

Dar e prea târziu, iar noi suntem deja uzi leoarcă.

— Gândurile creează lucruri, spune el, făcând să apară o umbrela uriaşă, ploaia alunecând pe margini şi aterizând pe covor. E la fel ca pe Pământ, doar că acolo durează mult mai mult până se materiali-zează. Dar aici, pe Tărâmul Verii, apar imediat.

— Asta îmi aminteşte de ceea ce obişnuia mama mea să spună: „Ai grijă ce-ţi doreşti, că s-ar putea să primeşti!”

Râd.

Clatină din cap.

— Acum ştii unde îşi are originile zicala asta. Poţi să faci ploaia să înceteze, ca să ne uscam şi noi?

Dă din cap spre mine, fluturându-şi părul ud.

— Cum…

— Pur şi simplu, gândeşte-te la un loc uscat şi cald. Zâmbeşte. Şi următorul lucru pe care îl ştiu e că suntem întinşi pe o plajă frumoasă, cu nisip roz.

— Să o lăsăm aşa, ce zici? Râde în timp ce produc nişte prosoape albastre şi pufoase şi un ocean turcoaz care să se asorteze.

Şi când mă întind pe spate şi-mi închid ochii, el mi-o confirmă. Nu că nu aş început deja să-mi dau seama singură, dar tot n-am auzit-o afirmată într-o propoziţie completă. Una care începe cu:

— Sunt nemuritor.

Şi care să se termine cu:

— Şi tu eşti la fel.

Nu e ceva ce auzi în fiecare zi.

Deci suntem amândoi nemuritori? Întreb eu deschizând un ochi să-l privesc, întrebându-mă cum de port o asemenea conversaţie ciudată pe un ton atât de normal. Dar totuşi, sunt pe Tărâmul Verii şi asta e şi mai bizar. Încuviinţează.

Şi m-ai jacut nemuritoare când am murit în accident? Încuviinţează din nou.

Dar cum? Are de-a face cu băutura aia roşie, ciudată?

Respiră adânc înainte să răspundă: Da.

— Dar cum se face că eu nu trebuie să beau chestia aia tot timpul, aşa cum faci tu?

Îşi mută privirea şi se uită spre mare. În cele din urmă, o să trebuiască s-o faci.

Mă ridic rupând un fir de aţă de pe prosop, încă nefiind capabilă să pricep totul. Reamintindu-mi de o perioadă din trecutul nu foarte îndepărtat când m-am gândit că numai faptul că eram medium era un blestem şi uite acum.

— Nu e atât de rău precum crezi, spune el punându-şi mâna pe a mea. Uită-te prin jur, nimic nu e mai grozav.

— Dar de ce? Vreau să zic, nu ţi-a trecut deloc prin cap că poate nu voiam să fiu nemuritoare? Că poate ar fi trebuit să mă fi lăsat să plec?

Îl privesc cum se-nfioară, mutându-şi privirea, uitându-se prin jur, fixându-şi atenţia pe orice în afară de mine. Apoi, se întoarce spre mine şi spune:

— În primul rând, ai dreptate. Am fost egoist. Deoarece adevărul e că te-am salvat mai mult pentru mine decât pentru tine. Nu puteam suporta să te pierd din nou, nu după ce... Se opreşte şi clatină din cap. Dar totuşi, nu eram sigur că a mers. Evident că ştiam că te-am adus înapoi din morţi, dar n-am fost sigur pentru cât timp. N-am fost sigur dacă te-am transformat până ce nu te-am văzut mai devreme în canion...

— Mă priveai în canion?

Mă uit la el, nevenindu-mi să cred. Încuviinţează.

— Vrei să zici că ai fost acolo?

Nu, te priveam din depărtare. Îşi freacă maxilarul. E mult de explicat.

— Lasă-mă să înţeleg. Mă priveai, din depărtare, dar totuşi vedeai tot ce se întâmpla şi nu ai încercat să mă salvezi?

Şi, când rostesc asta cu voce tare, sunt atât de supărată, că abia pot să respir.

El clatină din cap.

— Nu până ce ai vrut să fii salvată. Abia atunci am făcut vălul să apară şi te-am îndemnat să te duci spre el.

— Vrei să zici că aveai de gând să mă laşi să mor?

Mă îndepărtez, nemaidorindu-mi să fiu aproape de el. Se uită la mine, cu faţa foarte serioasă când spune:

— Dacă asta ai fi vrut, atunci da. Clatină din cap. Ever, ultima dată când am vorbit, în parcare, mi-ai spus că mă urai pentru ce-ţi făcusem, pentru că fusesem egoist, pentru că te-am despărţit de fami-lia ta, pentru că te-am adus înapoi. Deşi tot ce mi-ai spus nu era din inimă, ştiam că aveai dreptate. Nu trebuia să mă bag. Dar totuşi, în canion, când te-ai umplut singură de iubire, ei bine, acea iubire e cea care te-a salvat, care te-a refăcut şi atunci am aflat.

„Dar ce zici de spital? De ce nu m-am putut reface atunci? De ce a trebuit să trec prin toate tăieturile şi contuziile, şi ghipsul? De ce nu am putut să mă... Regenerez, aşa cum s-a întâmplat în canion? Gân-desc eu încrucişându-mi braţele la piept, fără să-l cred.

— Numai dragostea vindecă. Furia, vina şi frica nu pot decât să anuleze adevăratele tale abilităţi.

Clatină din cap privindu-mă fix.

— Şi asta e o altă problemă. Îl privesc furioasă. Capacitatea ta. De a-mi citi mintea în timp ce eu nu pot să o citesc pe a ta. Nu e corect.

Râde.

— Chiar vrei să-mi citeşti mintea? Credeam că aerul meu miste-rios era unul dintre acele lucruri care îţi plăceau la mine...

Îmi privesc genunchii, obrajii arzându-mi în vreme ce îmi vin în minte toate gândurile ruşinoase la care a avut el acces.

— Există modalităţi de a te apăra, ştii. Poate că ar trebui să te duci s-o vezi pe Ava.

O cunoşti pe Ava? Rămân cu gura căscată, simţindu-mă deodată trădată. Clatină din cap.

Singura mea conexiune cu Ava e prin tine, gândurile tale în legătură cu ea.

Privesc în altă parte, urmărind o familie de iepuraşi ţopăind, apoi mă uit din nou la el.

— Cursele de cai?

— Premoniţie, şi tu ai făcut-o.

— Şi cum rămâne cu acea cursă la care ai pierdut? Râde.

— Trebuie să pierd câteva, altminteri oamenii vor deveni suspicioşi. Dar, în mod clar, mi-am luat revanşa, nu crezi?

— Şi lalelele? Zâmbeşte.

— Creaţii. În acelaşi fel în care tu ai creat elefantul acela şi plaja asta. E pur şi simplu fizică cuantică. Conştiinţa aduce materia la viaţă acolo unde înainte era doar energie. Nu e deloc atât de dificil precum gândesc oamenii.

Privesc cu ochii mijiţi, nu prea înţelegând. Indiferent cât de simplu crede el că e.

— Noi ne creem propria realitate. Şi, da, o poţi face şi-acasă, spune el anticipând următoarea mea întrebare, cea pe care tocmai mi-am pus-o în cap. De fapt, deja o faci, doar că nu eşti conştienta de asta, deoarece îţi ia mult timp.

— Ţie nu-ţi ia mult. Râde.

— Sunt pe-aici de ceva vreme, am avut o grămadă de timp la dispoziţie ca să învăţ câteva trucuri.

— Cât de mult? Întreb eu privindu-1 lung, amintindu-mi de came-ra aceea din casa lui şi întrebând-mă cu cine exact am de-a face.

Oftează şi priveşte în altă parte.

— Foarte mult.

— Iar acum voi trăi şi eu veşnic?

— Asta depinde de tine. Ridică clin umeri. Nu trebuie să faci nimic clin toate astea. Poţi pur şi simplu să-ţi scoţi totul din cap şi să-ţi continui viaţa. Alegând să pleci când crezi tu de cuviinţă. Eu ţi-am daT. Numai capacitatea, dar decizia îţi aparţine în totalitate.

Privesc îndelung la ocean, apele sale fiind atât de strălucitoare, atât de frumoase, că abia îmi vine să cred că există datorită mie. Şi, cu toate că e amuzant să te joci cu o asemenea magie puternică, gândurile mi se îndreaptă spre lucruri mai întunecate.

— Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat cu Haven. Ziua în care te-am prins… Mă strâmb când îmi amintesc asta. Şi Drina? E şi ea nemu-ritoare, nu? Tu ai făcut-o aşa? Şi cum a început? Cum de ai devenit tu nemuritor în primul rând? Cum de se întâmplă un asemenea lucru? Ştiai că a omorât-o pe Evangeline şi aproape că a omorât-o şi pe Haven? Şi ce e cu camera ta înfiorătoare?

— Poţi să repeţi întrebarea? Râde.

Oh, şi alt lucru, ce naiba a vrut Drina să zică când a afirmat că m-a tot omorât?

— A spus Drina asta?

Ochii i se măresc, iar culoarea i se scurge din obraji.

Da. Clatin din cap amintindu-mi de faţa ci încrezută şi arogan-ta când mi-a zis asta. A fost ceva de genul: „începem din nou, muritoare tâmpită, mereu ajungi în jocul ăsta, bla, bla, bla”.

Credeam că ai urmărit scena, credeam că ai văzut totul. El clatină din cap murmurând.

Nu am văzut totul, mi-am deschis antenele prea târziu. O, Doamne, Ever, este numai vina mea, numai şi numai a mea. Ar fi trebuit să ştiu, n-ar fi trebuit să te bag în aşa ceva, trebuia să te las în pace…

A mai spus că te-a văzut în New York. Sau cel puţin asta i-a spus lui Haven.

A minţit, bombăne el. Nu m-am dus în New York. Şi, când mă priveşte din nou cu ochii aceia ai săi plini de durere, îl apuc de mână. Mişcată văzând cât de trist şi vulnerabil arată şi dorind să şterg totul, Îmi apăs buzele de gura sa caldă şi care mă aşteaptă, sperând să înţeleagă că, orice ar fi, cel mai probabil am să-l iert.

Sărutul devine din ce în ce mai dulce cu fiecare încarnare. Oftează, trăgându-se deoparte şi dându-mi părul de pe faţă. Cu toate că nu putem să trecem mai departe de el. Şi acum ştiu de ce. Îşi lipeşte fruntea de a mea, umplându-mă cu multă bucurie, cu multă iubire, apoi oftează adânc înainte să se tragă înapoi. A, da, întrebările tale, spune el, citindu-mi mintea. De unde să încep?

— Ce zici să începi cu începutul?

Clatină din cap, privirea sa mergând departe, tocmai la început, în timp ce eu îmi încrucişez picioarele şi mă aşez comod.

— Tatăl meu era un visător, un artist, un maestru în ştiinţe şi alchi-mie, o idee populară la vremea aceea…

— Care vreme? Întreb eu nerăbdătoare să aud locuri, date, lucruri care pot fi căutate, nu o litanie filosofică plină de idei abstracte.

— Cu multă vreme în urmă. Râde. Sunt puţin mai mare decât tine.

— Da, dar cât de bătrân, mai exact? Vreau să zic, cu ce fel dl diferenţă între vârste am eu de-a face? Întreb privindu-1 neîncreză-toare când clatină din cap.

— Tot ce trebuie să ştii e că tatăl meu împreună cu prietenii săi alchimişti au crezut că totul putea fi redus la un singur element şi, dacă acel element putea fi izolat, atunci puteai crea orice din el. A lucrat la acea teorie ani de zile, creând formule, abandonând formule, iar apoi, când şi el, şi mama au... Murit, eu am continuat cercetarea, până când, în cele din urmă, am perfecţionat-o.

— Şi cât de bătrân eşti? Întreb eu, încercând din nou.

— Tânăr. Ridică din umeri. Destul de tânăr.

— Deci încă poţi îmbătrâni? Râde.

— Da, am ajuns la un anumit punct şi pe urmă m-am oprit. Ştiu că tu preferi teoria vampirilor care nu îmbătrânesc, dar asta e viaţă adevărată, Ever, nu fantezie.

— OK, deci... Îl îndemn eu nerăbdătoare să ascult mai mult.

— Deci, părinţii mei au murit, eu am rămas orfan. Ştii tu, în Italia, de unde sunt eu, numele de familie deseori semnifică originile unei persoane sau profesia. Esposito înseamnă orfan sau expus. Numele mi-a fost dat mie, cu toate că l-am abandonat acum un secol sau două, de vreme ce nu mi se mai potrivea.

— De ce nu ţi-ai folosit numele de familie adevărat?

— Este complicat. Tatăl meu a fost... Hăituit. Aşa că m-am gândit că mai bine renunţ la el.

— Şi Drina? Întreb eu, gâtul contractându-mi-se numai la menţi-onarea numelui ei.

Clatină din cap.

— Poverina… Sau sărăcuţa de ea. Eram sub tutela bisericii; acolo ne-am întâlnit. Şi, când ea s-a îmbolnăvit, nu am putut suporta să o pierd, aşa că am pus-o şi pe ea să bea.

A spus că aţi fost căsătoriţi. Îmi strâng buzele, simţindu-mi gâtul fierbinte şi contractat, ştiind că ea nu a spus cu adevărat asta, cu toate că, în mod clar, asta a vrut să zică când şi-a spus numele, numele complet.

Priveşte cu ochii mijiţi şi se uită în altă parte, clătinând din cap şi bombănind fără să respire.

— E adevărat? Întreb eu, stomacul făcut ghem, inima mai să-mi sară din piept.

Încuviinţează.

— Dar nu e ceea ce gândeşti tu, s-a întâmplat cu atât de mult timp în urmă, că nu mai contează deloc.

— De ce nu aţi divorţat? Vreau să zic, dacă nu mai contează, spun eu cu obrajii fierbinţi şi cu ochii usturători.

— Deci îmi propui să mă duc la tribunal cu un certificat de nuntă datat cu câteva secole în urmă şi să cer divorţul?

Îmi strâng buzele şi privesc în altă parte, ştiind că are dreptate, dar totuşi.

Ever, te rog! Trebuie să o laşi mai moale. Nu sunt ca tine. Tu trăieşti, ei bine, cel puţin în viaţa asta, de şaptesprezece ani, pe când eu am trăit sute! O grămadă de timp în care să fac nişte greşeli. Şi, atâta vreme cât sunt destule lucruri pentru care să mă judeci, nu cred că relaţia mea cu Drina e vreunul dintre ele. Lucrurile erau diferite atunci. Eu eram diferit. Eram înfumurat, superficial şi extrem de materialist. Nu contam decât eu şi atât. Dar în clipa în care te-am văzut, totul s-a schimbat şi, când te-am pierdut, ei bine, nu mai cunoscusem niciodată o durere atât de agonizantă. Dar apoi, mai lârziu, când ai reapărut… Se opreşte, privirea fiindu-i îndepărtată. Ei bine, nici bine nu te

găsisem că te pierdusem din nou. Şi tot aşa a continuat. Un ciclu fără sfârşit de iubire şi pierderi… Până acum.

— Deci, ne-am… Reîncarnat? Întreb eu, cuvântul părând ciudat atunci când l-am pronunţat.

— Tu… Nu şi eu. Ridică din umeri. Eu mereu sunt aici, mereu la fel.

— Deci, cine am fost eu? Vreau să ştiu, nefiind sigură dacă să-1 cred cu adevărat, cu toate că sunt fascinată de idee. Şi de ce nu-mi pot aminti nimic?

Zâmbeşte, fericit să schimbe subiectul.

— Călătoria de întoarcere implică o escală pe Râul Uitării. Tu nu trebuie să-ţi aminteşti, eşti aici ca să înveţi, să-ţi plăteşti datoriile pentru ceea ce ai făcut. De fiecare dată începând de la zero, forţată să-ţi găseşti propriul drum. Deoarece, Ever, viaţa nu e un test cu cartea deschisă pe bancă.

— Atunci, înseamnă că tu trişezi fiindcă rămâi aici? Spun eu, zâm-bind spre Domnul Lasă-mă Să-ţi Spun Cum Funcţionează Lumea.

Se înfioară.

— S-ar putea spune şi-aşa.

— Şi cum e posibil ca tu să ştii toate astea dacă nu le-ai făcut niciodată?

— Am avut o grămadă de ani la dispoziţie să studiez marile mistere ale vieţii. Şi am cunoscut câţiva profesori minunaţi de-a lungul anilor. Tot ce trebuie să ştii despre celelalte reîncarnări ale tale este că au fost mereu femei. Zâmbeşte, dându-mi părul după ureche. Mereu foarte frumoase. Şi mereu importante pentru mine.

Privesc lung spre mare, creez câteva valuri doar de plăcere, apoi fac totul să dispară. Totul. Absolut totul. Reîntorcându-ne la sufrage-ria noastră din mijlocul naturii.

— Schimbi decorul? Zâmbeşte.

— Da, dar numai decorul, nu şi subiectul. Oftează.

— Aşadar, după ani de căutare, te-am găsit din nou – şi ştii restul poveştii.

Respir adânc şi privesc lung spre veioză, stingând-o şi aprinzând-o, cu puterea minţii, încercând să înţeleg cum stă treaba.

M-am despărţit de Drina acum mult timp, dar are obiceiul acesta îngrozitor de a reapărea. Şi în noaptea aia la St. Regis? Când neai văzut împreună? Încercam să o conving să plece o dată pentru totdeauna, să-şi vadă de viaţă. Cu toate că, în mod evident, n-a merS. Şi da, ştiu că a omorât-o pe Evangeline, deoarece în ziua aceea la plajă, când te-ai trezit singură…

Îmi îngustez ochii, gândindu-mă: „Ştiam eu! Ştiam eu că nu a făcut surfing!”

— Tocmai îi găsisem corpul, dar era prea târziu ca să o mai salveZ. Şi da, ştiu totul şi despre Evangeline, cu toate că, din fericire, am putut s-o salvez.

— Deci acolo te aflai în noaptea aceea… Când ai zis că te-ai dus să bei nişte apă…

Încuviinţează. Despre ce ai mai minţit? Întreb cu încrucişându-mi braţele la piept. Şi unde te-ai dus în noaptea de Halloween, după ce ai plecat de la petrecerea mea?

M-am dus acasă, spune el, privindu-mă fix. Când am văzut felul în care Drina s-a uitat la tine, ei bine, am zis că e mai sigur să mă distanţez. Doar că nu am putut. Am încercat. Am încercat tot timpui. Dar pur şi simplu n-am putut s-o fac. Nu pot sta departe

de tine. Clatină din cap. Iar acum ştii totul. Cu toate că eu cred că e evident de ce n-am putut să mă apropii prea mult de tine.

Ridic din umeri şi privesc în altă parte, nedorindu-mi să cedez aşa uşor, cu toate că e adevărat.

— Oh, şi „camera înfiorătoare” cum îi spui tu? Ei bine, se întâmplă să fie locul meu fericit. Nu la fel ca amintirea pe care o ai tu cu momentele frumoase din maşină împreună cu familia ta. Şi, când se uită la mine, îmi mut privirea, ruşinată pentru ceea ce am spus.

Cu toate că, trebuie să recunosc, am râs cu poftă când mi-am dat seama de gândul tău, acela că eram unul dintre cei care sug sânge. Zâmbeşte.

— Oh, scuză-mă. Vreau să zic, de vreme ce sunt nemuritori prin jur, mă gândesc că ar putea la fel de bine să fie şi zâne, vrăjitori, vârcolaci şi... Clatin din cap. Vreau să zic, Doamne, vorbeşti despre toate astea de parcă ar fi normale!

Îşi închide ochii şi oftează, şi, când îi redeschide, spune:

— Pentru mine sunt normale. Asta e viaţa mea. Şi acum e şi a ta, dacă alegi asta. Nu e atât de rea precum gândeşti, Ever, sincer! Mă priveşte un moment îndelungat şi, cu toate că o parte din mine încă vrea să-1 urască pentru că m-a făcut să fiu aşa, nu pot. Şi, simţind căldura şi furnicătura pe care mi-o provoacă atunci când mă atinge, privesc la mâna sa care mă ţine şi spun:

— Opreşte-te.

— Din ce să mă opresc?

Se uită la mine cu ochii obosiţi, chipul lui părând tensionat şi palid.

— Opreşte-te din a mai produce căldura, furnicăturile, ştii tu. Opreşte-te! Spun eu, mintea fiindu-mi la graniţa dintre iubire şi ură.

— Nu fac asta, Ever. Mă priveşte lung.

— Ba sigur că faci! O faci să se întâmple cu… Mă rog.

Îmi dau ochii peste cap şi-mi încrucişez braţele la piept, întrebân-du-mă către ce ar putea duce asta.

— Nu fac nimic. Jur. N-am folosit niciodată trucuri ca să te seduc.

— A, da, ca lalelele? Zâmbeşte.

— Nu ştii deloc ce înseamnă, nu?

Îmi strâng buzele şi privesc în altă parte.

— Florile au semnificaţii. Nu e nimic la întâmplare în legătură cu ele.

Respir adânc şi rearanjez măsuţa cu puterea minţii, dorindu-mi să-mi pot aranja mintea în schimb.

— Am atâtea să te învăţ, spune el. Cu toate că nu totul înseamnă jocuri şi distracţie. Trebuie să ai grijă, să acţionezi cu grijă. Face o pauză şi se uită la mine, asigurându-se că ascult. Trebuie să te păzeşti de proasta folosire a puterii; Drina este un bun exemplu în sensul ăsta. Şi trebuie să fii discretă – ceea ce înseamnă că nu mai trebuie să ştie nimeni de asta, chiar nimeni, ai înţeles?

Ridic din umeri, gândindu-mă. Mă rog. Ştiind că mi-a citit gândurile când clatină din cap şi se apleacă spre mine.

— Ever, vorbesc serios, nu-i poţi spune nici unui suflet. Promite-mi! Mă uit la el.

Ridică din sprânceană, strângându-mă de mână.

— Pe cuvânt de onoare, bolborosesc eu privind în altă parte, îmi dă drumul la mână şi se relaxează, sprijinindu-se de pernuţe când spune:

— Dar, ca să-ţi aduc la cunoştinţă totul, trebuie să ştii că încă există o cale de ieşire. Încă poţi să treci dincolo. De fapt, ai fi putut muri chiar acolo în canion, dar, în schimb, ai ales să rămâi.

— Dar eram pregătită să mor, voiam să mor.

— Te-ai întărit cu propriile tale amintiri. Te-ai întărit cu iubire. E cum am spus mai devreme -gândurile creează. Şi, în cazul tău, ele au creat vindecare şi putere. Dacă tu ai fi vrut cu adevărat să mori, pur şi simplu te-ai fi dat bătută. Cumva, în interiorul tău, trebuie că ai ştiut asta.

Şi, tocmai când sunt pe cale să îl întreb de ce se furişa în camera mea când dormeam, el spune:

— Nu e ceea ce crezi.

— Atunci ce e? Zic eu, întrebându-mă dacă într-adevăr îmi doresc să aflu.

— Eram acolo să... Te supraveghez. Am fost surprins că mă puteai vedea, eu eram transmutat, ca să-ţi spun adevărul.

Îmi înconjur genunchii cu braţele şi îi ridic la piept. Tot ce a zis mi-a intrat pe o ureche şi mi-a ieşit pe alta, dar am înţeles îndeajuns esenţa ca să fiu complet înspăimântată.

Ridică din umeri.

— Ever, mă simt răspunzător pentru tine şi...

— Şi voiai să-mi cercetezi lucrurile? Il privesc cu sprâncenele arcuite. Dar el doar râde.

— Pot să-ţi amintesc de înclinaţia pentru pijamalele din flanelă? Îmi dau ochii peste cap.

— Deci te simţi răspunzător pentru mine precum... Precum un tată? Spun eu, râzând când se înfioară.

— Nu, nu ca un tată. Dar Ever, am fost în camera ta numai o singură dată, în noaptea în care ne-am văzut la St. Regis; dacă mai sunt şi alte daţi când...

— Dnna. Tresar imaginându-mi-o furişându-se prin camera mea, spionându-mă. Eşti sigur că nu poate să vină aici? Întreb eu privind înjur.

Mă ia de mână şi mi-o strânge, vrând să mă calmeze când spune:

— Ea nu ştie că există. Ea nu ştie cum se ajunge aici. Ea nu crede decât că te-ai evaporat.

— Dar tu cum de ai ajuns aici? Ai murit o dată, ca mine? Clatină din cap.

— Sunt două tipuri de alchimic – materială, peste care am dat din cauza tatălui meu, şi spirituală, peste care am dat când am simţit ceva mai mult, ceva mai mare, ceva mai măreţ decât mine. Am stu-diat şi am practicat, şi am muncit din greu să ajung aici, am învăţat până şi MT. Se opreşte şi se uită la mine. Meditaţie Transcedentală de la Maharishi Mahesh Yogi.

Zâmbeşte.

— Hm, dacă încerci să mă impresionezi, să ştii că nu merge. Habar nu am ce înseamnă asta.

Ridică din umeri.

— Să spunem că mi-a luat sute de ani să o traduc din mental în material. Dar tu – din clipa în care ai rătăcit pe acest câmp, tu ţi-ai făcut rost de o legitimaţie VIP, viziunile şi telepatia ta sunt derivate din ea.

— Doamne, nu-i de mirare că urăşti şcoala, spun eu vrând să schimb subiectul spre ceva concret, ceva ce pot înţelege pe deplin. Vreau să zic, probabil că ai terminat-o acum un milion, un miliard de ani, nu? Şi, când se cutremură, îmi dau seama că vârsta lui e o chestiune delicată, ceea ce e destul de amuzant,

luând în consideraţie că el a ales să trăiască veşnic. Vreau să zic, de ce să-ţi baţi capul? De ce te-ai înscris la şcoală?

— Tocmai aici intri tu în scenă. Zâmbeşte.

O, deci tu vezi o ţipă în jeanşi largi şi cu glugă şi trebuie să o ai cu orice preţ, aşa că te decizi să repeţi liceul doar ca să pui mâna pe ea?

— Sună destul de corect. Râde.

Nu ai putut să găseşti altă cale de a te insinua în viaţa mea? Nu are nici un înţeles.

Îmi dau ochii peste cap, ambalându-mă din nou, până ce el îşi plimbă degetul pe obrazul meu şi mă priveşte adânc în ochi.

— Iubirea niciodată nu are.

Înghit în sec, simţindu-mă timidă, euforică şi nesigură, toate deo-dată. Apoi, îmi dreg vocea şi spun:

— Am crezut că ai spus că nu eşti prea bun la capitolul iubire. Îmi mijesc ochii, stomacul fiindu-mi ca o piatră rece, întrebându-mă de ce nu pot pur şi simplu să fiu fericită când cel mai superb băiat de pe planetă îşi împărtăşeşte dragostea. De ce insist să devin negativistă?

— Speram ca de data asta să fie diferit, şopteşte el.

Mă întorc spre el, respirând sacadat, gâfâind uşor când zic:

— Nu ştiu dacă sunt pregătită. Nu ştiu ce să fac.

Mă trage aproape de pieptul său, cu braţele în jurul meu când spune:

— Nu e nici o grabă în a te decide. Şi, când mă întorc, are privirea asta îndepărtată în ochi.

— Ce s-a întâmplat? Întreb eu. De ce te uiţi aşa la mine?

— Deoarece nu sunt prea bun la luat rămas-bun, spune el încercând un zâmbet care nu prea îi iese. Vezi, acum sunt două lucruri la care nu sunt bun – la iubire şi la luat rămas-bun.

— Poate că există o legătură între ele. Îmi strâng buzele, străduin-du-mă să nu plâng. Aşadar, unde pleci?

Încerc să-mi menţin vocea neutră şi calmă, cu toate că inima nu vrea să-mi mai bată, iar respiraţia nu mai vrea să iasă şi mă simt ca şi cum aş muri pe dinăuntru.

Ridică din umeri şi-mi evită privirea.

— Te întorci?

— Asta rămâne la latitudinea ta. Apoi, se uită la mine şi spune: Ever, încă mă mai urăşti?

Clatin din cap, dar îi reţin privirea.

— Tu mă iubeşti?

Îmi întorc capul şi mă uit departe. Ştiind că da, îl iubesc cu fiecare fir de păr, cu fiecare celulă din piele, cu fiecare picătură de sânge, că sunt plină de iubire, că dau pe dinafară, doar că nu pot să o spun. Dar totuşi, dacă poate cu adevărat să-mi citească mintea, atunci nu ar trebui s-o spun. El pur şi simplu ar trebui să ştie.

— Întotdeauna e mai frumos când e rostit, zice el dându-mi părul după ureche şi lipindu-şi buzele de obrazul meu. Când te decizi în legătură cu mine, în legătură cu faptul că sunt nemuritor, pur şi sim-plu rosteşte cuvântul şi voi fi aici. Am toată eternitatea în faţă; ai să vezi că sunt foarte răbdător.

Zâmbeşte, apoi îşi bagă mâna în buzunar, scoţând brăţara-potcoavă cu cristale incrustate pe care mi-a cumpărat-o la hipodrom.

Cea pe care i-am înapoiat-o când am aruncat-o în ci în ziua aceea, în parcare. Pot?

Mi-o arată el.

Încuviinţez, gâtul fiindu-mi prea încleştat ca să mai pot vorbi, în timp ce el o închide, apoi îmi ia faţa în mâinile sale. Dându-mi bre-tonul la o parte şi lipindu-şi buzele de cicatricea mea, umplându-mă cu toată dragostea şi iertarea pe care ştiu că nu le merit. Dar, când încerc să mă trag înapoi, mă ţine foarte strâns şi spune:

Trebuie să te ierţi pe tine însăţi, Ever. Nu eşti răspunzătoare pentru nimic din toate astea.

— Ce ştii tu? Îmi muşc buza.

— Ştiu că te învinovăţeşti pentru ceva ce nu s-a întâmplat din vina ta... Ştiu că îţi iubeşti surioara din toată inima şi că te întrebi în fieca-re zi dacă faci ceea ce trebuie încurajându-i vizitele. Te ştiu pe tine, Ever. Ştiu totul despre tine.

Mă întorc, faţa fiindu-mi scăldată de lacrimi pe care nu vreau ca el să le vadă.

Nimic nu e adevărat. Ai înţeles totul greşit. Sunt o ciudată şi se întâmplă lucruri rele fiecărei persoane de care mă apropii, cu toate că eu sunt cea care merită lucrurile acelea.

Clatin din cap, ştiind că nu merit să fiu fericită, că nu merit acest tip de iubire.

El mă trage în braţele sale, atingerea sa fiind calmă şi mângâietoare, dar incapabilă să şteargă adevărul.

— Trebuie să plec, şopteşte în cele din urmă. Dar, Ever, dacă vrei să mă iubeşti, dacă vrei cu adevărat să fii cu mine, atunci va trebui să accepţi ceea ce suntem. Voi înţelege dacă nu vei putea.

Apoi, îl sărut, lipindu-mă de el, simţind nevoia buzelor sale pe ale mele, încălzindu-mă în strălucirea minunată a iubirii sale, momentul crescând şi umflându-se, şi dezvoltându-se până ce umple fiecare loc, fiecare colţ, fiecare crăpătură.

Şi, când îmi deschid ochii şi mă trag înapoi, mă aflu din nou în camera mea şi sunt singură.

Treizeci şi doi

— Deci ce s-a întâmplat? Ne-am uitat peste tot şi nu te-am găsit. Credeam că te aflai pe drum?

Mă răsucesc pe partea cealaltă, întorcându-mă cu spatele la fereastra şi mustrându-mă că nu am inventat o scuză, ceea ce mă pune în postura ciudată de a minţi.

— Chiar eram, numai că... Ei bine, m-au apucat nişte crampe şi...

— Opreşte-te chiar aici, spune Miles. Pe bune, taci!

— Am pierdut ceva? Întreb eu închizându-mi ochii când îi aud gândurile, cuvintele desfăşurându-se în faţa mea ca banda de jos a postului CNN: „îhh! Dezgustător. De ce insistă să vorbească despre lucrurile acelea?”

— Altceva în afară de faptul că Drina nu a mai venit? Nu, nimic. Mi-am petrecut prima parte a nopţii ajutând-o pe Haven să o caute, iar în a doua am încercat să o conving că îi e mai bine fără ea. Jur, ai fi crezut că sunt iubite. Cea mai înfiorătoare relaţie vreodată, Ever! Ha! Te-ai prins? Îi place să facă calambururi cu numele meu.

Mă apuc cu mâna de cap şi mă ridic din pat, dându-mi seama că este prima dimineaţă de mai bine de o săptămână când mă trezesc fară să fiu mahmură. Şi, cu toate că ştiu că ăsta e un lucru foarte bun, nu schimbă cu nimic faptul că mă simt mai rău ca niciodată.

— Deci ce zici? Îmi faci pe plac să mergem la Fashion Island sa facem cumpărături de Crăciun?

— Nu pot. Sunt încă pedepsită, spun eu scotocind printr-un morman de hanorace şi oprindu-mă când dau de cel pe care Damen mi 1-a cumpărat când am fost la Disneyland, înainte ca totul să

se fi schimbat, înainte ca viaţa mea să se fi transformat din foarte ciudată în extraordinar de ciudată.

— Gât?

— Nu ştiu. Pun telefonul pe dulap şi-mi trag un hanorac verde lămâie pe cap, ştiind că nu contează cu adevărat cât de mult mă pedepseşte Sabine, că, dacă vreau să ies am să ies, şi mă voi asigura că mă întorc până ajunge ea acasă. Vreau să zic, e greu să controlezi un medium. Cu toate că asta că-mi oferă scuza perfectă ca să stau acasă, ascunsă, şi să evit toată energia aleatorie. De aceea am ales să merg pe varianta aceasta.

Ridic telefonul la timp ca să-l aud pe Miles spunând:

— OK, bine, sună-mă când scapi.

Îmi pun nişte jeanşi, apoi mă aşez la birou. Şi, cu toate că-mi bubuie capul, ochii mă ustură şi mâinile îmi tremură, sunt hotărâtă să trec de ziua asta fără ajutorul alcoolului, fără ajutorul lui Damen sau al călătoriilor clandestine pe câmpii astrale. Dorindu-mi să fi fost mai insistentă – să-i fi cerut lui Damen să-mi arate cum să mă apăr. Vreau să zic, de ce singura soluţie pare a fi mereu Ava?

Sabine bate la uşa mea, iar eu mă întorc când intră în cameră. Faţa îi e palidă şi îndurerată, ochii roşii, iar aura i-a devenit gri şi pestriţă. Şi mănfior când îmi dau seama că totul e din cauza lui Jeff şi a faptului că ea a descoperit mulţimea de minciuni. Minciuni pe care 1 le-aş fi putut dezvălui de la bun început, scutind-o de toate durerile, numai dacă nu aş fi considerat că problemele mele sunt mai importante decât ale ei.

— Ever, spune ea oprindu-se lângă patul meu. M-am tot gândit. De vreme ce nu mă simt bine cu toată treaba asta cu pedepsitul şi fiindcă tu eşti de fapt adultă, mă gândesc că ar li cazul să le şi tratez aşa, deci…

„Deci nu mai eşti pedepsită”, gândesc eu terminând propoziţia în minte. Dar, când îmi dau seama că ea încă crede că

problemele mele sunt din pricina durerii sufleteşti, faţa îmi arde de ruşine.…

— Nu mai eşti pedepsită. Zâmbeşte, un gest de pace pe care nu-1 merit. Cu toate că mă întrebam dacă nu ţi-ai schimbat părerea în legătură cu a vorbi cu cineva, deoarece cunosc un terapeut care…

Clatin din cap înainte să termine, ştiind că-mi vrea binele, cu toate că refuz orice fărâmă din el. Şi, când se întoarce să plece, mă surprind pe mine însămi spunând:

— Hei, vrei să ieşim în seara asta să cinăm? Ezită în uşă, în mod clar surprinsă de oferta mea.

— Eu fac cinste.

Zâmbesc încurajator, neştiind cum voi reuşi să fac faţă unei seri într-un restaurant mare şi aglomerat, însă dându-mi seama că-mi pot folosi banii câştigaţi la cursă pentru a plăti nota.

— Asta ar fi frumos, zice ea, bătând cu degetele în perete înainte să ajungă pe hol. Mă voi întoarce pe la şapte.

În clipa în care aud uşa din faţă închizându-se, Riley mă bate pe umăr meu şi urlă:

— Ever! Ever! Poţi să mă vezi? Aproape că leşin.

— La naiba, Riley, m-ai speriat de moarte! Şi de ce urli? Spun eu, întrebându-mă de ce sunt atât de arţăgoasă, când adevărul e că sunt mai mult decât bucuroasă să o revăd.

Ea clatină din cap şi se trânteşte pe pat.

— Ca să ştii şi tu, am încercat să te fac să mă vezi zile întregi. Am crezut că ţi-ai pierdut capacitatea de a mă mai vedea şi am început să mă sperii rău de tot!

— Mi-am pierdut capacitatea. Numai din cauză că am început sa beau – mult. Şi apoi am fost exmatriculată. Clatin din cap. A fost un dezastru.

— Ştiu. Dă din cap, cu sprâncenele împreunate de îngrijorare. Te-am urmărit tot timpul, sărind în sus şi-n jos în faţa ta, urlând şi ţipând, şi bătând din palme, orice ca să încerc să-ţi atrag atenţia, dar tu erai prea beată ca să mă vezi. Îţi aminteşti când ţi-a zburat sticla din mână? Zâmbeşte şi face o reverenţă în faţa mea. Eu am fost de vină. Şi ai fost norocoasă că nu te-am pocnit cu ea în cap. Deci ce naiba s-a întâmplat?

Ridic din umeri şi privesc în jos, ştiind că îi datorez un răspuns, dar nefiind sigură de unde să încep.

— Ei bine, e ca şi cum toată energia aleatorie a devenit deodată atât de copleşitoare că n-am mai putut-o suporta. Şi, când mi-am dat seama că alcoolul mă apăra de ea, bănuiesc că pur şi simplu am vrut să păstrez această stare, că nu am mai vrut să mă întorc la cum am fost înainte.

— Şi acum?

— Şi acum… Ezit, privind-o lung. Şi acum, m-am întors de unde am plecat. Trează şi nefericită.

Râd.

— Evcr… Face o pauză, evitându-mi privirea înainte să se uite la mine. Te rog să nu te superi, dar cred că ar trebui s-o vezi pe Ava. Şi tocmai când încep să refuz, ea îşi ridică mâna şi spune: Te rog, ascul-tă ce-am de zis, bine? Cred că ea chiar te poate ajuta. De fapt, ştiu că te poate ajuta. Ea a încercat să te ajute, dar tu n-ai vrut s-o laşi. Dar acum, ei bine, e destul de evident că nu mai ai prea multe opţiuni. Vreau să zic, poţi ori să începi să bei din nou, să te ascunzi în came-ra ta pentru tot restul vieţii, ori să te duci să vorbeşti cu Ava. Foarte simplu, nu crezi?

Clatin din cap în ciuda durerii, apoi mă uit la ea şi spun:

Uite, ştiu că eşti foarte îndrăgostită de ea şi în fine, mă rog, asta-i alegerea ta. Dar ea nu mă poate ajuta, aşa că te rog... Lasă-mă cu asta, vrei?

Riley clatină din cap.

— Greşeşti. Ava te poate ajuta. În plus, ce te costă să încerci? Stau acolo lovind partea de jos a patului şi privind prin jur, gândindu-mă că singurul lucru pe care Ava 1-a făcut vreodată pentru mine a fost să-mi transforme viaţa din rea în şi mai rea. Şi, când în cele din urmă mă uit din nou la Riley, observ că a abandonat toate costumele de Halloween în favoarea jenşilor, a unui tricou şi a unor pantofi sport Converse, aşa cum ar trebui să se îmbrace o fată nor-mală de doisprezece ani, dar a devenit, de asemenea, şi înceţoşată, transparentă şi practic poţi să vezi prin ea.

— Ce s-a întâmplat cu Damen? În ziua în care ai fost la el acasă? Mai sunteţi împreună? Întreabă ea.

Dar eu nu vreau să vorbesc despre Damen, nici măcar n-aş şti de unde să încep. În plus, ştiu că încearcă să-mi abată atenţia de la ea şi de la înfăţişarea ei străvezie.

— Ce se întâmplă? Întreb eu, cu vocea ridicată şi înspăimântată. De ce te evapori?

Dar ea doar clatină din cap şi se uită la mine.

— Nu am mult timp.

— Ce vrei să spui – nu ai mult timp? Te întorci, nu? Strig eu, panicată când îmi face cu mâna şi dispare, lăsând cartea de vizită mototolită a Avei în locul ei.

Treizeci şi trei.

Nici nu apuc bine să trag frâna de mână, că ea e la uşă, aşteptând.

„Deci ori e cu adevărat medium, ori stă acolo de când am terminat de vorbit la telefon.”

Dar, când îi văd îngrijorarea de pe chip, mă simt vinovată că am gândit asta.

— Ever, bine-ai venit, spune ea zâmbind în timp ce mă conduce pe treptele principale şi într-o sufragerie frumos decorată.

Privesc peste tot prin jur, observând fotografiile înrămate, cărţile de pe măsuţa de cafea, canapeaua şi scaunele care se asortează, uimită de cât de normal e totul.

— Te aşteptai la pereţi purpurii şi globuri de cristal? Râde, făcându-mi semn să o urmez într-o bucătărie luminată de soare, cu gresie bej, aparate electrocasnicc curate lună şi o lucarnă luminată de soare. O să te servesc cu un ceai, spune ea punând apa la fiert şi oferindu-mi un scaun la masă.

O privesc în timp ce-şi vede de treabă, punând nişte biscuiţi pe o farfurie şi preparând ceaiul, iar când se aşază în faţa mea, o privesc şi spun:

— Hm, scuză-mă că m-am purtat atât de… Nepoliticos şi… Tot ce am făcut.

Ridic din umeri, tresărind când am constatat cât de ciudat şi inadecvat au sunat cuvintele.

Dar Ava pur şi simplu zâmbeşte, punându-şi mâna pe a mea, şi, în clipa în care mă atinge, mă simt mult mai bine.

Mă bucur că ai venit, am fost atât de îngrijorată în legătură cu tine!

Privesc spre masă, ochii fiindu-mi fixaţi pe o tavă verde, neştiind de unde să încep.

Dar, de vreme ce ea e şefa, o face în locul meu.

— Ai văzut-o pe Riley? Mă întreabă ea.

Şi nu pot să cred că a ales să înceapă cu asta.

— Da, spun în cele din urmă. Şi, ca să ştii şi tu, nu arată deloc bine. Îmi strâng buzele şi-mi mut privirea, convinsă că ea e oarecum responsabilă.

Dar va râde – râde!

— Grede-mă, Riley e în regulă. Dă din cap, luând o gură de ceai.

— Să te cred? Rămân cu gura căscată, clătinând din cap. Privind-o bându-şi ceaiul şi ciugulind din biscuitul ei atât de calm încât mă scoate din sărite. De ce aş face-o? Tu eşti cea care i-a spălat creierul! Tu eşti cea care a convins-o să stea deoparte! Izbucnesc eu, dorindu-mi să nu fi venit aici.

Ce greşeală colosală!

— Ever, ştiu că eşti supărată şi ştiu cât de mult îi duci dorul, dar ştii măcar ce-a sacrificat ca să fie cu tine?

Mă uit spre fereastră, privind spre fântână, spre plante, spre statueta lui Buddha, vrând să-i dau un răspuns tâmpit.

— Eternitatea.

Îmi dau ochii peste cap.

— Fii serioasă, arc tot timpul din lume.

— Mă refer la altceva.

— Mda? La ce anume? Întreb eu gândindu-mă că ar trebui să pun biscuitul jos şi să o şterg de-aici.

Ava e o mincinoasă, o prefăcută şi vorbeşte cu mare convingere despre cele mai revoltătoare lucruri.

— Dacă Riley e aici cu tine înseamnă că nu poate fi cu ei.

— Cu ei?

— Cu părinţii tăi şi cu Buttercup.

Clatină din cap, plimbându-şi degetul pe marginea ceştii în timp ce se uită la mine.

— De unde ştii ast…

— Te rog, credeam că am trecut de astea, spune ea privindu-mă fix.

— Asta e ridicol, bombăn eu uitându-mă în altă parte, întrebându-mă ce a putut vedea Riley la o asemenea persoană.

— Chiar e?

Îşi îndepărtează părul de pe faţă scoţând la iveală o frunte netedă, evident fără urmă de îngrijorare.

— Bine. Să zicem că te cred. Dar, dacă ştii atât de multe, atunci spu-ne-mi unde crezi tu că e Riley când nu c cu mine? Întreb eu, privind-o drept în ochi. Gândindu-mă: „Hai să vedem ce mai inventează”.

— Rătăcind.

Îşi duce ceaşca la buze şi ia o altă înghiţitură.

— Rătăcind? O, OK. Râd. De parcă ai şti.

— Nu are nici o altă opţiune acum că a ales să fie cu tine. Privesc spre fereastră, sirnţindu-mi respiraţia fierbinte, sacadată, spunându-mi că nu are cum să fie adevărat.

— Riley nu a trecut puntea.

— Greşeşti. Am văzut-o. O privesc aspru. Mi-a făcut cu mâna şi toate alea, ei toţi mi-au făcut cu mâna. Eu ştiu. Eu am fost acolo.

— Ever, nu mă îndoiesc de ceea ce-ai văzut, dar ce vreau eu să spun este că Riley nu a ajuns pe partea cealaltă. S-a oprit la mijloc şi a fugit înapoi să te caute pe tine.

— Scuză-mă, dar greşeşti, îi spun.

Asta nu c deloc adevărat. Inima îmi bate cu putere când îmi amintesc ultimul moment, zâmbetele, cum mi-au făcut cu mâna şi apoi… Şi apoi nimic… au dispărut în timp ce eu m-am luptat şi am implorat şi am rugat să rămân. Ei au fost luaţi în vreme ce eu am rămas. Şi e numai vina mea. Ar fi trebuit să fiu eu. Orice lucru rau este din cauza mea.

Riley s-a întors în ultima clipă, continuă ea. Când nimeni nu se uita, iar părinţii tăi şi Buttercup deja traversaseră. Ea mi-a spus, Ever, am trecut prin asta de multe ori. Părinţii tăi şi-a continuat drumul, tu le-ai întors la viaţă, iar Riley a rămas blocată, a rămas în urmă. Iar acum îşi petrece timpul rătăcind, făcând vizite mie, ţie, vechilor prieteni şi vecini, şi câtorva celebrităţi indecente. Zâmbeşte.

— Ştii asta?

O privesc cu ochii larg deschişi. Clatină din cap.

E firesc, cu toate că cele mai multe entităţi legate de cele pământeşti se plictisesc destul de repede.

Ce anume legate de cele pământeşti?

— Entităţi, spirite, fantome, toate-s la fel. Deşi sunt destul de dife-rite de cei care au trecut puntea.

Deci spui că Riley e blocată? Încuviinţează.

— Trebuie să o convingi să plece.

Clatin din cap, gândind: „Nu prea depinde de mine”. Ea deja a plecat. Abia mai vine pe la mine, mormăi eu privind-o urât de parcă ea ar fi de vină. Dar, de fapt, este.

Trebuie să îi dai binecuvântarea. Trebuie să o faci să ştie că totul e în regulă.

Ascultă, spun eu obosită deja de discuţia asta, de Ava vârându-se în treburile mele, spunându-mi cum să-mi trăiesc viaţa. Am venit aici sa mă ajuţi, nu să ascult aşa ceva. Dacă Riley vrea să rămână, atunci OK, asta-i treaba ei. Doar pentru că are doisprezece ani nu înseam nă că eu îi pot spune ce să facă. E destul de încăpăţânată, ştii?

— Hmmm, mă întreb de la cine ia exemplu, spune Ava sorbindu-şi ceaiul şi privindu-mă lung.

Dar, cu toate că zâmbeşte, încearcă să pară că ar fi fost o gluma, iar eu mă uit la ea şi îi zic:

— Dacă te-ai răzgândit şi nu mai vrei să mă ajuţi, atunci spune-mi. Mă ridic de pe scaun, cu ochii înlăcrimaţi, corpul tremurând, capul bubuindu-mi şi totuşi pregătită să plec dacă trebuie. Amintindu-mi că tata m-a învăţat esenţa negocierii – că trebuie să fii dispus să pleci, indiferent ce se întâmplă.

Mă priveşte o clipă, apoi îmi face semn să mă aşez.

— Cum preferi. Oftează. Uite ce trebuie să faci.

Când Ava mă conduce afară, sunt surprinsă să văd că deja s-a întunecat. Bănuiesc că am stat pe-aici mai mult decât mi-am dat seama, făcând un curs pas cu pas, învăţând cum să mă pregătesc şi să-mi creez propriul scut psihic. Dar, cu toate că lucrurile nu au început foarte bine, în special aflând lucrurile acelea în legătură cu Riley, sunt totuşi fericită că am venit. Este pentru prima dată în ulti-mă vreme când m-am simţit complet normală, fără ajutorul alcoolu-lui sau al lui Damen.

Ii mulţumesc din nou, apoi mă îndrept spre maşină şi tocmai sunt pe cale să mă urc, când Ava mă priveşte şi spune:

— Ever?

O privesc şi eu la rândul meu, văzând-o înconjurată doar de lumi-na galbenă, fină, a verandei ei, acum că aura nu-i mai este vizibilă.

— Chiar mi-aş dori să-ţi arăt cum să-ţi cobori scutul. S-ar putea să fii surprinsă să afli că îţi lipsesc acele percepţii, încearcă ea sa mă convingă.

Dar am mai trecut prin asta mai mult decât o dată. In plus, deja, ara luat o hotărâre şi nu există cale de întoarcere. Mă bucur să întâmpin o viaţă normală şi să spun la revedere nemuririi, lui Damen, Tărâmului Verii, abilităţilor de medium şi tot ce are legătură cu ele. De când cu accidentul, tot ce mi-am dorit a fost să fiu din nou nor-malâ. Iar acum, că sunt, plănuiesc să rămân aşa.

Clatin din cap şi-mi bag cheia în contact, privind-o din nou când spune:

Ever, te rog, gândeşte-te la ce ţi-am spus. Ai înţeles totul greşit, Ai spus adio persoanei care nu merită.

— Despre ce vorbeşti? Întreb eu abia aşteptând să ajung acasă, ca sa pot începe să mă bucur de viaţă din nou.

Dar ea zâmbeşte. Cred că ştii la ce mă refer.

Treizeci şi patru.

Nemaifiind pedepsită, şi eliberată de tot bagajul faptului de a fi medium, îmi petrec următoarele cinci zile în compania lui Miles şi a lui Haven, întâlnindu-ne la cafea, mergând la cumpărături, vizio-nând filme, cutreierând prin centrul oraşului, urmărind repetiţiile lui Miles, încântată să am din nou o viaţă normală. În dimineaţa de Crăciun, când Rilcy apare, sunt uşurată că încă o pot vedea.

— Hei, aşteaptă! Spune ea, blocând uşa tocmai când sunt pe cal să cobor la parter. Nici gând să-ţi deschizi cadourile fără mine! Şi când zâmbeşte, este atât de radioasă şi senină că aproape pare a fi solidă, nimic fragil, nimic transparent, nimic translucid în înfăţişarea ei. Ştiu ce-ai primit! Rânjeşte. Vrei să-ţi dau un indiciu?

Clatin din cap şi râd.

— Bineînţeles că nu! Măcar o dată aş dori să nu ştiu, spun eu, zâmbind în timp ce ea se duce în mijlocul camerei şi execută nişte roţi perfecte.

— Apropo de surprize. Chicoteşte. Jeff i-a cumpărat lui Sabine un inel! Iţi vine să crezi? S-a mutat din casa mamei sale, şi-a cumpărat propria casă, iar acum o imploră să se întoarcă la el şi să o ia de ia de la început!

— Pe bune? Mă mir eu, privindu-i jeanşii spălăciţi şi tricoul cu model, fericită să văd că a terminat-o cu costumele şi că nu mai copiază.

Încuviinţează.

— Dar Sabine îl va trimite înapoi. Vreau să zic, cel puţin din câte pot să bănuiesc. Totuşi, de fapt, n-o să primească încă inelul, aşa că bănuiesc că va trebui să aşteptăm şi să vedem. Totuşi, oamenii te iau cam rar, prin surprindere, ştii?

— Încă spionezi celebrităţi? Întreb eu, vrând să aflu dacă mai ştie vreo bârfă.

Face o grimasă şi îşi dă ochii peste cap.

— Dumnezeule, nu. Am fost chiar frivolă. In plus, sunt mereu aceleaşi lucruri vechi, numai cumpărături, numai mâncare, numai droguri urmate de dezintoxicare. Tuns, ras şi frezat – plictiseală.

Râd, dorindu-mi să o îmbrăţişez. Am fost atât de speriată crezând că o pierdusem!

— La ce te uiţi? Întreabă ea privindu-mă chiorâş.

— La tine. Zâmbesc.

— Şi?

Şi sunt fericită că eşti aici. Şi că încă pot să te văd. Am fost speriată că îmi pierdusem abilitatea când Ava mi-a arătat cum să construiesc scutul ăla. Zâmbeşte.

— Ca să fiu sinceră, ţi-a reuşit. A trebuit să-mi folosesc aproape toată energia ca tu să mă poţi vedea. De fapt, folosesc puţină energie din a ta. Te simţi obosită?

Ridic din umeri.

— Puţin, dar totuşi abia m-am trezit. Clatină din cap.

— Nu contează. Tot eu sunt.

— Hei, Riley. Mă uit la ea. Încă o mai… Vizitezi pe Ava? Întreb eu ţinându-mi respiraţia în aşteptarea răspunsului ei.

Ea clatină din cap.

— Neh. Am terminat şi cu asta. Acum haide, abia aştept să-ţi văd fata când îşi dezambalezi noul iPhone! Ups!

Râde, punându-şi mâna peste gură în timp ce iese prin uşa închisă a dormitorului.

— Chiar rămâi? Şoptesc eu, ieşind pe hol în modul obişnuit. Nu trebuie să pleci sau să iii în altă parte?

Se suie pe balustradă şi ajunge jos alunecând, privind înapoi către mine şi zâmbind când spune:

— Nu, nu mai trebuie.

Sabine a înapoiat inelul, eu am primit un iPhone, Riley şi-a reluat vizitele zilnice, câteodată însoţindu-mă la şcoală, Miles a început să iasă cu unul dintre dansatorii din Hairspray, Haven şi-a vopsit părul în şaten-închis, a renunţat la tot ce are legătură cu goticismul, a începui procesul dureros de a-şi îndepărta tatuajul cu laserul, a ars toate hainele-Drina şi le-a înlocuit cu unele emo. Noul An a venit şi a trecut, marcat de o mică reuniune acasă la mine, care a inclus cidru spumos pentru mine (renunţasem

oficial la alcool), şampanie de con-trabandă pentru prietenii mei şi o baie la miezul nopţii în jacuzzi, ceea ce a fost cam banal în comparaţie cu o adevărată petrece de Revelion, dar n-a fost chiar plictisitoare. Stacia şi Honor încă mă priveau urât, la fel ca înainte, domnul Robins s-a trezit la viaţă (una fără fata lui sau nevastă-sa), doamna Machado tot s-a cutremurat când s-a uitat la pictura mea şi printre toate, a fost Damen.

La fel ca mortarul în jurul unei cărămizi, ca un semn într-o carte, el a umplut toate locurile goale şi a ţinut totul laolaltă, a menţinut întregul. Cu fiecare test neaşteptat, cu fiecare şampon, fiecare fel de mâncare, fiecare film, fiecare cântec, cu fiecare scăldare în jacuzzi l-am păstrat în mintea mea, liniştită la gândul că el era acolo -undeva – cu toate că îl respinsesem.

De Ziua îndrăgostiţilor, Miles şi Haven sunt îndrăgostiţi – cu toate că nu unul de celălalt. Dar, deşi împreună la masa de prânz, aş putea la fel de bine să fiu singură. Ei sunt prea ocupaţi să se holbeze la Sidekickurile lor ca să-şi dea seama că mai exist şi eu, în timp ce iPhoneul meu stă lângă mine, tăcut şi ignorat.

O, Doamne, asta e hilar! N-ai să crezi cât de minunai e! Spune Miles, pentru a mia oară ridicându-şi ochii de la mesaj, râzând cu poftă în vreme ce se gândeşte la răspunsul perfect.

O, Doamne, Josh tocmai mi-a dăruit o tonă de melodii! Nu merit deloc, murmură Haven scriindu-i un răspuns.

Şi, cu toate că sunt fericită pentru ei, fericită că ei sunt fericiţi şi toate alea, mintea îmi cutreieră spre ora de pictură şi mă întreb dacă n-ar fi mai bine să trag chiulul. Deoarece aici, la Bay View, azi nu numai că e Ziua îndrăgostiţilor, ci mai e şi Ziua Inimii Secrete. Ceea ee înseamnă că toate acele acadele mari, roşii şi în formă de inimă, cele cu bileţele roz de dragoste pe care le-au fluturai pe-aici toată săptămâna cunt în sfârşit distribuite. Şi, pe când Miles şi Haven aşteaptă cu nerăbdare să le primească pe ale lor, cu toate că prietenii lor nu sunt de aici, eu doar sper să trec repede de ziua asta, cumva întreagă la cap şi iară a fi afectată prea tare.

Pentru că, deşi recunosc cu mâna pe inimă că, abandonând com-binaţia iPod/glugă/ochelari de soare, am trezit interesul băieţilor, eu nu sunt interesată de ei. Deoarece adevărul e că nu e nici un băiat în şcoală asta (pe planeta asta!) care ar putea să se compare cu Damen. Nimeni. Deloc. Pur şi simplu, e imposibil. Şi nu aş vrea să-mi cobor standardele.

Şi, când clopoţelul sună, ştiu că nu pot chiuli. Zilele mele de chiulit, zilele mele de băut alcool s-au terminat de mult. Aşa că, fără tragere de inimă, mă îndrept spre clasă, preocupată de ultima mea temă nefericită – să reproduc unul dintre… Isme. Şi se întâmplă să aleg cubismul – făcând greşeala să mă gândesc că va fi uşor. Dar nu e. De fapt, nu e deloc.

Şi, când simt pe cineva în spatele meu, mă întorc şi spun: Da? Privind spre acadeaua pe care o ţine în mână, apoi întor-când-mă înapoi la treaba mea, presupunând că e o greşeală. Dar, când mă atinge din nou pe umăr, nu-mi bat capul să mă întorc, ci zic doar:

— Ai greşit persoana.

Bombăne ceva în barbă, apoi îşi drege vocea şi spune:

— Tu eşti tipa asta, Ever, nu? Încuviinţez.

— Atunci ia-o odată! Clatină din cap. Tre' să livrez toate acadele-le din cutie înainte să sune clopoţelul.

Îmi dă acadeaua şi iese din clasă în timp ce eu îmi pun jos cărbu-nele, deschid felicitarea şi citesc:

Mă gândesc la tine Mereu. Damen.

Treizeci şi cinci.

Intru în goană pe uşă, nerăbdătoare să ajung sus, ca să îi pot arăta lui Riley acadeaua mea de Ziua îndrăgostiţilor, cea care a făcut soarele să strălucească, păsările să cânte şi mi-a transformat cu totul ziua, deşi refuz să am ceva de-a face cu destinatarul ei.

Dar, când o văd stând acolo, singură, pe canapea, cu câteva clipe înainte să se întoarcă şi să mă vadă, ceva în legătură cu felul în care se uită, atât de mică şi singură, îmi aminteşte de spusele Avei – că spusesem adio persoanei greşite. Iar fericirea mă părăseşte imediat.

Hei, spune ea rânjind spre mine. N-o să-ţi vină să crezi ce am văzut la Oprah. E un câine căruia îi lipsesc labele din faţă şi totuşi poate să…

Dau drumul genţii la podea şi mă aşez lângă ca, luând telecomanda şi oprind sonorul.

— Ce ai? Spune ea încruntându-se la mine pentru că am făcut-o pe Oprah să tacă.

— Ce faci aici? Întreb eu.

— Hm, stau pe canapea aşteptându-te să vii acasă… Îşi încrucişează ochii şi-şi scoate limba. Da-a.

— Nu, vreau să zic, de ce eşti aia? De ce nu eşti în… Altă parte? Îşi strâmbă gura într-o parte şi se întoarce la televizor, înţepenită, cu faţa imobilă, preferând o Oprah fară grai în locul meu

— De ce nu eşti cu tata şi cu mama, şi cu Buttercup? Întreb eu privind-o în timp ce buza de jos începe să-i tremure, la început uşor, dar curând de-a binelea, făcându-mă să mă simt atât de îngrozitoare, că trebuie să-mi smulg cuvintele pentru a continua. Riley. Mă opresc, înghiţind în sec. Riley, nu cred că ar mai trebui să vii pe-aici.

— Mă dai afară?

Se ridică în picioare, ochii fiindu-i plini de mânie.

Nu, nu e asta, e doar…

Nu mă poţi opri din a te vizita, Ever! Pot să fac ce vreau! Orice! Şi tu nu poţi face nimic în legătură cu asta! Spune ea clătinând din cap şi mergând prin cameră.

— Sunt conştientă de asta. Dau din cap. Dar, de asemenea, ştiu că nici nu ar trebui să te încurajez.

Îşi încrucişează braţele şi îşi strânge buzele, apoi se trânteşte din nou pe canapea, lovind întruna cu piciorul, aşa cum face când e tristă, supărată sau frustrată, sau toate trei.

— E doar, ei bine, pentru o perioadă ai părut a fi foarte ocupată cu altceva, în altă parte, şi păreai foarte fericită şi OK cu asta. Dar acum eşti din nou aici tot timpul şi mă întreb dacă e din cauza mea. Deoarece, cu toate că nu suport gândul să nu te am prin preajmă, este mult mai important pentru mine ca tu să fii fericită. Şi spionând vecinii şi celebrităţile, vizionând Oprah şi aşteptându-mă pe mine, ei bine, nu cred că e cel mai bun lucru. Mă opresc, respirând adânc, dorindu-mi să nu trebuiască să continui, dar ştiind că e necesar: Fiindcă, deşi să te văd este indiscutabil, cea mai mare bucurie a zilei, nu pot să nu mă gândesc că există un alt loc – mai bun – pentru tine.

Priveşte lung spre televizor în vreme ce eu privesc lung spre ea, păstrând tăcerea până ce o întrerupe ea.

— Ca să ştii şi tu, eu sunt fericită. Mă simt foarte bine şi fericită, aşa că gata. Îşi dă ochii peste cap, apoi îşi încrucişează braţele la piept. Câteodată locuiesc aici, câteodată locuiesc în altă parte. In locul acela numit Tărâmul Verii, care e destul de grozav, în caz că nu-ţi aminteşti.

Îmi aruncă o privire scurtă.

Încuviinţez. Oh, mi-1 amintesc foarte bine!

Se reazemă din nou de pernuţe şi îşi încrucişează picioarele.

— Deci împac şi capra, şi varza, nu? Care-i problema:' îmi strâng buzele şi o privesc, refuzând să mă las convinsă de argumentele ei, încredinţându-mă că fac ceea ce trebuie, singurul lucru bun.

— Problema e că eu cred că există un alt loc, chiar mai bun. Un loc unde mama şi tata, şi Buttercup te aşteaptă…

— Ascultă, Ever, mi-o retează ea. Ştiu că te gândeşti că, dacă sunt aici, e din cauză că am vrut să împlinesc treisprezece ani şi, de vreme ce asta nu s-a întâmplat, eu trăiesc indirect prin tine. Şi, mda, poate că asta e parţial adevărat, dar te-ai gândit măcar o dată că poate sunt aici pentru că nu suport nici eu să te părăsesc? Mă priveşte, clipind rapid, dar, când încep să vorbesc, ridică o mână şi continuă: La înce-put, am zis să-i urmez deoarece, ei bine, ei sunt părinţii şi m-am gândit că aşa trebuia să fac, dar când am văzut că ai rămas în urmă şi am venit să te caut, până ce m-am întors acolo, ei deja plecaseră, iar eu n-am mai putut să găsesc puntea şi, ei bine, am rămas blocată. Dar apoi am întâlnit câţiva oameni care erau acolo de am de zile, ei bine, versiunea anilor pământeşti, şi ei mi-au arătat totul, şi…

— Riley… Încep eu, dar mă întrerupe din nou.

— Şi, ca să ştii şi tu, i-am văzut pe mama şi pe tata, şi pe Buttercup şi sunt cu toţii bine. De fapt, sunt mai mult decât bine, sunt fericiţi. Ei îşi doresc ca tu să nu te mai simţi vinovată tot timpul. Ei te pot vedea. Ştii asta, nu? Numai tu nu-i poţi vedea. Nu îi poţi vedea pe cei care au traversat puntea, îi poţi vedea numai pe cei ca mine.

Dar nu-mi pasă de detaliile cu pe cine pot sau nu pot vedea. Am rămas încă la partea cu ei îşi doresc să nu mă mai simt vinovată, cu toate că ştiu că ei sunt doar drăguţi şi că aşa fac părinţii, încercând să mă absolve de orice vină. Deoarece adevărul e că accidentul s-a petrecut din vina mea. Dacă nu l-aş fi făcut pe tata să se întoarcă, ca să-mi iau hanoracul pe care-1 uitasem la Tabăra de Majorete de la Lacul Pinecone, noi n-am mai fi fost în locul acela, pe drumul acela, în acel moment când o căprioară tâmpită şi confuză a apărut în faţa maşinii noastre, forţându-1

pe tata să se abată din drum, să zboare în râpă, să se izbească de un copac şi să îi omoare pe toţi, pe toţi în afară de mine.

Vina mea.

Toată.

Numai a mea.

Dar Riley clatină din cap şi spune:

— Dacă e vina cuiva, atunci e a tatei, deoarece toată lumea ştie că nu trebuie să te abaţi din drum când un animal ţâşneşte în faţa maşi-nii. Trebuie să-1 loveşti şi să continui să mergi. Amândouă ştim că el nu putea să facă aşa ceva, aşa că a încercat să ne salveze pe toţi, dar a sfârşit prin a salva numai căprioara. Dar totuşi, poate că e vina căprioarei. Vreau să zic, nu avea ce să caute pe drum când are o pădure perfectă în care să sălăşuiască. Sau poate că e vina parapetu-lui pentru că nu era mai solid, mai rigid, făcut dintr-un material mai dur. Sau poate că e vina firmei de maşini pentru că nu au făcut frâ-nele mai bune. Sau poate... Se opreşte şi se uită la mine. Ceea ce vreau să zic e că nu e vina nimănui. Aşa s-a întâmplat. Aşa a fost fie.

Îmi înăbuş un suspin, dorindu-mi să pot crede asta, dar nu pot. Eu ştiu mai bine. Eu ştiu adevărul.

— Cu toţii ştim asta şi acceptăm. Aşa că acum a sosit timpul să-1 accepţi şi tu. Se pare că pur şi simplu tu ai avut noroc.

Dar n-am avut noroc. Damen a trişat, iar eu am căzut în capcana lui!

Înghit în sec şi privesc spre televizor. Oprah s-a terminat, iar Dr. Phil i-a luat locul ~ o chelie strălucitoare şi o gură foarte mare care nu se opreşte nici odată din mişcare.

— Îţi aduci aminte când am fost atât de transparentă? Asta din cauză că eram pregătită să trec de partea cealaltă. În fiecare zi mă strecor tot mai aproape de cealaltă parte a punţii. Dar, tocmai când mă hotărăsc s-o traversez, ei bine, tocmai atunci se

pare că tu ai cea mai mare nevoie de mine. Şi nu suport să te părăsesc – încă nu pot să te părăsesc, spune ea.

Însă, cu toate că eu chiar vreau ca ea să rămână, deja i-am luat o viaţă. Şi n-am să-i iau şi viaţa de dincolo.

— Riley, cred că a sosit timpul să pleci, şoptesc eu atât de uşor, ca o parte din mine speră că ea n-a auzit de fapt. Dar, odată rostite vorbele, ştiu că e cel mai bun lucru pe care l-am făcut, aşa că spun clin nou, mai tare de data asta, cuvintele vibrând. Cred că ar trebui să pleci, repet eu, abia crezând că am fost în stare să o fac.

Se ridică de pe canapea, cu ochii larg deschişi şi supăraţi, obrajii strălucind de lacrimi cristaline. Şi înghit în sec când spun:

— Nici nu ştii cât de mult m-ai ajutat. Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine. Tu eşti singurul motiv pentru care mă trezesc în fiecare zi şi sunt în stare să trăiesc. Dar mă simt mai bine acum, iar tu trebuie să...

Mă opresc, înecându-mă cu propriile cuvinte, incapabilă să continui.

— Mama a zis că o să mă trimiţi înapoi în cele din urma.

Zâmbeşte.

O privesc, întrebându-mă ce înseamnă asta.

— A spus: „într-o zi, sora ta va creşte în cele din urmă şi va face ceea ce trebuie”.

Şi când o spune, amândouă izbucnim într-un râs puternic. Râdem de absurditatea situaţiei. Râdem de obiceiul mamei de a spune: „într-o zi vei creşte şi... Umple tu spaţiul gol”. Râd ca să atenuez puţin tensiunea şi durerea de a-mi lua rămas-bun. Râd pentru că mă simt a naibii de bine făcând asta.

Si când râsetul încetează, o privesc şi-i zic:

O să continui să mă vizitezi şi să îmi dai bineţe, da? Clatină din cap şi priveşte în altă parte.

— Mă îndoiesc că ai să mă poţi vedea, de vreme ce nu îi poţi vedea pe mama şi pe tata.

— Ce zici de Tărâmul Verii? Ne putem vedea acolo? Întreb eu, gândindu-mă că mă pot întoarce la Ava, să o rog să-mi arate cum să cobor scutul, însă numai ca să o pot vizita pe Riley pe Tărâmul Verii, nu pentru altceva.

Ridică din umeri.

— Nu sunt sigură. Dar mă voi strădui să-ţi dau un semn, ceva ca să ştii că sunt în regulă, ceva specific mie.

— Cum ar ii? Întreb eu panicându-mă când văd că deja dispare. Nu m-am aşteptat să se întâmple chiar atât de repede. Şi cum am să ştiu? Cum pot fi sigură că e de la tine?

— Crede-mă, vei şti.

Zâmbeşte, făcându-mi cu mâna în timp ce dispare.

Treizeci şi şase.

În clipa în care Riley dispare de tot, eu izbucnesc în lacrimi, ştiind că am făcut lucrul cuvenit, dar totuşi dorindu-mi să nu mă rănească atât de rău. Rămân aşa o perioadă de timp, ghemuită pe canapea, amintindu-mi tot ce a spus despre accident şi că nu e deloc vina mea. Dar cu toate că vreau să cred asta, ştiu că nu e adevărat. Patru vieţi au pierit în ziua aia şi totul numai din cauza mea.

Şi totul numai din cauza acelui hanorac tâmpit, albastru cobalt, uitat în tabăra majoretelor.

— Am să-ţi cumpăr altul, spuse tatăl meu privind în oglinda retrovizoare, ochii săi întâlnindu-i pe ai mei, două perechi de ochi albaştri. Dacă mă întorc acum, o să rămânem blocaţi în trafic.

— Dar e preferatul meu, m-am smiorcăit eu. Cel pe care l-am primit la tabăra de majorete. Nu-l poţi cumpăra dintr-un magazin.

M-am bosumflat, ştiind că era doar o chestiune de secunde până să-mi facă pe plac.

— Chiar îl vrei atât de mult?

Am încuviinţat, zâmbind când el a clătinat din cap, a respirat adânc şi a întors maşina, prindu-mă în oglinda retrovizoare exact în acelaşi moment când o căprioară a apărut în drum.

Am vrut s-o cred pe Riley, să-mi ademenesc mintea să gândească în acest fel. Dar ştiind adevărul, nu prea aveam şanse.

Şi, ştergându-mi lacrimile de pe faţă, îmi amintesc cuvintele Avei. Gândindu-mă că, dacă Riley a fost persoana potrivită de la care să-mi iau adio, atunci înseamnă că Damen trebuie să fi fost persoana greşită.

Mă întind după acadeaua pe care am pus-o pe masă şi icnesc când văd că s-a transformat într-o lalea.

O lalea roşie, mare, uriaşă, strălucitoare.

Apoi, fug prin cameră, îmi pun laptopul pe pat şi caut pe internei semnificaţiile florilor, dând pagina în jos până ce citesc: în anii 1800, oamenii îşi comunicau deseori intenţiile prin florile pe care le trimiteau, deoarece anumite flori aveau anumite semnificaţii. Aici găsiţi o listă cu cele mai tradiţionale:

Dau mai jos, spre lista alfabetică, ochii mei căutând lalele, şi îmi ţin respiraţia când citesc:

Lalele roşii – Iubire nemuritoare.

Apoi, doar ca să mă distrez, mă uit după boboci albi de trandafir şi râd din răsputeri când citesc:

Boboci albi de trandafir – Inima care nu cunoaşte dragostea; inima care ignoră dragostea.

Şi ştiu că mă verifica. În tot acest timp. Ţinând acest secret uriaş, care schimbă viaţa, fără să ştie cum să-mi spună, neştiind dacă voi accepta, dacă voi refuza sau dacă îl voi părăsi. Flirtând cu Stacia doar ca să obţină o reacţie, ca să tragă cu urechea la gândurile mele, să vadă dacă-mi păsa. Şi am devenit atât de pricepută în mă minţi pe mine însămi, refuzându-mi sentimentele în legătură cu orice, că am sfârşit prin a ne induce în eroare pe amândoi.

Şi, cu toate că, în mod sigur, nu îl iert pentru ceea ce a făcut, trebuie să recunosc că a mers. Iar acum, tot ce trebuie să fac ca să-1 văd din nou este să rostesc cuvintele cu voce tare, iar el va apărea chiar în faţa mea. Deoarece adevărul e că îl iubesc. L-am iubit fără încetare. L-am iubit din prima zi. L-am iubit chiar şi atunci când am jurat că nu-1 iubeam. N-am ce să fac – pur şi simplu, îl iubesc. Dar, deşi nu sunt atât de sigură în legătură cu toată chestia asta cu nemumea, Tărâmul Verii a fost destul de grozav. În plus, dacă Riley arc dreptate, dacă există soartă şi destin, atunci e valabil şi în acest caz?

Închid ochii şi-mi imaginez corpul călduros şi minunat al lui Damen îmbrăţişându-1 pe al meu, şoapta buzelor sale moi şi dulci la urechea mea, pe gâtul meu, pe obrazul meu, felul în care îi simt gura când mi-o dăruieşte – rămân agăţată de imaginea asta, sentimentul iubirii noastre perfecte, al sărutului nostru perfect, în timp ce şoptesc cuvintele pe care le-am refuzat atât timp, cele pe care am fost prea speriată să le rostesc, cele care îl vor aduce înapoi la mine.

Le spun din nou şi din nou, vocea mea căpătând forţa în timp ce ele umplu camera.

Dar, când îmi deschid ochii, sunt singură.

Şi ştiu că am aşteptat prea mult.

Treizeci şi şapte.

Mă duc la bucătărie, căutând ceva îngheţată, ştiind că un „plasture” Hăagen-Dazs cremos şi bogat nu-mi poate vindeca cu adevărat inima rănită, dar poate alina durerea. Şi, după ce scot o găletuşă din congelator, o legăn în mână şi iau o lingură, scap totul pe jos când aud o voce spunând:

— Atât de înduioşător, Ever! Foarte, foarte înduioşător.

Mă întorc, chircindu-mi degetele de la picioare care au fost pictate de nişte îngheţată Vanilia Swiss Almond în timp ce rămân cu gura căscată la o Drina perfectă – picior peste picior, mâinile împreunate, o femeie frumoasă şi aranjată, care stă chiar acolo, la barul meu unde iau micul dejun.

— Ce drăguţ că l-ai chemat pe Damen după ce ai invocat acea micuţă scenă de iubire în capul tău! Râde, privindu-mă fix. A, da, încă pot vedea în mintea ta. Scutul tău micuţ? Mai subţire decât Giulgiul din Torino, mi-e teamă. Oricum, în legătură cu tine şi cu Damen, şi cu a voastră sintagmă „fericiţi până la adânci bătrâneţi”, şi alte adânci bătrâneţi, şi tot aşa? Clatină din cap. Ei bine, ştii că nu pot permite ca asta să se întâmple. Aşa cum s-a dovedit, munca mea de-o viaţă te-a tot distrus, iar tu nu prea ai habar de ce mai sunt eu capabilă să-ţi fac.

O privesc lung, concentrându-mă asupra respiraţiei, menţinând-o la un ritm normal şi calm, în timp ce încerc să-mi şterg din minte orice gând incriminator, ştiind că ea o să-l folosească împotriva mea. Dar problema e că a încerca să-ţi goleşti mintea funcţionează la fel de bine ca atunci când îi ceri cuiva să nu se gândească la elefanţi – din acel moment, el numai la asta se va gândi.

— Elefanţi? Pe bune? Oftează, scoţând un sunet puternic, diabolic, ce face încăperea să vibreze. Dumnezeule, ce vede el la tine? Ochii ei mă privesc aspru, plini de dispreţ. Cu siguranţă, nu intelectul sau logica, de vreme ce nu există nici o dovadă că ai aşa ceva. Şi ideea ta cu o scenă de iubire? Atât de Disney, atât de Family Channel, atât de îngrozitor de plictisitoare. Pe bune, Ever, trebuie să-ţi amintesc că Damen a trecut prin sute de ani de viaţă, inclusiv anii şaizeci amor liber, desfrâu?

Clatină din cap spre mine.

— Dacă îl cauţi pe Damen, nu e aici, spun eu în cele din urmă, cu vocea răguşită, hârşâită, ca şi cum n-aş mai fi folosit-o de-o grămadă de timp.

Ridică din sprâncene.

— Crede-mă, ştiu unde e Damen. Mereu ştiu unde e. Cu asta mă ocup.

— Deci îl hărţuieşti.

Îmi strâng buzele, ştiind că nu ar trebui s-o întărât, dar, hei, n-am nimic de pierdut. În orice caz, ea e aici ca să mă omoare.

Îşi ţuguie buzele şi ridică mâna, verificându-şi unghiile perfect manichiurate.

— Nici vorbă, murmură ea.

— Ei bine, dacă asta ţi-ai ales tu să faci în ultimii trei sute de ani, atunci s-ar putea spune…

— Mai degrabă şase sute, trol micuţ şi îngrozitor ce eşti, şase sute de ani.

Mă priveşte şi se încruntă.

Şase sute de ani? Vorbeşte serios?

Îşi dă ochii peste cap şi se ridică.

— Voi, muritorii, sunteţi atât de proşti, atât de tâmpiţi, atât de previzibili, atât de obişnuiţi. Şi totuşi, în ciuda tuturor defectelor voastre evidente, mereu păreţi să-1 inspiraţi pe Damen să-i hrănească pe înfometaţi, să slujească omenirea, să se lupte cu sărăcia, să salveze balenele, să oprească aruncatul gunoaielor pe străzi, să recicleze, să mediteze la pace, să spună nu drogurilor, alcoolului, cheltuitului aiurea şi aproape la tot ce merită trăit – o căutare altruistă, plictisitoare după alta. Şi

pentru ce? Învăţaţi vreodată? Alo! Încălzirea globală! Se pare că nu. Şi totuşi, şi totuşi, cumva, se pare că eu şi Damen putem sări peste astea, cu toate că-mi ia mult prea mult timp pentru a-1 deprograma, pentru a-1 face să redevină Damen cel desfrânat, hedonist, avar şi indulgent pe care îl cunosc şi-1 iubesc. Crede-mă, asta e doar o altă escală şi, cât ai clipi, vom fi din nou stăpânii lumii.

Vine spre mine, zâmbind din ce în ce mai tare cu fiecare pas, unduindu-se ca o pisică siameză pe lângă tejgheaua marmorată.

— Ca să fiu sinceră, Ever, nu-mi imaginez ce vezi la el. Şi nu mă refer la ceea ce alte femei şi, să recunoaştem, bărbaţi, văd la el. Nu, mă refer la faptul că, din cauza lui Damen, pari să suferi tot timpul. Din cauza lui Damen, treci prin toate astea acum. Doar dacă n-ai fi trăit în acel accident de maşină. Clatină din cap. Vreau să zic, tocmai când am crezut de cuviinţă să plec, tocmai când am fost sigură că muriseşi, următorul lucru pe care-1 aflu e că Damen s-a mutat în California deoarece, surpriză, te-a adus înapoi! Clatină din nou din cap. Ai crede că, după toate aceste sute de ani, aş fi mai răbdătoare. Dar nu, tu chiar mă plictiseşti şi, în mod evident, nu e vina mea.

Se uită spre mine, dar eu refuz să îi răspund, fiindcă încă încerc să-i descifrez cuvintele – „Drina a provocat accidentul?” Se uită la mine şi-şi dă ochii peste cap.

— Da, eu am provocat accidentul. De ce trebuie să ţi se spună totul de-a fir a păr? Dă din cap. Eu am speriat căprioara care a fugit în faţa maşinii voastre. Eu am ştiut că tatăl tău era un prostănac cu inimă bună care ar risca cu plăcere viaţa familiei lui pentru a salva o căprioară. Muritorii sunt atât de previzibili! În special cei care încearcă să facă lucruri bune. Râde. Totuşi, la sfârşit, a fost aproape prea uşor ca să fie amuzant. Dar nu te bucura, Ever, de data asta, Damen nu e aici să te salveze, iar eu voi sta prin preajmă, ca să termin treaba.

Scrutez încăperea, căutând ceva cu care să mă apăr, ochind suportul de cuţite din cealaltă parte a încăperii, însă ştiind că nu

voi ajunge la el în timp util. Nu sunt rapidă ca Damen şi Drina. Cel puţin, nu cred că sunt. Şi nu există cale să aflu. Oftează.

— Categoric, te rog, ia cuţitul, vezi dacă-mi pasă. Clatină din cap şi îşi verifică ceasul încrustat cu diamante. Însă chiar aş vrea să începem, dacă nu te superi. De obicei, îmi place să-mi văd de treabă fără să mă grăbesc, să mă distrez puţin, dar astăzi, fiind Ziua îndrăgostiţilor, ei bine, plănuiesc să cinez cu iubitul meu de îndată ce te elimin. Ochii îi sunt întunecaţi, iar gura diformă şi, pentru o clipă, tot răul din ea iese la suprafaţă. Dar apoi, imediat cum dispare, este înlocuit de o frumuseţe atât de răpitoare, că e greu să nu te holbezi.

— Ştii, înainte ca tu să fi apărut, într-una dintre... Încarnările tale, eu am fost adevărata sa iubire. Dar apoi ai apărut tu şi ai încercat să mi-1 furi, şi de atunci a fost acelaşi ciclu vechi. Se apropie uşor de mine, fiecare pas tăcut, rapid, până ce stă în faţa mea, iar eu n-am avut timp să reacţionez. Dar acum mi-1 iau înapoi. Şi el mereu revine, Ever, fii sigură de asta.

Apuc planşeta din bambus, gândindu-mă că o pot lovi în cap cu ea, dar se întinde spre mine atât de rapid, încât mă dezechilibrează şi-mi izbeşte corpul de frigider, lovitura de la spate tăindu-mi respiraţia, în timp ce icnesc şi bâjbâi prin jur, şi cad la pământ. Auzind bufnetul capului meu care se sparge când se izbeşte de podea, în vreme ce o dâră de sânge cald îmi alunecă în gură.

Şi, înainte să mă pot mişca sau să fac orice pentru a riposta, e deja pe mine, sfâşiindu-mi hainele, părul, faţa, şoptind în urechea mea:

— Renunţă, Ever! Relaxează-te şi renunţă. Alătură-te familiei tale, cu toţii îşi doresc să te vadă. Nu eşti făcută pentru viaţa asta. Nu ai pentru ce trăi. Iar acum ai şansa să pleci.

Treizeci şi opt.

Cu siguranţă că mi-am pierdut cunoştinţa, dar numai pentru o clipă, deoarece, când îmi deschid ochii, ea e încă deasupra mea,

cu faţa şi mâinile pătate de sângele meu, în timp ce fredonează şi mă îmboldeşte, şi şopteşte, încercând să mă convingă să renunţ, să plec o dată pentru totdeauna, să dispar şi să se termine totul.

Dar, cu toate că asta ar ii sunat tentant mai înainte, acum nu mai este aşa. Târfa asta mi-a omorât familia, iar acum o să plătească.

Îmi închid ochii hotărâtă să mă întorc în locul acela – noi toţi în maşină, râzând, fiind fericiţi, plini de iubire, văzând asta acum mai clar ca niciodată, acum, că scena nu mai e înceţoşată din pricina vinei, acum, că nu mai sunt eu cea care trebuie învinuită.

Şi, când îmi simt puterea vibrând în trup, o ridic pe Drina de pe mine şi arunc de-a lungul încăperii, privind-o cum zboară direct în perete, braţul atârnându-i într-un unghi nefiresc în timp ce corpul îi cade la pământ.

Mă priveşte cu ochii plini de şoc, dar curând e în picioare şi râde în vreme ce se scutură. Şi, când vine cu viteză spre mine, o arunc din nou, privind cum zboară de-a lungul bucătăriei şi ajunge în camera de lucru, trecând prin uşile franţuzeşti închise şi împroşcând o explozie de cioburi prin încăpere.

— Creezi o adevărată scenă a crimei, spune ea scoţându-şi cioburi de sticlă din mână, din picioare, de pe faţă, rănile vindecându-se imediat ce ea le îndepărtează. Foarte impresionant! Abia aştept să citesc totul despre asta în ziarul de mâine. Zâmbeşte şi numaidecât se află din nou deasupra mea, complet refăcută, hotărâtă să câştige. Te-ai băgat în rahat până peste cap, şopteşte ea. Şi, sincer, demonstraţia ta jalnică de forţă începe să devină puţin cam de prisos. Pe bune, Ever, eşti o gazdă îngrozitoare. Nu-i de mirare că n-ai prieteni. Aşa te porţi tu cu toţi musafirii?

O împing de pe mine, pregătită să o azvârl printr-o mie de geamuri dacă trebuie. Dar nici n-am terminat de gândit, că sunt străpunsă de o durere oribilă, aprigă şi apăsătoare. Privind cum

Drina vine spre mine, cu faţa transformată într-un rânjet, paralizându-mă, ca să nu o pot opri.

— Acesta ar fi vechiul truc îţi bagi capul în gura crocodilului. Râde. Funcţionează mereu. Cu toate că, să fiu sinceră, am încercat să te avertizez. Doar că n-ai vrut să asculţi. Dar, sincer, Ever, este alegerea ta. Pot să accentuez durerea… Îşi îngustează ochii în timp ce corpul mi-e învăluit în agonie, prăbuşindu-mă pe podea pe când stomacul mi se strânge de greaţă. Sau, pur şi simplu, te pot lăsa să pleci. Frumos şi uşor. Tu alegi.

Încerc să-mi concentrez atenţia asupra ei, privind-o în vreme ce se apropie, însă viziunea mi-e deformată, iar membrele îmi sunt atât de moi şi de slăbite, încât ea pare a fi o ceaţă rapidă pe care nu o pot vedea.

Aşa că închid ochii şi gândesc: „Nu o pot lăsa să câştige. Nu o pot lăsa să câştige. Nu de data asta. Nu după ceea ce i-a făcut familiei mele”.

Şi, când îmi îndrept pumnul spre ea, corpul mi-e atât de plăpând, stângaci şi înfrânt, că sunt surprinsă când ajunge chiar în pieptul ei, zgâriind-o înainte să cadă. Iar eu mă dau înapoi, cu respiraţia tăiată, ştiind că n-a fost îndeajuns, că nu s-a întâmplat nimic bun.

Îmi închid ochii şi mă-nfior, aşteptând sfârşitul, şi, acum, că este inevitabil, sper să vină repede. Dar, constatând că nu mă mai doare capul, iar stomacul mi se calmează, îi redeschid şi o văd pe Drina clătinându-se spre perete, cuprinzându-şi pieptul cu mâinile şi privindu-mă acuzator.

— Damen! Plânge ea, privind în spatele meu. N-o lăsa să-mi facă asta mie, nouă…

Mă întorc şi îl văd stând lângă mine, uitându-se la Drina şi scuturând din cap.

— E prea târziu, zice el luându-mă de mână, împreunându-şi degetele cu ale mele. A sosit vremea să pleci, Poverina.

— Nu-mi spune aşa! Plânge ea, ochii ei cândva verzi fiind acum roşii. Ştii cât de mult urăsc numele ăsta!

— Ştiu, spune el, strângându-mi degetele, în vreme ce ea se zbârceşte, îmbătrâneşte şi dispare, singura dovadă că a existat fiind o rochie neagră de mătase şi o pereche pantofi de firmă.

— Cum…

Mă întorc spre el, căutând nişte răspunsuri. Dar el zâmbeşte şi zice:

— S-a terminat. S-a terminat pentru totdeauna. Mă trage în braţele sale, acoperindu-mi faţa. De o mulţime de sărutări minunate, promiţând: Nu o să ne mai deranjeze niciodată de-acum.

— Am… Omorât-o? Întreb eu, nu prea ştiind ce simt cu adevărat în legătură cu asta, în pofida a ceea ce a făcut familiei mele şi a afirmaţiilor că m-a omorât de mai multe ori.

Damen încuviinţează.

— Dar… Cum? Vreau să zic, dacă e nemuritoare, atunci nu se pre-supune că ar fi trebuit să-i tai capul?

El clatină din cap şi râde.

— Ce fel de cărţi citeşti? Apoi, faţa îi devine foarte serioasă când spune: Nu funcţionează aşa. Nu există tăiere de capete, nu există ţăruşi de lemn, gloanţe de argint, totul se reduce la simplul fapt că dorinţa de răzbunare se atenuează, iar iubirea devine mai puternică. Cumva ai reuşit să o loveşti pe Drina în cel mai vulnerabil punct al ei.

Privesc chiorâş, fiindcă nu prea înţeleg.

— Abia am atins-o, spun eu, amintindu-mi cum pumnul meu s-a izbit de pieptul ei, dar nu foarte tare.

— A patra chakra a fost ţinta ta. Iar tu ai lovit chiar în mijloc. Ha?

— Corpul are şapte chakre. A patra chakră, sau inima-chakra, cum e uneori numită, este centrul iubirii absolute, a compasiunii, eul superior, toate lucrurile de care Drina ducea lipsă. Iar asta a făcut-o să fie lipsită de apărare, vulnerabilă. Ever, lipsa ei de iubire a fost cea care a omorât-o.

— Dar, dacă ea a fost atât de vulnerabilă, de ce nu şi-a apărat acel loc, de ce nu 1-a protejat?

— Nu ştia, a fost trasă pe sfoară, s-a lăsat condusă de egoul ei. Drina nu şi-a dat seama niciodată cât de întunecată devenise, cât de antipatică, cât de odioasă, cât de posesivă…

— Şi, dacă ştiai toate astea, de ce nu mi-ai spus înainte? Ridică din umeri.

— Era doar o teorie pe care o aveam. N-am omorât niciodată un nemuritor, aşa că nu am fost sigur dacă avea să funcţioneze. Până acum.

— Vrei să spui că mai sunt şi alţii? Drina nu e singura? Deschide gura să spună ceva, apoi o închide ferm. Şi, când mă uit în ochii săi, văd o licărire de regret, remuşcare? Dar, la fel de repede, dispare.

— A spus câteva lucruri despre tine şi despre trecutul tău…

— Ever, zice el. Ever, uită-te la mine. Îmi ridică bărbia până ce, în cele din urmă, mă uit în ochii săi. Trăiesc de mult timp…

— Ştiu, şase sute de ani! Se-nfioară.

— Mai mult sau mai puţin. Ceea ce vreau să spun este că am văzut ceva lucruri, am făcut unele lucruri, iar viaţa mea nu a fost întotdeauna foarte bună sau curată. De fapt, mare parte din ea a fost exact pusul. Încep să mă dau îndărăt, nesigură dacă sunt pregătită să ascult asta, dar el mă trage înapoi şi continuă: Crede-mă, eşti pregă-tită să asculţi asta, deoarece adevărul e că nu sunt un criminal şi nici o persoană rea. Eu doar… Se opreşte. Eu doar m-am bucurat de o viaţă bună. Şi totuşi, de fiecare dată

când te-am întâlnit, am dorit să renunţ la tot doar ca să fiu aproape de tine.

Mă trag înapoi, de data asta cu succes. Gândind: „Oh, Doamne! Oh, nu! Cazul clasic al unui băiat care pierde o fată, doar că de data asta se tot repetă, trecând prin secole, de fiecare dată sfârşind înainte ca ei să şi-o pună. Nu-i de mirare că e interesant, eu sunt singura care-i tot scapă! Sunt ca un fruct care respiră, viu, interzis! Asta înseamnă că trebuie să rămân virgină pe veci? Să dispar o dată la câţiva ani doar ca să-1 fac să rămână interesat? Vreau să zic, acum că ne-am pricopsit unul cu celălalt pentru eternitate, o s-o facem imediat şi nu va mai fi decât o chestiune de timp până ce acest tren special să ajungă în Oraşul Plictiseală din S. U. A., iar el va dori să se bucure de o „viaţă bună„ din nou.”

— Te-ai pricopsit cu mine? Aşa vezi tu asta? Că vei fi pricopsită cu mine pentru toată eternitatea?

Şi, din felul în care mă priveşte, nu-mi pot da seama dacă e amu-zat sau ofensat.

Obrajii îmi ard, uitând temporar că gândurile mele nu sunt deloc personale. El e îngrijorat.

— Nu, mie… Mie mi-a fost teamă că vei gândi în felul acela despre mine. Vreau să zic, e o poveste clasică de iubire – cea care a plecat din nou şi din nou şi din nou! Nu-i de mirare că ai rămas atât de fermecat! Nu avea nici o legătură cu mine! Ţi-ai petrecut şase sute de ani încer-când să-mi intri în graţii!

— Fuste, nădragi, crede-mă, pantalonii n-au fost la modă decât mult, mult mai târziu1. Dar, văzând că nu râd, Damen mă trage spre el şi spune: Ever, totul are legătură cu tine. Şi, dacă nu te superi că ţi-o spun, experienţa mi-a dovedit că cel mai bun mod de a trata eternitatea este s-o trăieşti o dată pe zi.

Mă sărută, fugitiv, înainte să-şi schimbe poziţia şi să încerce să se îndepărteze, însă eu îl apuc de mână şi îl trag înapoi spre mine.

— Nu pleca, rostesc eu, privindu-l lung. Te rog, nu mă mai părăsi niciodată.

— Nici măcar ca să-ţi aduc nişte apă? Zâmbeşte.

— Nici măcar pentru apă, îi zic eu, mâinile mele explorându-i faţa, faţa sa incredibil de frumoasă. Mi-ai...

Cuvintele mi se blochează în gât.

— Da?

Zâmbeşte.

— Mi-ai lipsit, reuşesc în cele din urmă s-o spun.

— Şi tu mie.

Se apleacă, apăsându-şi buzele de fruntea mea, apoi trăgându-se repejor îndărăt.

— Ce-i? Întreb eu, văzând felul în care mă priveşte, rânjetul întin-zându-i-se pe toată faţa şi încălzindu-i-o.

Apoi, îmi trec degetele pe sub breton şi icnesc când îmi dau seama că cicatricea mi-a dispărut.

— Iertarea vindecă. Zâmbeşte. In special, iertarea de sine.

Il privesc lung, uitându-mă fix în ochii săi, ştiind că are mai multe de spus, dar nefiind sigură dacă pot să trec prin asta. Aşa că, în schimb, închid ochii, gândindu-mă că, dacă îmi poate citi mintea, atunci nu ar trebui să rostesc acest cuvinte cu voce tare.

Dar el doar râde.

— Întotdeauna e mai bine când sunt rostite.

— Dar deja am spus-o, de asta te-ai întors, nu? M-am gândit că aveai să vii mai repede. Vreau să zic, ar fi fost frumos să-mi fi dat o mână de ajutor.

— Te-am auzit. Şi aş fi venit chiar mai repede, dar aveam nevoie să ştiu dacă erai cu adevărat pregătită, nu doar singură după ce i-ai spus adio lui Riley.

— Ştii despre asta? Încuviinţează.

— Ai făcut ce trebuia făcut.

— Deci aproape că m-ai lăsat să mor aici doar pentru că ai vrut să fii sigur?

Scutură din cap.

— Nu te-aş fi lăsat niciodată să mori. Nu şi de data asta.

— Şi Drina?

— Am subestimat-o, n-am bănuit.

— Nu vă puteaţi citi unul altuia gândurile?

Mă priveşte lung, mângâindu-mă pe obraz cu degetul mare.

— Am învăţat cu mult timp în urmă să ne ascundem gândurile unul de celălalt.

— Ai să mă înveţi şi pe mine cum să-mi ascund gândurile? Zâmbeşte.

— Cu vremea, o să te învăţ de toate, promit. Dar, Ever, trebuie să ştii ce înseamnă asta cu adevărat. N-ai să mai fii niciodată împreună cu familia ta. Nu vei mai trece niciodată puntea. Trebuie să ştii în ce te bagi.

Îmi apucă bărbia şi mă priveşte adânc în ochi.

— Dar pot mereu să... Mă retrag... Nu? Ştii tu, să renunţ? Aşa cum mi-ai spus tu?

Damen clatină din cap.

— Devine din ce în ce mai greu odată ce te-ai băgat în asta.

Mă uit la el, ştiind că există o mulţime de lucruri la care voi renunţa, însă dându-mi seama că trebuie să existe o cale de a mă descurca. Riley mi-a promis un semn, iar eu voi începe de aici. Dar, între timp, dacă eternitatea începe astăzi, atunci acesta este felul în care am s-o trăiesc. Pentru ziua de azi şi numai azi. Ştiind că Damen îmi va fi mereu alături. Vreau să zic, mereu, da? Se uită la mine, aşteptând.

— Te iubesc, şoptesc eu.

— Şi eu te iubesc. Zâmbeşte, buzele sale căutându-le pe ale mele. Mereu te-am iubit. Mereu te voi iubi.

SFÂRŞIT